

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΕΝ ΑΥΤΗΙ ΔΑΡΕΙΣΤΕΡΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔ, 34 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Ευριπίδου 8 (Μέγαρον Ισαγγάρη, Κεν-
τρικόν Πρακτορείον Εφημερίδων). Ένδ.
σφατα, έπιταγαι κτλ. επ' ονόματι του Ι.
διοκτιήτου.

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 34

Ο ποιητής

Ο ποιητής κ. Φρίξος Νάσσου μας έκε-
ραυνοβόλησε την παρελθούσαν εβδομάδα
με νέαν... επέλασιν του ιδιορρυθμού Πη-
γάσου του. Ίδου τὰ σχετικά αποτελέ-
σματα:

«Ίδα ώμορφη γινέκα
ήταναι κομψή σά σταίκα (!)
έκαναι κέ τό γκιουλαίκα
κι' είχαι αίρομένους (!) δαίκα
«Αχ! Αύτι (!) είν' η γινέκα
πού μάς κάει τό γκιουλαίκα!...»

Θαύμα, κύριοι! «Αν έχετε αντίρρήσεις,
τοῦτο σημαίνει ότι είσθε... προκατειλημ-
μένοι έναντίον του ποιητού, ό όποιος
μάς διδάσκει τόσα ώραία πράγμα-
τα. Μήπως διαφωνείτε, λόγου χάριν, για
τήν κομψότητα τής... στέκας ή τούς... αί-
ρομένους έρωμένους; Μόνη, ίσως, εύλο-
γος παρατήρησις θά ήτο ή άφορώσα την
άντωνυμίαν... «αύτι». Καί τοῦτο διότι ή γυ-
ναίκα είνε μάλλον... στόμα. "Ας τό προ-
σέξη τό σημείον αυτό ό ποιητής. "Οσον
άφορᾷ τόν αριθμόν «δαίκα», αυτός έπα-
φίεται εις την κρίσιν τών άναγνωστών του
ποιητού.

★

Αίσχος

Ο άσύρματος πρό ήμερών μάς έπλερο-
φόρησε τὰ έξής:

«Αγγέλλεται έκ Στοκχόλμης ότι κατά
τό τρέχον έτος δέν άπενεμήθη τό βραβείον
Νόμπελ τής φιλολογίας. Τοῦτο, κατά λη-
φθείσαν άπόφασιν, θ' άπενεμηθῇ κατά τό
έπόμενον έτος 1936».

Η είδησις αύτή είνε άποκαρδιωτική. Μά
είνε σωστό τώρα νά περιμένουν ίσαμε του
χρόνου ό κ. Φρίξος Νάσσου καί οί συνά-
δελφοί του; Δέν τὰ σκέπτεται αύτά ή έπι-
τροπή του βραβείου; Αίσχος!

★

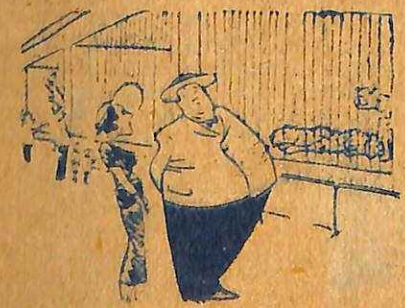
Τὰ μυθιστορήματα

Από τό φύλλο αυτό άρχίζει ή δημοσίευ-
σις ένός νέου άστυνομικού μυθιστορήμα-
τος του Μ. Μονουζαίν, τό «Μαύρο Μαργα-
ριτάρι», του όποιου ή υπόθεσις είνε έ-
ξαιρετικώς ένδιαφέρουσα.

Εξ άλλου από του μεταπροσεχούς
φύλλου θ' άρχίση ή δημοσίευσις του δευ-
τέρου μέρους του μυθιστορήματος του
Μωρίς Λεμπλάν «Χρυσό Τρίγωνο». Είς τό
μέρος αυτό εξιστοροῦνται τὰ καταπληκτι-
κά κατορθώματα του θρυλικού Άρσέν
Λουπέν.

★

ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΑΝ...

Ο χονδρός κύριος: Τί θά έλεγαν
αύτά έδω τὰ λιοντάρια άν μιλούσαν;
Η δεσποινίς: Άν μιλούσαν, θά
έλεγαν ότι είνε... λεοπαρδάλεις!

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΙ ΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 23 Νοεμβρίου 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Διά τήν ιστορίαν

Ας μάς έπιτραπή νά γράψωμεν, επί τη
εύκαιρία τής νέας έμφανίσεως ένός πα-
λαιού περιοδικού, όλίγας γραμμάς, που
ίσως άφορουν την ιστορίαν του έλληνικού
περιοδικού Τύπου.

Η «Ατλαντίς» έξεδόθη πρό όκτώ μηνών
καί ένεφανίσθη ως έπρεπε νά έμφανισθῇ
περιοδικόν έκδιδόμενον έν έτει 1935. Α-
πό τής έκδόσεως τής «Ατλαντίδος» μέχρι
σήμερον πολλά από τὰ παλαιά περιοδι-
κά την έμυμήθησαν, καλλίτερεύσαντα κα-
τά τόν τρόπον αυτόν τās σελίδας των.

Μέ ειλικρινή χαράν είδε ή «Ατλαντίς»
τās μιμήσεις εκείνας. Μάλιστα — σύμφω-
να με την νοοτροπίαν του διδασκάλου ό
όποιος ύπερηφανεύεται όταν ό μαθητής
του γίνη καλλίτερός του — ή «Ατλαντίς»
δέν παρέλειψε καί νά έπαινέση τās μιμή-
σεις εκείνας, άφού εις την γενικήν των
γραμμήν ένεφανίζοντο ως καλλιτερεύου-
σαι του έλληνικού περιοδικού την μορφήν.

Ένα από τὰ παλαιά περιοδικά έκανε
τώρα μίαν γενναίαν άπόπειραν. Ηθέλησε
νά μιμηθῇ την Ατλαντίδα εις όλα της τὰ
σημεία, από άπόψεως έμφανίσεως.

Δυστυχώς, ή προσπάθεια άπέτυχε, από
τής εικονογραφίσεως μέχρι τής τοποθετή-
σεως τών λινοτυπικών γραμμών. Λυπού-
μεθα ειλικρινώς διά την άποτυχίαν. Καί
μάλιστα λυπούμεθα περισσότερον, διότι ή
προσπάθεια αύτή έστοίχισε εις τούς έκδό-
τας του περιοδικού «μελέτας όλοκλήρων
μηνών». Όπωσδήποτε εύχόμεθα εις τό πε-
ριοδικόν προσεχή καλλίτερευσιν καί... ση-
μειούμεν τό πράγμα διά την ιστορίαν.

★

Παροιμιώδη

Ίδου καί μιά είδησις, που μάς ήνάγκα-
σεν εις μίαν... παροιμιακήν αλλοίωσιν:

«Συνελήφθησαν οί Δ. Καραγιαννόπου-
λος, άεργος, ή έρωμένη τουτού Χρυσούλα
Δημοπούλου, Αθιγγανός, Ι. Μπουρτζα-
λής, άεργος, Π. Κοζάκος, άεργος καί Γ.
Προύσαλης, καφεπώλης, διότι κατελήφθη-
σαν έντός του επί τής όδοϋ Σιπύλου Καί-
σαριανής παρατήγματος του πρώτου κα-
πνίζοντες χάσις. Είς τό παράτηγμα κατε-
σχέθη χάσις βάρους 5 γραμμαρίων».

Αύτή είνε ή είδησις. Θέλετε τώρα καί
την αλλοίωσιν; Ίδου: «Αεργία — άν-
τι του στερεοτύπου «άργια» — μήτηρ πά-
σης κακίας». Μόνον υπό τās... παροιμιώ-
δεις αὐτάς συνθήκας εξηγείται ή πράξις
τής ρηθείσης άέργου καί κακοποιού πλειά-
δος.

★

Νεκροφάνεια

Αί έφημερίδες τής παρελθούσης έβδο-
μάδος μάς έπληροφόρησαν μεταξύ άλλων
καί τό έξής... συνταρακτικόν:

«Τηλεγραφοῦν έκ Λός Αντζελες ότι εις
πλανόδιος καί πειναλέος (!) μουσικός
καταπεσών αίφνιδίως καί θεωρηθείς ως
νεκρός μετεφέρθη εις τό νεκροτομείον. Έ-
κεί όμως αίφνιδίως ή γέρθη διαμαρτυρό-
μενος, ένσπείρας τόν πανικόν εις τούς πα-
ρευρισκομένους νοσοκόμους».

Ο άναφερόμενος εις την είδησιν πανι-
κός δέν μάς φαίνεται δικαιολογημένος,
διότι παρόμοια φαινόμενα βλέπομεν συ-
χνότατα εις την ώραίαν πατρίδα μας. Με
την διαφοράν ότι έδω οί πειναλέοι όταν
πεθαίνουν στον δρόμο, πεθαίνουν μιά καί
καλή!...

Εσωτερικού: Έτησια Δραχ..... 200
Έξωμηνος Δραχ..... 110
Εξωτερικού: Έτησια Δολλάρια..... 7
Αγγλίας Σελλίνα..... 30

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Στομωμένη

Τό άστυνομικόν δελτίον τής παρελθού-
σης εβδομάδος μάς έπληροφόρησε μετα-
ξύ άλλων καί τὰ έξής:

«Συνελήφθη, ό Π. Παπαδάτος, όπωρο-
πώλης, διότι κατελήφθη παρά την όδόν
Αθηνάς φέρων παρανόμως αίχμηράν μά-
χαιραν».

Η άνωτέρω είδησις θά έπρεπε νά γνω-
στοποιηθῇ ευρύτατα μεταξύ του κύκλου
τών ιδιοκτητών «μαχαίρων καλώς ή κονι-
σμένων ή αίχμηρών». Μόνον... στομωμέ-
νες μάχαιρες θά έπιτρέπωνται! Αλλώσ-
τε, μόνον από τό... στόμωμα τής μαχαί-
ρας άποδεικνύεται ή χρήσις της καί ή... ά-
ξία του κατόχου της!...

★

Μιά σύγκρουσις

Ο άσύρματος άπσχολήθη την περα-
σμένην εβδομάδα καί με την έξής άγγε-
λίαν:

«Αγγέλλεται έκ Μαδρίτης ότι δύο τρο-
χιδοδρομικά όχήματα λόγω κακού χειρι-
σμού τών οδηγών συνεκρούσθησαν. Είκο-
σιτέσσερες έπιβάται έτραυματίσθησαν».

Η είδησις αύτή άπσχόλησε τόν τηλε-
γραφον! Όποία τιμή! Τέτοιου είδους δυ-
στυχήματα γίνονται κάθε δευτερόλεπτο
εις τās κλεινάς Αθήνας καί δέν άπασχο-
λουν όχι τόν τηλεγραφον, άλλ' ούτε αύτά
τά ευτελή μονόστηλα τών έφημερίδων.

★

Τὰ διηγήματα

Στό φύλλο αυτό δημοσιεύονται δύο
πρωτ... διηγήματα τών γνωστών συγ-
γραφέων κ. κ. Δ. Ευαγγελίδη καί Α. Σα-
κελλαρίου. Καί τὰ δύο αύτά διηγήματα,
έξαιρετικά στο είδος τους, συνιστώμεν θερ-
μώς στούς άναγνώστας μας.

★

Λόγω άσθενείας του συνεργάτου μάς
κ. Δ. Γαλερίδη, ή δημοσίευσις τής συνεχί-
σεως τής «Εύθυμης πλευράς τής βιοπά-
λης», καθώς καί ή σελίς «Ρωμαντικοί έ-
ραστάς τής Παλλας Αθήνας» άναβάλλον-
ται διά την έρχομένην εβδομάδα.

★

ΕΚΕΙΝΟΙ ΔΥΣΚΟΛΕΥΤΗΚΑΝ!

— Βρήκες καμιά δυσκολία με τὰ χαλ-
λικά σου στο Παρίσι;
= Έγώ, όχι. Οί... Παριάνοι ναί!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΟΥΓΓΟ ΛΑΠΑΙΡ

Διήγημα Θρίλλερ

Ο Χάρμαν άναψε τ'ν πίπα του, Ένα μακρύ τσιμπούκι από έκλεκτό ξύλο, ξαπλώθηκε στην πέτσινη πολυθρόνα του άπέναντι από τ'ο τζάκι, που έριχνε κόκκινες άνταύγειες στο δωμάτιο και συνέχισε τη συζήτηση με τ'ους δυο φίλους του, τόν φόν Κνόλ και Κάρλ Μύλλερ.

— Έγώ φρονώ, έπέμεινε ο Χάρμαν, ότι θά μπορέσω να κυριαρχήσω στο αίσθημα τοφ φόβου.

— Δέν βαρυνέσαι, είπε ο Κνόλ. "Όλα αυτά είνε κουταμάρες. Ζήτημα ν'οσηρής φαντασίας...

— Είνε ζήτημα ν'ούων, συνέχισε ο Χάρμαν. Υπάρχουν πρόσωπα άποδεδειγμένου θάρρους και γενναιοτήτος που τρ'ιάζουν μ' ένα τίποτα, μ' έναν έξαφνικό κρότο, μ' ένα φως ή με μία σκιά...

— Χάρμαν, είπε ειρωνικά ο Κάρλ Μύλλερ, θά με κάνης να παραδεχθώ πώς είσαι φοβιστάρης. Καί, μ'ά τόν Θεό, δέν θέλω να κάνω για σένα αυτή τη σκέψη...

Ο Χάρμαν δέν άπήντησε, άλλ' άφησε ένα αινιγματικό χαμόγελο...

Ο φόν Κνόλ, ο Χάρμαν και ο Μύλλερ έμειναν σ' ένα παλιό σπίτι, που τ' είχαν νοικιάσει με μικρό ένοίκιο, γιατί, καθώς έλεγαν οι γείτονες, παρουσιάζοντουσαν τη νύχτα φαντάσματα, τ'ά όποια είχαν γίνει άφορμή να μείνι το σπίτι εκείνο επί χρόνια άνοίκιστο.

Αδιόφοροι στις προλήψεις, με την ξενοιασιά τ'ων είκοσι χρόνων, είχαν διαλέξει αυτό το διαμέρισμα με άνακούφισι, βέβαια, ότι οι πιστώται τους δέν θά τ'ους ένωχλούσαν, τούλάχιστον...

Κι αυτό ήταν ένα σοβαρό κέρδος γι' αυτούς. Ο Χάρμαν τράβηξε άκόμη δυο-τρεις ρουφηξιές από τ'ο τσιμπούκι του που γιόμισαν την άτμόσφαιρα του δωματίου από καπνούς και είπε άργά:

— Καί όμως όλοι μας δοκιμάσαμε τόν άληθινό φόβο, τόν μεγάλο τρόμο. "Άλλοι, ίσως μία φορά, κι' άλλοι πάλι περισσό-τερες...

— Έγώ — τόν διέκοψε ο Μύλλερ — σε βεβαιώνω με τόν λόγο της τιμής μου, ότι δέν έχω φοβηθί, ούτε πρόκειται να φοβηθώ ποτέ.

Ο Μύλλερ ήταν παλληκάρι χωρίς άμφιβολία. "Όταν ήταν άκόμη φοιτητής στο Βερολίνο, είχε μονομαχήσει περισσότερες από δέκα φορές και στο πρόσωπό του είχε άκόμα τ'α σημάδια που τ'ό άφησαν τ'α χτυπήματα τ'ων σπαθίων. Παρ' όλα όμως αυτά, τ'ό να ίσχυρίζεται ότι δέν θά φοβόταν ποτέ σ' όλη του τη ζωή ήταν όλοφανερα μεγάλος έγωισμός και κακή έκτίμησις τ'ων δυνάμεών του. Αυτό τ'ο πρ'άγμα έκανε τόν Χάρμαν να έκνευρίζεται.

— Λοπόν εγώ, είπε σε μία στιγμή στόν Μύλλερ, στοιχηματίζω τ'ο παλτό μου ότι θά σε κάνω να φοβηθής.

— Έγώ; ρώτησε χαμογελώντας ο Μύλλερ.

— Ναι, εσύ. Καί μάλιστα απόψε κιόλας. — Μαρί, Χάρμαν, είπε ο Μύλλερ. Είσαι υπέροχος. Θέλω να σε δώ πώς θά κά-

δωμάτιό σου απόψε.

— Δέν κλειδώνομαι ποτέ. "Εννοια σου! "Αδειασαν τ'α ποτήρια τους κι' έπειτα από λίγο οι τρεις φίλοι σηκώθηκαν από τ'ο τραπέζι.

— Καλή νύχτα, άτρόμητε παλληκαρά μου, είπε ο Χάρμαν στόν Μύλλερ. Αύριο τ'α ξαναλέμε.

— Καλή νύχτα, γεροφοβιστιάρη, άπίντησε κοροϊδευτικά ο Μύλλερ. Αύριο θά τ'ουρτουρίζης αίγουρα μέσα στο κρύο σ'άν ψωριάρικη γάτα. Καλή νύχτα...

*

Ο'ά ήταν ίσως περασμένα μεσάνυχτα, όταν ο Μύλλερ άνοιωσε, σ'άν σε όνειρο, τ'ο κλειδί της πόρτας του δωματίου να γλυστρά στην κλειδωνιά. Ξύπνησε κι' άνοιξε τ'α μάτια. "Ενα φάντασμα, ένα πραγματικό φάντασμα τυλιγμένο μέσα σ' ένα άσπρο πέπλο έμπαινε άθόρυβα στο δωμάτιο.

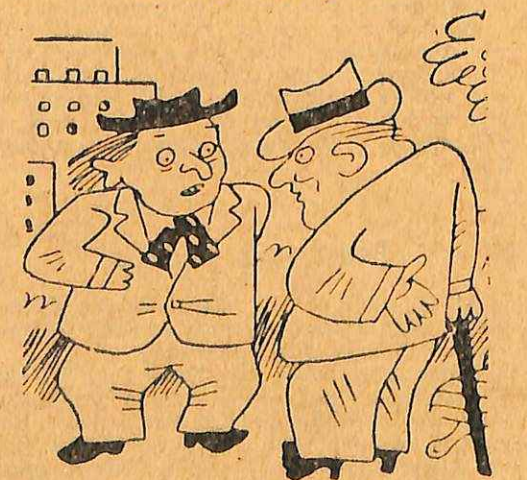
— "Ε, Χάρμαν, φώναξε ο Μύλλερ κοροϊδευτικά. "Ετσι φαντάζεσαι ότι θά με τρομάξεις; Φύγε, φουκαρά μου, γιατί θά σου πετάξω κανένα παπούτσι. "Εχασες τ'ο στοιχημα! Καί τώρα δίνε του για να κοιμηθώ. Καλή νύχτα...

Ξανάπεσε στο μαξιλάρι του και έκλεισε τ'α μάτια, ενώ τ'ο φάντασμα άκίνητο εκεί έμπρός στα πόδια του έμοιαζε με κάτι τ'ό άύλο, τ'ό άσύλληπτο...

Πέρασαν ίσως δυο λεπτά. Ο Μύλλερ έλαφρά στεναχωρημένος από τ'ό άστείο που

♦♦♦♦♦

ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑ...

Ο ποιητής: "Επαθα μία μεγάλη καταστροφή, φίλε μου. Ο μικρός μου γυιός μουρριέ τα χειρόγρατά μου στη φωτιά!

Ο κακεντρεχής φίλος: Μά έμαθε από τώρα... να διαβάξη ο μικρός σου γυιός.

τόν ένωχλούσε, άνακάθησε στο κρεβάτι του.

— Βρέ Χάρμαν, είπε θυμωμένα, άφησε τ' άστεία άφού τ'ο κατάλαδα. Αύριο π'είπει να σηκωθούμε νωρίς και με ξενοχτ'ας χωρίς λόγο... "Αντε, λοιπόν, πήγαινε...

Τ'ο φάντασμα έμεινε πάλι άκίνητο.

— Χάρμαν! έμπηξε μία φωνή ο Μύλλερ για καλά θυμωμένος. Μην παίζης με την ύπομονή μου. Έμπρός, δίνε του σε παρακαλώ. Φύγε. Άρκετά βάσταξε τ'ό άστείο...

Η φωνή του πότε θυμωμένη και άγρια και πότε παρακλητικά άντιλαλούσε μέσα στο σπίτι. Τ'ο φάντασμα όμως δέν ένοούσε να κινηθί.

Τρελλός από θυμό ο Μύλλερ, σφίγγοντας τ'α δόντια, άφού για τελευταία φορά άπειλησε, παρεκάλεσε εκείνο τ'ό ξωτικό ν' άπομακρυνθί, άρπαξε χωρίς να πολυσκεφθί τ'ο περιστροφικό του που είχε κάτω από τ'ο μαξιλάρι του.

Τ'ο φάντασμα δέν κινήθηκε.

— Χάρμαν! "Ενα... δύο... τρία! Ο'ά ξαναμετρήσω έως τ'α τρία και άν δέν φύγης, σου όρκίζομαι ότι θά πυροβολήσω. Έμπρός, φύγε...

Σήκωσε τ'ό όπλο, σημάδεψε τ'ο στήθος του φαντάσματος και μετρησε ως τ'α τρία. "Ενας πυροβολισμός άκούστηκε που τράταξε τ'ο δωμάτιο. Ο Μύλλερ έκλεισε τ'α μάτια για ένα δευτερόλεπτο, παγωμένος από τη φρίκη για τ'ό έγκλημα που είχε διαπράξει. "Όταν όμως τ'α ξανάνοιξε, για πρώτη φορά στη ζωή του άνοιωσε μία παγωμένη άνατριχίλα να τρέχη κατά μήκος της σπονδυλικής του στήλης. Τ'ο φάντασμα βριακόταν πάλι μπροστά του όρθιο και άκίνητο.

Ο Μύλλερ σκέφθηκε πώς ίσως δέν σκόπευσε καλά. Πήδησε από τ'ο κρεβάτι και ξαναπυροβόλησε. Τίποτε! Τ'ο φάντασμα έμεινε εκεί άκίνητο!

Κρύος ιδρώς έλουσε τόν Μύλλερ. Η άγωνία του έκλεισε τόν λάρυγγα... Τα νεύρα του από την υπερδιέγερση πήγαιναν να σπάσουν. Πέταξε τ'ο πιστόλι και κάθισε βαρύς λαχανιασμένος σε μία πολυθρόνα, κυττώντας με γουρλωμένα από τόν τρόμο μάτια τ'ο τρομερό φάντασμα.

Εκείνη τη στιγμή ο Κνόλ, κρατώντας ένα κερί, μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Οι δυο πυροβολισμοί μέσα στη νύχτα τόν είχαν ξυπνήσει.

Ο Χάρμαν (αυτός ήταν τ'ο φάντασμα) πέταξε τ'ο σεντόνι—τ'ό... σόμα του έγκληματος—και έσκασε στα γέλια:

— Κνόλ — φώναξε γελώντας — έλα να δής τόν φίλο μας. Κύτταξε! Είνε άσπρος σ'άν πανί. Μύλλερ, φίλε μου, έτοιμάσου να μου δώσης τ'ο παλτό σου.

Ο Μύλλερ δέν άπήντησε καθόλου. "Ετρεμε όλόκληρος σπασμωδικά και τ'α ματιά του ήταν πεταγμένα έξω από τις κοιχες από τόν τρόπο του.

— "Ελα, έλα, Μύλλερ, είπε ο Κνόλ άσυχος. Μην κάνης έτσι. "Εγώ είχα θ'α τ'α μολύβια από τις σφαίρες τ'ου πιστολιού σου. Πυροβολούσες στόν άέρα μόνο με τ'ο καψόδι. Μ'ά έλα, λοιπόν, μη γιν'σαι παιδί. Θέλεις λίγο νερό;

Και πάλι δέν άπήντησε ο Μύλλερ. Σε μία στιγμή μόνο σηκώθηκε άπότομα, με ξεραμένα χείλη, σχεδόν σ'άν τρελλός και προτού οι δυο φίλοι μπορέσουν να τ'α συγκρατήσουν, άρπαξε ένα μαστοίνι και ώρμησε έξω στόν δρόμο ούρλιάζοντας με σα τή γαλήνη της κοιμισμένης παλίχνης.

— Τ'ο φάντασμα! Τ'ο φάντασμα!

Ο φτωχός Μύλλερ είχε τρελλαθί...

Και πάλι δέν άπήντησε ο Μύλλερ. Σε μία στιγμή μόνο σηκώθηκε άπότομα, με ξεραμένα χείλη, σχεδόν σ'άν τρελλός και προτού οι δυο φίλοι μπορέσουν να τ'α συγκρατήσουν, άρπαξε ένα μαστοίνι και ώρμησε έξω στόν δρόμο ούρλιάζοντας με σα τή γαλήνη της κοιμισμένης παλίχνης.

— Τ'ο φάντασμα! Τ'ο φάντασμα!

Ο φτωχός Μύλλερ είχε τρελλαθί...

Οι σκάλες που άνεβαίνει ή Μάρθα εί-

νε έρημες, ή πόρτα του γραφείου μισό-κλειστη. Μπαίνει κυττάζοντας γύρω της

Η Μάρθα κρέμασε τ'ό άκουστικό και βαρειά πέφτει στην πρώτη πολυθρόνα. Η σκέψη της από τόν τρόπο έχει σταματήσει.

— Τί να κάνω; Θεέ μου; Τί να κάνω; διερωτάται.

Μονομιάς χίλιες άντιθετες σκέψεις τ'η πολιορκούν και συνεχίζει τ'ο μονόλογό της:

— Πρέπει κάτι να κάνω, κάπως να άντιδράσω, να θρώ μία λύσι διαφυγής, κάτι τέλος πάντων... κάτι! για να άντιμετωπίσω τόν κίνδυνο που με άπειλει.

Νά πέσω στα γόνατα να παρακαλέσω; Νά ζητήσω συγγνώμη; "Η να φύγω, να φύγω για πάντα μακριά; Ναί! αλλά ο Νίκυ; Ο μικρός Νίκυ, πώς θά μπορέση να μείνι όλομόναχος;

"Ενας λυγμός της φουσκάνης τ'ο στήθος. Σ'άν αυτόματο σηκώνεται, φοράει τ'ο καπέλλο της και περνά στο διπλανό σαλόνι, όπου οι φίλες της κουτσομπολεύοντας παίρνουν τ'ο τσάι.

— Βγαίνω για λίγο. Δέν θά με παρεξηγήσετε, ή; Πρέπει να δώ τόν άνδρα μου. Με συγχωρείτε, αλλά μου έτυχε κάτι έξαιρετικό. Θά γυρίσω όμως. Μην φύγετε... Μάρια, κύτταξε μη θελήσουν τίποτα οι κυρίες και τ'ο νού σου στο παιδί. Πρόσεχε τόν Νίκυ σ'άν τ'α μάτια σου...

Κατεβαίνει θιαστική τ'ην σκάλα για να μ'ην προσέξουν τ'ην ταραχή της και διατάζει στόν σωφέρ.

— Γρήγορα στο γραφείο του κυρίου.

Τ'ο αυτόκίνητο γρήγορο καταβροχθίζει τ'α χιλιόμετρα, ενώ εκείνη χαμένη σε μία γωνία ξαναφέρνει στόν νού της τ'α λόγια που άκουσε πρ'ό όλ'ιγου μέσα από τ'ο σύρμα, και ξαναζωντανεύει τ'α γεγονότα.

— Εσύ είσαι; Πάλι καλά, δέν σε περίμενα τόσο γρήγορα!

— Τί λές; "Εξηγήσου καλύτερα, δέν σε καταλαβαίνω.

— Νά σου εξηγήσω. "Ω! αγαπητή μου, είνε περιττόν, φτάνει να σου πώ άλλωστε ένα μόνο όνομα, μία λέξι και θά καταλάβης άμέσως. Η λέξις αυτή είνε «Μωρίς»...

Και έπειτα τ'ό άκουστικό είχε κλείσει, άφ'ινοντάς τ'ην σε μία άπελπιστική άγωγία.

Αχ, γιατί είχε κρατήσει εκείνα τ'α άμαστολά γράμματα, ενός άνθρώπου που και ή άνάμνησίς του άκόμα είχε χαθί μέσα στη λήθη;

Τούλάχιστον ο Μάριος είχε διαβάσει όλες τις έπιστολές; Είχε καταλάβει πώς προήρχοντο από έναν έρωτευμένο που τ'ην άναπούσε, χωρίς αυτή να τ'ου δώση ποτέ τ'ό έλάχιστο θάρρος, τ'ην παραμικρή έλπίδα;

Η άγωνία σφίγγει τόν ξεραμένο λάρυγγα της φτωχής Μάρθας, που κρύβει τ'ο πρόσωπό της άνάμεσα στις παλάμες και ξεσπ'ά σ' ένα κλάμμα, σιωπηλό, πονεμένο.

— Νίκυ μου! φωνάζει. Νίκυ μου! Θεέ Παντοδύναμε, εσύ που είσαι δίκαιος θεή-θσέ με σ' αυτήν τ'ην δύσκολη στιγμή. Μη με τιμωρής για ένα άμάρτημα που δέν έκανα! Παντοκράτορα, εοίθησέ με "Εσύ. Ευδόκησε και ρίξε τ'ο φως της άληθείας, ώστε ο Μάριος να με καταλάβη. Λυήσου τ'ο παιδί μου, τόν Νίκυ μου!

Η σκέψη της ένισχυμένη από τ'ην σκέψη του Θεού άρχίζει να ξεκαθαρίζει. Η προσευχή ρίχνει φως στην ψυχή της. Σκέπεται.

— "Ω! Θά μπορέσω! Θά μπορέσω να θρώ τις λέξεις που θά με σώσουν.

*

Οι σκάλες που άνεβαίνει ή Μάρθα εί-

Δραματικό διήγημα

ΠΑΛΗΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Της Ντ. Γκαμπυ

σ'άν να έβλεπε για πρώτη φορά όλα εκείνα τ'α έπιπλα, τ'α χαλιά, τ'ους πίνακες.

Τ'ο γραφείο είνε σιωπηλό. Τ'α φώτα μισοσβυσμένα μόλις άφίνουν να μαντεύεται ή διαίρεσις του άπαρτεμ'αν.

Μία άνεξηγητη άγωνία τ'ην καταλαμ-θάνει και θγάζει μία φωνή άπελπισίας.

— Μάριο, Μάριο... Μάριο, που είσαι; Ο άνδρας της είνε στο μικρό σαλόνάκι που συγκοινωνεί με τ'ο γραφείο του. Μέσα στο ήμίφως μοιάζει με φάντασμα.

— "Ω! Μάριο, πόσο με φόβισες!

Εκείνος τ'ην κυττά σ'οβαρό, αινιγμα-τικός, χωρίς να κινήται.

— "Α! εσύ είσαι; Γιατί ήρθες; — Γιατί ήρθα; Γιατί; Θέλω να σου εξη-

♦♦♦♦♦

ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΔΑ

"Ενα όραιοτατο μοντελλάκι καπέλλου, από αυτά που προημύεται ότι θά φορεθ'ούν... άγρίως έφέτος. Άπαραίτητο συμπλήρωμα για τ'η χρ'ήσι του καπέλλου αυτό είνε τ'ο βέλλο. Κυριώτερο... συστατικό τ'ου καπέλλου είνε τ'ο βελούδο, μαύρου χρώματος. Επίσης άπαραίτητο συμπλήρωμα του είνε ένα μαύρο φτερό. Είνε προϊόν τ'ου γαλλικού Οίκου Μόδας Λαν-θ'έν και έπεδλήθη σχεδόν στόν γυναικόκο-σμο τ'ων περισσότερων πόλεων της Εύρώ-πης

γής, να στα π'ω δ'λα, όλα.

Μιά άστραπή έλαμψε στα μάτια τ'ου άνδρος που σηκώδη κε όρθιος και φωνάζει με μανία:

— Φύγε! Φύγε! Τ'ήρθες να κάνης; Νέ μου εξηγήσης; Δεί υπάρχει λόγος, για τί τ'α ξέρω. Τ'α ξέρω όλα. Ξέρω π'ωι με άπάτησες, π'ως μί πρόδωσες! Δέν φθάνει.

Τ'α μάτια της στεγνά στρέφονται, ζητούν τ'α δικά του, τ'α χέρια της νευρικά ζητούν να πιάσουν τ'α δικά του. Μπροστά του έχει τ'ην εικόνα της γυναίκας που στην άπελπισία της ζητ'ά κάτι, ένα στήριγμα, που θά τ'ην προστατεύση, θά τ'ην ένισχύση.

— Μάριο, πίστεψέ με : Μόνο εσένα άγαπώ.

— Χά! χά! Μόνο έμένα αγαπάς; "Ωστε άρχίζεις τ'ην κωμωδία τώρα, άφού τελείωσες τ'ο δράμα; Μόνο έμένα αγαπάς; Ξαναπέστο, ψεύτρα! Ναί, ψεύτρα, άτιμη μητέρα...

Ενας λυγμός τόν πνίγει και άφίνεται να πέση στόν πέσινο καναπέ με τ'ο κεφάλι άνάμεσα στα χέρια.

Η φτωχή Μάρθα πληγωμένη στο μη-τρικό της φίλτρο, σκυρτώντας κάτω από τ'ην κατηγορία της άτιμίας που της πέταξε κατάμουτρα, πέφτει στα πόδια του. Θέλει να μιλήση, να φωνάξη, να τόν πείση, για τ'ην άθωότητά της, μ'ά καταλαβαίνει π'ως δέν μπορεί.

Κάνει μία άπελπισμένη χειρονομία, όταν προσοχή της τραβ'ά ένας όγκος έπιστολών. Τα γράμματα τ'ου Μωρίς.

Με μία τελευταία έλπίδα, ενώ τ'α χέρια της τρέμουν, ψάχνει τ'α μπλέ, τ'α ροζ, τ'α μαδιά εκείνα χαρτιά που τ'άραξαν τόσο πολύ τ'ην γαλήνη της. Έλπιζει... έλπιζει να θρ'ή εκείνο τ'ο γράμμα. Τ'ο τελευταίο που θά έδινε στόν Μάριο τ'ην άπόδειξι της άθωότητός της.

Επί τέλους. Νάτο! Πέφτει γονατιστή δίπλα στόν άνδρα της, ενώ τ'α μάτια της φωτίζονται από μία άγνωστη δύναμι και με σιγαλή φωνή άρχίζει να διαβάξη:

«Σήμερα, Μάρθα, με έκανες να πονέσω όσο ποτέ. Άλλά μήπως είδα μία στιγμή χαράς από σένα; Μήπως με άφησες να έλπισω; Π'ανε πιά όλες μου οι προσ-πάθειες. Πείστηκα π'ως αγαπάς εκείνον, τόν άνδρα σου, και ότι ποτέ δέν θά μπορέσω να σε κάνω δικιά μου. Τί μου άπομένει να κάνω; Ο μόνος δρόμος που μου μένει είνε ο δρόμος τ'ου αιώνιου πόνου και αυτόν θά ακολουθήσω...».

Ο Μάριος στο άκουσμα τ'ων τελευταίων λέξεων σκύβει και σηκώνει τ'ο κεφάλι της γυναίκας του. Στα μάτια της διαβά-ζει τ'ην άθωότητα, που πιστοποιούσε τ'ο χαρτί εκείνο.

— Μάρθα! Μάρθα μου! ψιθυρίζει, και πέφτει γονατιστός δίπλα της, ενώ τ'ην γιομίζει από φιλιά.

Είνε ή Μάριος και ή Μάρθα, που κλαί-νε εδυσχισμένοι τ'ην άγάπη τους που άν-θισε ξανά...

Ύστερα από τ'η σκηνή εκείνη ο Μάριος έσκισε τ'α καταραμένα εκείνα γράμματα, που λίγο άκόμα και θά τ'ου στοιχίζαν τ'ην οικογενειακή του γαλήνη και συνάμα θά κατάστρεφαν τ'η ζωή μιάς άθώας γυναί-κας.

Πέρασαν δυο χρόνια από τότε. "Ενα θράδου σε κάποιο κέντρο ο Μάριος συζητούσε με ένα φίλο του. Τ'α λόγια τ'ου φίλου του, τ'ο θύμισαν τ'ην παλιά ιστορία. Τούλεγε για κάτι γράμματα που έ-θιγαν τ'ο παρελθόν της γυναίκας του.

Ο Μάριος, σκέφθηκε λιγάκι και άπάν-τησε:

— Παλιά γράμματα. Καταραμένα πα-λιά νουμάτια!

ΓΚΑΜΠΥ

1865

— "Ε, Βιθή!... 'Ακόμα;... "Εντεκα πα-
ρά τέταρτοοο! Κάνε γρήγορα...
— Σκάσε ντέεε... Σ' ακούσαμε...
— Δεν είν' ανάγκη νά στριγγλίζης. Κού-
να τὰ ξεράδια σου, γιατί δεν έχω καμ-
μιά όρεξι για πρόστιμα...

Τὰ «ξεράδια» τής Βιθής είνε δυό κτ-
λοχυμένα μπρούτζινα γλυπτικά πόδια.
Μ' όλο που τὰ στραβοπατημένα γοβάκια
μέ τους ξεφτισμένους φιόγκους και τὰ
φαγωμένα τακούνια άδικοούν πολύ την έμ-
φάνισί τους, οί γυμνές γάμπες τής Βιθής
που δεν είχαν ως τώρα ποτέ την ευτυχία
νά ντυθούν με μεταξωτή τουαλέττα, είνε
ώστόσο πολύ περιποιημένες από τη Φύσι.
Νεαρές γάμπες—μόλις δεκαεννιά χρονώ
— άλλ' άτυχες... πολύ άτυχες «πρός τό
παρόν» τουλάχιστον. Δεν ποζάρισαν ποτέ
βαλμένες ανασπαιτικά ή μιά πάνω στην
άλλη στα κομπά μικρά φωτέϊγ των δίκ
κέντρων!... Δεν έκαναν ποτέ τον περίπα-
τό τους, συντροφευμένες από δυό άψογα
πλακέ φουγάρα πανταλονιού, στο κα-
θρέφτινο τερραίν κάποιου μεγάλου ντάν-
σιγκ ή στο «σαπουνισμένο» παρκέ κανε-
νός γνωστού σαλονιού... Δεν γνώρισαν
ποτέ την ευτυχία τής λιμουζίνας, ούτε
κάν την άπλή, τη συνηθισμένη άνεσι του
ταξί!... "Ατυχες, πολύ άτυχες γάμπες!
Και στο τράμ ακόμα, στεκόντουσαν πάν-
τα όρθές. Τί σύμπτωσης!

Κι' όμως... Είνε τόσο ώμορφες, τόσο
συμπαθητικές — άχ!... — και τόσο ακού-
ραστες! Βγαίνουν τό φωμί τους με πολύ
κόπο. Άπ' τίς δέκα τό πρωί ως τίς δυό
μετά τὰ μεσάνυχτα δεν στέκουν ούτε λε-
πτό. Μαζί με άλλες δεκατέσσερις γάμπες
καλλίτερες ή χειρότερες, στη σειρά κι'
οί δεκάξη σάν στρατιώτες καλογυμνα-
σμένοι και πειθαρχικοί, χορεύουνε άτέ-
λειωτα, μηχανικά, λές κι' είνε κουρδισμέ-
νες στην πρόβα και στην παράσταση. Τη
νύχτα στη σκηνή, έξωρασιμένες άπ' τό
άσημν τοϋ προβολέα, βαμμένες κόκκινες
ή μπλε άπ' τὰ λαμπιόνια τής ράμπας,
είν' ή αλήθεια πως προκαλούν. Οί όπτι-
κές άκτίνες που πέφτουν άπάνω τους σ'έν
άόρατες τσουχτερές σάϊτες, τίς τσιμπούν
και τίς κεντάνε με χίλιες εύγλωττες έ-
πιθυμίες, τούς φέρνουν τό ρίγος του πό-
θου σάν κρυφοί μεσάζοντες. Μά κλ' αΰ-

τά, τὰ προκαλούν κι' οί δεκάξη γάμπες
μαζί. Κάθε βλέμμα πόθου, κάθε ματιά
έρωτική, «άπευθύνεται» σ' άλλες. Τίς δυο
μονάχες, κανένα μάτι, καθώς πρέπει του-
λάχιστον, δεν καταδέχεται νά τις ξεχω-
ρίση και νά τις προσέξη. Τό σουξέ είνε
«άπρόσωπο» συνολικό, κι' ό εγωισμός
τους δεν μπορεί νά κολακευτή καθόλου
γι' αυτό.
Οί γάμπες τής Βιθής δεν θυμούνται πο-
τέ νά τις χάιδεψε ένα άντρικό μάτι, έκ-
τός... έκτός από μιά φορά σ' όλη τους
τη μικρή ζωή. Ήταν τό μάτι ενός ταξι-
θέτη. "Ενα μάτι άνέκφραστο, έκφυλο και
ήλιθιο, γεμάτο από την άστραφτερή λάμ-
ψι του ένστικτού... "Αργότερα, τίς χάιδε-
ψε και τό χέρι του. Κι' ή Βιθή έμεινε ά-
πό τότε ή έρωμένη του ταξιθέτη. Ήταν
κάτι κι' αυτό...

(... ..)
— Βιθή!...
— "Ε;
— Γκρεμοσακίσου λοιπόν.
— Εφτάει!
«Εφτάει». Οί εργαζόμενες γάμπες άρ-
χίζουν τό καθημερινό τους μαρτύριο. Κα-
τρακυλούν γρήγορα τη σάπια άνεμόσχι-
λα του συνοικιακού παληόσπιτου, που
άναστενάζει με βαρυγγώμια κάτω άπ' τό
μικρό βάρος του έλαφρού κορμιού και
βγαίνουν στο βρώμικο λασπωμένο σοκά-
κι. "Η "Αλλη που περιμένει, κάνει νά τής
δώση μιά μούντζα και βυθίζει τη μιά της
γάμπα στη λάσπη. "Ενα γνωστό κοπλι-
μέντο προς τό Θεό βγαίνει άπ' τὰ στε-
γνά κι' ώχρά «κοριτσίστικα» χείλια.
— "Εχεις λεφτά;
— Τρείς δραχμές κι' ένα πενηνταράκι.
— Τριήμισι... Μάς λείπουν πενήντα
λεφτά. Ποδαρόδρομο λοιπόν, έ;
— Τί νά σοῦ κάνω; Τήν κούρσα μου την
έχω στο γκαράζ για έπισκευή!...

Οί τέσσερις βιοπαλαίστριες γάμπες
άρχίζουν νά τσαλαβουτάνε στα νερά.
Πλάτες, πλάτες, πλάτες... όπως άκριβώς
τσαλαβουτάνε κι' άλλες στα άκρογιάλια
τής Γλυφάδας!...

— Μά τί διάολο τάκανες τὰ λεφτά;
Χθές τό βράδυ μάς είχε περισσέψει ένα
τάλληρο...
— "Ε, δεν πήρα σπέρτα. Μιάμιση δρα-
χμή;
— Α!... Έκανε ή Βιθή.
Κι' ύστερα από λίγο:

— "Αντε περπάτα πιο γρήγορα.
Περπατάει και τό μυαλό της γυοί-
ζει στα περασμένα. Ποιά περασμένα δη-
λαδή; Αυτό που λένε «παρελθόν», ή Βιθή
δεν τό καταλαβαίνει. «Παρελθόν», «πα-
ρόν» και «μέλλον» είνε γι' αυτήν τό ί-
διο. "Ο,τι γινόταν χθές, γίνεται και σή-
μερα κι' ό,τι γίνεται σήμερα, θά γίνει κι'
κι' αύριο. Πρόβα, παράσταση, βλαστη-
μιες, βρισιές, ποδαρόδρομο, μεροκάμα-
το έξήντα δραχμές, μακαρονάδα με κιμά
και μικρό πακετάκι τσιγάρα... Δόξα νΰ-
χι ό Θεός και μη χειρότερα νά λέμε... Το

μυαλό της γυρίζει ώστόσο επίμονα πίσω,
λές και νοιώθει την ανάγκη νά θυμηθί
κάτι... Κάτι πού, έστω, δεν συνέχη ποτέ
στην πραγματικότητα. "Αλλες γυναίκες
έχουν μιά ιστορία νά θυμηθούν. Αυτή
σχεδόν δεν έχει καμιά. Αισθάνθηκε τον
εαυτό της όταν ήταν έφτά χρονών. Βρέ-
θηκε δουλάκι σ' ένα σπίτι. "Η μάνα της
ήταν κι' αυτή υπηρέτρια μαζί με κάποιαν
άλλη στο ίδιο σπίτι. Θυμάται — έτσι σάν
σκιές — δυό γυναίκες που κυκλοφορού-
σανε δίπλα της σέ μιά κουζίνα ύπόγειαν,
μιά άπότομα τίς έχασε και τίς δυό. "Η
μιά πέθανε κι' ή άλλη έφυγε από τό σπι-
τι. Ποιά από τίς δυό ήταν ή μάνα της, ή
Βιθή δεν κατάφερε ποτέ νά ξεχωρίση στο
μυαλό της. "Όταν μεγάλωσε κάπως κι' έ-
νοιωσε τον εαυτό της — τότε που θάταν
έφτά χρονώ — θυμόταν τίς δυό γυναίκες
σάν μιά! Στο μεταξύ κάποια άλλη είχ'
έρθει στο σπίτι κι' αυτήν βοηθούσε πια
στις δουλειές ή Βιθή, ή Παρασκευούλα δη-
λαδή, όπως την έλεγαν τότε. Πέρασαν ά-
κόμα λίγα χρόνια στον νεροχύτη. "Ενα
βράδυ την πήγανε στο θέατρο. Κατάπι-
ξι τής έκανε — αυτό τό θυμάται καλά.
Είδε και τον άφεντικό της εκεί νά κου-
νά ήνα ξύλο άπάνω από ανθρώπους που
παίζανε μουσική. "Αργότερα έμαθε πως
ήταν μαέστρος και συνθέτης από τούς
πιο γνωστούς.

Αυτός την έβγαλε μπαλλαρίνα. Γιατί;
Για νά τής κάνει καλό; "Α, μπά. "Ηταν
κάποια ιστορία στη μέση. "Ενα βράδυ
όταν είχε φθάσει πια τό δεκαπέντε της
χρόνια, ό άφεντικός της αυτός της έ-
στησε τον "Ερωτα. Κι' ύστερα, βγάζον-
τάς την στο θέατρο, βρήκε τον τρόπο νά
την ξεφορτωθί. "Ως τὰ δεκαεφτά της χρο-
νια, γνώρισε πολλούς. Για ένα βράδυ, γι'
δυό... "Ενας την κράτησε και τρείς βρα-
δυές. "Επειτα, άρρώστησε. "Όταν έγινε
καλλίτερα, ξαναπήγε στη δουλειά. Τά-
μανε τὰ ποδαράκια της από την άδυνα-
μία στην πρώτη πρόβα πουόκανε, μόλις
τή βγάλανε μιά ώρα άρχίτερα άπ' τό ρο-
σοκομένο. Μά δούλεψε. Τί νόκανε; "Αδύ-
νατη, κίτρινη κι' άπεριποίητη, δεν την ή-
θελε κανείς. Πέρασε χρόνος όλόκληρος
ώπου βρέθηκε ό ταξιθέτης κι' ή Βιθή
κόλλησε άπάνω του σάν βδέλλα. Θά πεί-
τί τον θέλει που τον έχει; Για νά τη χτυ-
πή και νά τής παίρνη όλο «δανεικά» που
δεν τὰ ξανσθλέπει; "Εμ' νά μην έχη κι'
αυτή ένα φίλο; "Ολες έχουνε!

Μά δεν τὰ σκέπτεται συχνά όλ' αυτά;
Καλά-καλά, δεν τὰ θυμάται όλα. "Ολα
μέσα της τής φαίνονται πως είνε τὰ ίδια.
Πιστεύει πως έτσι γεννήθηκε; Μπαλλαρί-
να στην επιθεώρησι. Και κάτι έσωτερικά
τής φωνάζει πως έτσι θά πεθάνη; Μπαλ-
λαρίνα στην επιθεώρησι.
Μόλις μπήκανε στο θέατρο, χτυπούν
τό κουδούνι για την πρόβα. Εύτυχες δεν
άργησαν. Λαχανιασμένες κάτσανε γρήγο-
ρα-γρήγορα κοντά στο πιάνο κι' άρχισαν

άμέσως τὰ κόρα της καινούργιας όπερέτ-
τας:

«Κάθε κοπέλλα
θα νοιώση τρέλλα
στο γλέντι θά ριχτή
με κάποιον σάν μπλεχτή...»

"Εξαφνα ή Βιθή σταμάτησε. "Η διπλα-
νή της τη σκούντησε:

— Τραγουδά λοιπόν, τί έπαθες;
— Αρχισε πάλι νά τραγουδά μηχανικά.
Μά δεν έβγαλε στιγμή τὰ μάτια της άπ'
τον μαέστρο. Ήταν καινούργιος. Πρώτη
φορά τον έβλεπαν. Οί άλλες όμως τον εί-
χαν δη πιά. "Ενώ ή Βιθή έκασε βιαστι-
κή κι' άφηρημένη στο πιάνο κι' είχε τό
βλέμμα της προσηλωμένο στο χαρτί με
τούς στίχους, όπου σέ μιά στιγμή σήκω-
σε τό κεφάλι της κι' άντί νά δη τό γνωτό
σκελετωμένο μούτρο του μαέστρου, είδε
ένα νέο παιδί, καλοντυμένο, φρεσκοξυρ-
σμένο, με γυαλιστερα μάυρα μαλλιά και
γλυκά μάτια, νά παίζει γρήγορα, σταθε-
ρά, όλος νεύρο και ζωή. Ποιος νάταν
άρά γε; Τόσα χρόνια στο θέατρο, ή Βι-
θή δεν τον είχε δη ποτέ της.
— "Οχι, δεσποινίς. Προσέξτε σάς πα-

δακαλώ. Δεν είν' έτσι.
Σ' αυτήν μιλούσε! Θεέ μου, τί γλυ-
κειά, τί άπαλή φωνή! Και τί έκτακτοι
τρόποι! «Δεσποινίς» και «σας παρακα-
λώ». Αισθάνθηκε πως πάθαινε τράκ. "Ο
μαέστρος τραγούδησε χωρίζοντας κάθε
νότα και χτυπώντας τες στο πιάνο κα-
θαρά:
— «στο γλέντι-θα-ριχ-τή...» Πέστε το
και σεις μαζί μου.

Τό είπε κι' εκείνη μαζί. Τώρα τό κοι-
μάτι τής φαίνόταν πιο εύθυμο και πιο
μελωδικό. "Η φωνή της έτρεμε καθώς τό
τραγουδούσε.
— Πολύ ώραία, είπε ό μαέστρος. "Αλλη
μιά φορά, σας παρακαλώ. "Ολες μαζί,
από την άρχή. "Εν-δυό!... Κάθε κοπέ-
λα...
— "Όταν τέλειωσε ή πρόβα, ρώτησε τον
υφαντικό:
— "Αλλάξαμε μαέστρο;
— "Οχι.
— Μά πως; "Αφού μάς έκανε πρόβα
άλλος.
— Αυτός είνε ό συνθέτης της νέας όπε-
ρέττας.

— Μπα; Πως τον λένε;
— Λανίτη.
— Λανίτη; Πρώτη φορά γράφει;!
— Πρώτη.
★

"Εκανε ό,τι μπορούσε για νά την πο-
σέξη. Περιποιήθηκε τον εαυτό της, ό,τι
ήταν δυνατό. Δεν πήγαινε πια άδαφτη
στην πρόβα, μακιγιαριζόταν με προσο-
χή και φορούσε στον δρόμο τὰ παπούτσι-
α τής σκηνής, προσέχοντας όσο γινόταν γι'
νά μη τὰ λιώση. "Υστερα φρόντιζε νά
κάθεται πάντα κοντά στο πιάνο. Οί άλ-
λες τώχναν μυριστή και την κοροϊδεύαν,
μά τής έκαναν ώστόσο πλάτες και ποτέ
δεν τής έπαρναν τη θέσι της κοντά στο
πιάνο. Μόνο τό βράδυ, την ώρα που ντυ-
νόντουσαν όλες μαζί στο μεγάλο ψυχρό
καμαρίνι, άρχιζαν τὰ πειράγματα:
μανε τὰ ποδαράκια της από την άδυνα-
— Λοιπόν, Βιθή!... Πως τὰ πᾶς με τόν
μαέστρο σου; "Ακόμα;
— Δεν πήγατε ραντεβού;
— Μοῦ φαίνεται πως προτιμάει τίς σοι-
μπρέττες. Χαχαχαχά!

Και ξεσπούσαν όλες μαζί στο γέλιο.
Ήταν ένα γέλιο περίεργο, σάν γρήγορο
άνασθούσιμο ηλεκτρικό. "Ενα γέλιο
τρανταχτό, ζωηρό, φαρδύ γέλιο, που τό
διαδεχόταν εξαφνα ή μόνιμη μελαγχολία,
ή σιγή, τὰ βουβά άναστενάγματα... "Ενα
γέλιο πουμιαζε με άξαφνη περίεργη γκρι-
μάτσα διαρκείας δυό δευτερολέπτων
άπάνω στις άσπαστες κουρασμένες υά-
σκες των μανεκέν τής χαράς. Τὰ δεκάξη
κουρασμένα πόδια βγαίνανε σέ λίγο πάλι
στη σκηνή. Κι' ύστερα μέσα στο καμαρί-
νι άλλάγμα για τό άλλο μπαλλέτο.
— Γρήγορα! φώναζε από συνήθεια ό
όδηγός.

Καθένα από τὰ δεκάξη κεφαλάκια βγ-
σανιζόταν με την ίδια ιστορία. "Ενας έ-
ρωτας που τέλειωνε για ν' άρχιση κά-
ποιος άλλος... Μιά έλπίδα που έσβηνε για
ν' άνάψη μιά άλλη. "Υλικά για φτηνή φι-
λοσοφία σέ λογοτεχνικό πρωτόλειο.

★
Βράδυ πρεμιέρας. Λουλούδια στα καμα-
ρίνια, κίνησι, νευρικός, φωνές, ηλεκτρο-
σμός στην ατμόσφαιρα, τράκ γενικό. "Η
πρώτη πράξι ήταν θρίαμβος. "Η Βιθή
ένοιωσε μέσα της μιά τρελή χαρά. Τρα-
γουδούσε εκείνο τό βράδυ και χόρευε μ'
όλη της τη δύναμι. "Εβαλε στο χορό κά-
τι άπ' την ψυχή της και στα χειροκροτη-
ματα, στα υπράδα, στον θρίαμβο της βρα-
δυάς θαρρούσε πως είχε κι' εκείνη τό μερ-
δικό της, πίστευε πως κάτι έλάχιστο της
άνηκε κι' αυτήνης. Τό «γιατί», δεν τώξερε.
Κάθε συναίσθημά της είχε συνηθίσει νά τό
δέχεται άνεξέλεγκτο κι' άδικαιολόγητο.
"Ο εαυτός της τής ήταν άγνωστος, κι' ό-
λα τὰ μέσα του πολύ συγχυσμένα, πολυ-
σκοτεινά. "Απόψε όμως ένοιωσε μιά πλα-
τεία ικανοποίησι. Κι' είχε ύφος!
"Η δεύτερη πράξι ήταν καλλίτερη άπὲ
την πρώτη. Και στο φινάλε, ό κόσμος χει-
ροκρότησε για νά βγίη στη σκηνή ό συν-
θέτης. "Υστερα από δυό-τρία βιαστικά
άνοιγοκλεισίματα τής αὐλαίς, εκείνος
βγήκε. Τόν πήρε από τό χέρι ό θιασά-
χης, προχώρησαν μαζί μπροστά στο ύπο-
βολετο κι' υποκλήθηκαν βαθειά, δείχνον-
τας ό ένας τον άλλο. "Ασυναίσθητα, κι'
ένω οί άλλοι ήθοποιοί στεκόντουσαν σο-
βαροί κι' άπαθείς, υποκλήθηκε κι' ή Βι-
θή! Μά κανείς δεν τό πρόσεξε.
"Όταν έκλεισε ή αὐλαία, ή παραγωνί-
στρια τον φίλησε, κι' όλοι οί άλλοι ήθο-
ποιοί τον κύκλωσαν και τοῦσφιγγαν τό
χέρι, προφέροντας λόγια παχεία ποῦστα-
ζαν υπερβολή και κουταμάρα.
Συγκινημένος, σαστισμένος, μάλλον
έκείνος, χαιρετούσε. Μαζί με όλους ζύ-
γωσε κι' ή Βιθή με χτυποκάρδι. Μά ό,τι
φορές αποφάσιζε ν' άπλώση τό χεράκι
της δειλά, κάποιο άλλο χέρι, πιο τολμηρό
και πιο οίκειο, την προλάβαινε. Κι' αΰ-
τά τὰ «άλλα χέρια», δεν είχαν τελειώσει
γιατί στο μεταξύ είχε άναβή τόσος κόσμος
άπ' την πλατεία: Συγγραφείς, δημοσιο-
γράφοι, φίλοι, σέ μια στιγμή

... ..

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΓΑΠΗ...

«Μην κυττάς ποτέ κατά πρόσωπον την εὐτυχία σου» λέει μιά ἀνατολίτικη παροιμία. Ο ποιητής Φράνσις Λουσίλ όμως δεν μπορούσε να κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπο τὴν εὐτυχία του καὶ παντρευόταν! Ἐπαιρνε γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς του ἕνα αἰθέριο πλάσμα, πού ἀγαπούσε ρωμαντικά, μιά ὑπέροχη γυναικὺ καὶ τὴν ἔφερνε σὰν πολύτιμο θησαυρὸ στὴ γραφικὴ Καμπανία.

Τῆς ξετύλιγε ὅλο τὸ πρόγραμμα τοῦ γαμήλιου ταξιδιοῦ των.

— Θὰ σταματήσωμε λίγες μέρες στὴ Νεάπολι κ' ὕστερα θὰ πάμε στὸ Κάπρι, στὸ παραδεισίο νησί τῆς Καλυψούς.

Ἡ Ἀντωνίνα δὲν ρωτοῦσε ἀπαλά!

— Ἐχεις ἤθει κ' ἄλλοτε στὸ Κάπρι;

— Ναι, ἦταν τὸ πρῶτο μου μεγάλο ταξίδι σὰν ἦμουν παιδί. Ποῦ νὰ φανταζόμουν τότε τὴ μεγάλη χαρὰ πού θὰ δοκίμαζα σήμερα ἔξω ἀπὸ τὸν κάπρι σου!

Ο Φράνσις λαχταροῦσε νὰ εἰσδῷ στὶς σκέψεις τῆς Ἀντωνίνας, νὰ εἰσχωρήσῃ στὰ ἄδυστα τῆς ψυχῆς τῆς. Ἦταν πλούσιος καὶ ταμπέλης. Δημιούργει κάπου — κάπου στίχους. Ἡλιπιζε τάχα ἡ Ἀντωνίνα σὲ μιά μελωδία πομπητικὴ δόξα ὅταν εἶπε τὸ «ναί»; Ἡ ἀρπαχὴ ἀπλοῦστατα τὴν εὐκαιρία ἑνὸς «καλοῦ» συνοικεσίου; Ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Καὶ ἤθελε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ὅλη, νὰ κατακτήσῃ ὅλο τὸ μυστηριώδες εἶναι τῆς! Κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἐπιτελέσῃ στὴ μοναξιά τοῦ νησιοῦ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς φύσεως. Γι' αὐτὸ ἐδιάλεξε νὰ τὴν

συγκέντρωσε ὅλη τὴ δύναμι τοῦ ἑγῶ τῆς κ' ἔσπρωξε μερικὸς. Ἐφτασε κοντὰ του. Καὶ τότε ἰέντως πάλι γιὰ χιλιοστὴ φορά τὸ ἀδύνατο χεράκι τῆς καὶ ψιθύρισε μὲ κόπο ἕνα «συγχαρητήρια».

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ἐκεῖνος τυπικά κ' ἔμεινε ἀγύγιε τὸ χερί του στὸ δικό τῆς, γιὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ἕνα ἄλλο χοντρὸ χερί μπῆκε στὴ μέση.

— Ω, μαίτρ! ἔκανε μ' ἐνθουσιασμό ὁ θριαμβευτὴς τῆς βραδυῦς κ' ἔσφιξε δυνατὸ τὸ χοντρὸ χερί πού ἀνῆκε σὲ κάποιον γέρον κύριο τὸν παλιὸ μαέστρο, τὸν «ἀφεντικό» τῆς Βιθῆς.

Ἀτυχία! Σχεδὸν οὔτε τὴν εἶδε!

Μὲ φούρκα μαζί καὶ μὲ παράπονο πήγε στὸ καμαρίνι. Οἱ ἄλλες τὴν περιμέναν στὴ σειρά.

— Συγχαρητήρια! Συγχαρητήρια! τῆς φώναξαν κοροῦσευτικά.

Μὰ ἡ ἄθωα ἐκείνη καὶ παιδιάστικη πρόγνα δὲν εἶχε καμμιά κακία στὸ βάθος τῆς. Πάμνη ἀμέσως οἱ φωνές. Εἶχε τόση θλίψη τὸ προσωπάκι τῆς... Καὶ τὰ μᾶτια τῆς λάμπανε ὕδρα...

— Τί ἔχεις; τῆς εἶπε μιά σὰν τρομαγμένη. Σοῦκαναν τίποτα;

— Ὁχι, μπᾶ! ψιθύρισε συγκινημένη περισσότερο τώρα, γιὰ τὴν ἐνοιαζέ γυναικα τῆς ἔστω καὶ τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ἐνδύχφρον πού δείχνανε μὲ τὸν στιγμιαῖο αἰσθηματισμὸ τους οἱ ἄλλες.

Τὴν ἐσφίγγε ἡ ἀνάγκη νὰ κλάψῃ. Ἐπείσε ἀπάνω σὲ μιά καρέκλα κ' ἄφησε τὰ δάκρυα νὰ τρέξουν ἀνεμπόδιστα.

Ἐνας γδοῦπος πού θύμιζε σωριασμένον πτώματος κ' ὕστερα ἕνας πνιγμένος λυγμός. Ἐνα σιγανὸ ἀναφυλλοτῶ... Οἱ ἄλλες ὅλες τὴν περικύκλωσαν.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; Θέλεις λίγο νερό; εἶπε κάποια.

Ἐκείνη τὴν ὥρα κάποιος μπῆκε.

— Τί ἔπαθες;

Γνώρισε τὴ βραχνή φωνὴ τοῦ ταξιθέτη. Σήκωσε τὰ μᾶτια τῆς καὶ τὸν εἶδε νὰ στέκεται ἀπὸ πάνω τῆς μ' ἕνα βλέμμα νύμματο ὑποφίας.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ξερό

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ξερό

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ξερό

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ξερό

ὁδηγήσῃ στὸ γραφικὸ Κάπρι.

— Εἶνε ἐκεῖ κάτω! ἔλεγε ὁ Φράνσις, κυττάζοντας ἀπ' τὴ θεράντα τοῦ ξενοδοχείου στὴν προκυμῖα τῆς Σάντα Λουτσίας τὸ ὠραῖο νησί τὸ Κάπρι. Σὲ λίγες μέρες θὰ πάμε.

— Καὶ γιὰ τὴν νύχτα πᾶμε τώρα; σήμερον κιάλας; τοῦ πρότεινε ἡ Ἀντωνίνα χωρίς νὰ χάσῃ τὴ γαλήνη τῆς. Αὐτὸς, ἐκούνησε τὸ κεφάλι. Δὲν τὴν ἔκρινε ἀρκετὰ παρεσκευασμένη γιὰ τὴ δοκιμασία πού λογάριζε νὰ τὴν ὑποβάλῃ. Ἦθελε ἀκόμα ν' ἀποχτήσῃ περισσότερο τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς.

Τὸ «Βαπορέτο» τοὺς ἔφερνε πλάι στὴν ὠραία ἀκτὴ, ὅπου ἡ ἑλληνικὴ χάρις ἀνυψώνει τ' ἀρχαῖα μνημεῖα τοῦ Πάρτιου καὶ τῆς Ἀνουτζέτας. Ὑστερα πέρασαν ἀπ' τὸ μαγευτικὸ Σορέντο. Ὁ Φράνσις καὶ ἡ Ἀντωνίνα ἐβλεπαν τὸ νησί πού ἐπληθαίναν, νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς.

Ἐβγῆκαν στὴν ἀκτὴ. Ἡ Ἀντωνίνα, ἀκουμπισμένη στὸ χερί τοῦ ποιητῆ προχωροῦσε σιγὰ. Τῆς φαίνονταν πὺς πῆγαινε σ' ἕνα εὐτυχισμένο τόπο μακριὰ ἀπ' τοὺς κόμους τὴν ὀχλαγοή. Κι' ἔτσι τὸ ζευγάρι πῆγαινε χωρίς νὰ μιλά... Ἦξεσαν κ' οἱ δύο πὺς ἂν μιλοῦσαν θὰ ἐγκρέμιζαν τὸ θεοῦ δνείρο πού πλανιόταν μέσα τους. Σὲ λίγο ὅμως ἡ Ἀντωνίνα ἀνησυχῆσε:

— Ποῦ μὲ πᾶς; ρώτησε. «Πῶ ψηλά», εἶπε ἐκεῖνος μὲ μιά πνοή. «Δὲν εἶνε καλύτερα γιὰ τὴν εὐτυχία μας νὰ ἀποφύγουμε τὴ ζωὴ τοῦ ξενοδοχείου;» Ἐ, λοιπόν, ἔξω — ἀπ' τὸ πρῶτο μου ταξίδι — ἕνα χωριάτικο σπίτι ἀνάμεσα σὲ μαγικά τοπία.

— Τίποτα! εἶπε.

Καὶ σὰν ἔνοχη, πετάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν καρέκλα ταραγμένη καὶ σκούπισε βιαστικά τὰ μᾶτια τῆς μὲ τὰ χερίνα.

— Μήσῃτι μου Κύριε! μουρμούρισε αὐτὸς κ' ἔκανε τὸν σταυρὸ του, μασσώντας συνέχεια μιά βαρετὰ βλαστήμια μὲς στὰ σάπια δόντια του.

Κι' αἰέτως ἀλλάζοντας τόνο:

— Βρὲ κορίτσι, εἶπε, αὐτὴ ἡ Τούλα ἀπ' ὅταν ἔγινε πρωταγωνίστρια δὲν ἔχε τὸν Θεό τῆς. Ὁ καινούργιος ὁ μαέστρος εἶνε ταμπημένος μαζί τῆς γερὰ. Ὁ σὺ κάνανε πρόβες, τὸν κυνηγάς ἀπὸ πῶς σὰν σκυλάκι. Τῆς ἔγραφε γράμματα, τῆς ἔστειλε λουλουδιὰ... Αὐτὴ τίποτα. Τὸν κυρόδευε. Τὸ λοιπὸν ἀπὸς τὴν γεμονυχίασε στὸ καμαρίνι κ' ἀρχίσανε... τὰ προεόρτια. Εἶμαι δική σου γιὰ πάντα! τούλε, ἢ ἢ λοσιπλάνα...

— Βλέπεις τώρα πέτυχε καὶ τὸν ἔχει ἀνάγκη... εἶπε μιά μπαλαρίνα ξερά στὸ ἴδιο ὕψος τοῦ ταξιθέτη, σὰν νὰ συνέχιζε τὴν κουβέντα του.

— Ἀμ' τὰ ποσοστὰ πού τὰ θάξεις; εἶπε ἄλλη.

— Ἐσεῖς εἰσάστε, βλέπεις, αὐτυχες! κοροῖδεμε κ' ὁ ταξιθέτης καὶ βγῆκε γιὰ νὰ ντυθῶναι τὰ κορίτσια.

Μὲ τὸ κλείσιμο τῆς πορτοῦλας, ἀκούστηκε κ' ἕνας λυγμός. Οἱ ἄλλες τῆς εἶχαν μιά ματιά, ἔκαναν μιά γκυμῆτα οἴκτου κυττάζοντας ἡ μιά τὴν ἄλλη, κ' ἀρχίσαν νὰ γδύνωνται γρήγορα.

— Ἐ, τώρα τί κλαῖς; Δὲν θὰ πεθάνῃς κιάλας. Εἶπε μιά μὲ φωνὴ σπασμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Κι' ἄλλη ἀμέσως:

— Μήπως τώερε κιάλας ὁ ἄνθρωπος; Οὔτε τοῦπες τίποτα, οὔτε τοῦδωσες νὰ καταλάβῃ...

Δυὸ λεπτά σιγῇ. Κι' ἔπειτα μιά τρίτη, εἶπε δυνατὰ καὶ σοβαρά, σὰν νὰ θάλετε τελεία σ' ἕνα δροματάκι.

— Ἐλα, Βιθῆ. Ντύσου, χρυσοῦ μου, γιὰ τὴν βγαίνουμε...

— Ἐλα, Βιθῆ. Ντύσου, χρυσοῦ μου, γιὰ τὴν βγαίνουμε...

— Ἐλα, Βιθῆ. Ντύσου, χρυσοῦ μου, γιὰ τὴν βγαίνουμε...

ΑΓΑΠΗ...

Σκέφτηκα νὰ γυρίσωμε σ' αὐτὸ μαζί σου. Καταλαβαίνεις!...

Τὸ ἀπλοϊκὸ σπιτάκι μὲ τοὺς γέρους χωρικοὺς ἦταν πάντα ἐκεῖ.

Ἐξήχθησαν τὸ ζευγάρι μὲ μεγάλη χαρὰ. Ὁ Φράνσις καὶ ἡ Ἀντωνίνα γνώρισαν τὰ σπῆλαια τοῦ Ὀδυσσεῦς, τοὺς πύργους τοῦ Λυκούστου καὶ τὰ δώδεκα παλάτια τοῦ Τιθέρεως. Ἐμαθαν γιὰ λίγες μέρες ἀπ' ἔξω τὴ μυθολογία.

Ἐνα πρῶτ' εἶχαν πάει νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸν Ἑρμῆτη, πού ἡ καλύθα του ἦταν κρυμμένη στὶς καλάμιες. Οἱ νησιῶτες ἔλεγον πὺς ὁ γέρον Ἑρμῆτης δὲν πεθαίνει ποτέ. Καὶ ὅτι κοιμάται μόνο σὰν φτασὴ στὸ τέρας τῶν ἡμερῶν του γιὰ νὰ σηκωθῇ πάλι καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν παλὰ του ζωὴ.

Καθισμένους μεταξὺ τοῦ Φράνσις καὶ τῆς Ἀντωνίνας, εἶπε μαζί των ἕνα παλιὸ κρασί πύχε το χρώμα τοπαλίου καὶ τὸ ἀρώμα θανάσιος. Κι' ἄκουε τὴ νέα γυναικα πὺς χωρὶς διάκρισι τὸν ρωτοῦσε γιὰ τὶς συνήθειές του:

— Δὲν μπορεῖ νὰ προσεῦχεται κανεὶς πάντα! Τί κάμετε ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ; Δὲν σὰς φαίνεται ὁ χρόνος ἀτέλειωτος;

— Ὁ χρόνος δὲν εἶνε ἀτέλειωτος, οὔτε μικρός, ἀπαντοῦσε ὁ Ἑρμῆτης.

Εἶνε ἀκίνητος, εἶνε σὰν πύργος πού δέρνεται ἀπ' τὰ κύματα...

— Μὰ δὲν πᾶτε στὴν ἄλλη ἀκτὴ ποτὲ μὲ βάρκα;

Ὁ Ἑρμῆτης κούνησε τὸ κεφάλι. Ὁ χρόνος ἔρχεται σὲ μένα, εἶπε, ἡ γῆ εἶνε μικρή, καὶ τί ἔχω νὰ πάω νὰ ζητήσω!

Ζάν εὐρέθησαν πάλι μόνοι, πῆγαν καὶ ἐξαπλώθηκαν κάτω ἀπὸ ἕνα πεῦκο. Ἦταν μεσημέρι... Ἡ Ἀντωνίνα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὰ γόνατα τοῦ ἄνδρος τῆς.

— Δὲν κοιμήθηκες; Τὰ μᾶτια σου εἶνε γεμάτα φῶς!

— Ὁχι, εἶπε ὁ ποιητὴς. Σκέπτομαι ἕνα κ' ἄγρυπνῶ. Φτάνουμε στὸ τέλος τῆς διαμονῆς μας ἐδῶ. Θυμᾶσαι... Εἶχαμε προσχεθῇ νὰ ἀνανεώσουμε τοὺς ὁρμούς μας καὶ νὰ ἐνωθῶμε πῶς ἰσχυρὰ καὶ πῶς...

— Ὡ! ἔκαμε αὐτὴ, τίποτα δὲν ἄλλαξε ἀπ' τὰ αἰσθηματά μας. Αὐτὲς ὅλες οἱ ταξιδιωτικὲς περιπέτειες πού θὰ τὶς θυμᾶστανε μαζί, δὲν εἶνε ἀκόμα ἕνας στενότερος δεσμός μεταξὺ μας;

— Τὸ ἴδιο αἰσθάνομαι κ' ἐγώ, εἶπε ὁ Φράνσις. Ἀλλὰ τώρα ἔχω μιά σπουδαία πρόταση νὰ σοῦ κάμω. Ἀκούσε καλά τὸ νεῖρο μιάς μεγάλης εὐτυχίας πού θὰ σοῦ πῶ: Θέλω νὰ ζήσω μαζί σου ἐδῶ πάντα, ἀγάπη μου! Νὰ χτίσουμε ἐδῶ ἕνα φωλιά μας σ' ἕνα ἀπέραντο περιῶ. Ὁ ζήσῃς ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, μακριὰ ἀπὸ τὴν ταπεινότητα τοῦ κόσμου.

... Ἐτρέμε ὁλόκληρη... Δὲν μπορεῖτε Δὲν τολμοῦσε νὰ καταλάβῃ... Ἐξέπνευσε σ' ἕνα διαπεραστικὸ γέλιο ἐνώθηκε μὲ τὸ τοῖσιρμα τῶν τοῖσιν.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ δοκιμασία; εἶπε. Ὁ χρόνος νὰ δοκιμάσῃς μέχρι ποίου σημείου μπορεῖς νὰ μὴ υποτάξῃς; Μὴ θυμᾶσαι... ἰκετεύω! Ἀλλ' ἄκου... Τὸ δνείρο εἶνε τρελλὸ... καὶ χαμένο... Δὲν ζοῦμε σὲ φῶλε μου, στὸν καιρὸ τῆς Καλυψούς. Ὁ ἐλπίδες εἶνε ἄλλες... Χά... χά... Πότε θὰ ἀναχωρήσουμε;

— Αὐρὸ τοῦ πρῶτ', εἶπε αὐτὸς ξερά. ... Καὶ καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε ἐκείνη ἀπέφυγε ἀπαλά. Ἦξερε καλά ὅτι ἡ πλάσι ἕνα ἀδύνατο δνείρο. Καὶ ὅτι ὅταν θῆκε ἀκόμα μιά φορά, ὅτι ἀπόλυτη ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὶς ἐλαφρὺς ψυχὲς πού ζοῦνε στὸ θεῖο κόσμὸ τοῦ ματος.

... Καὶ καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε ἐκείνη ἀπέφυγε ἀπαλά. Ἦξερε καλά ὅτι ἡ πλάσι ἕνα ἀδύνατο δνείρο. Καὶ ὅτι ὅταν θῆκε ἀκόμα μιά φορά, ὅτι ἀπόλυτη ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὶς ἐλαφρὺς ψυχὲς πού ζοῦνε στὸ θεῖο κόσμὸ τοῦ ματος.

... Καὶ καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε ἐκείνη ἀπέφυγε ἀπαλά. Ἦξερε καλά ὅτι ἡ πλάσι ἕνα ἀδύνατο δνείρο. Καὶ ὅτι ὅταν θῆκε ἀκόμα μιά φορά, ὅτι ἀπόλυτη ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὶς ἐλαφρὺς ψυχὲς πού ζοῦνε στὸ θεῖο κόσμὸ τοῦ ματος.

... Καὶ καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε ἐκείνη ἀπέφυγε ἀπαλά. Ἦξερε καλά ὅτι ἡ πλάσι ἕνα ἀδύνατο δνείρο. Καὶ ὅτι ὅταν θῆκε ἀκόμα μιά φορά, ὅτι ἀπόλυτη ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὶς ἐλαφρὺς ψυχὲς πού ζοῦνε στὸ θεῖο κόσμὸ τοῦ ματος.

... Καὶ καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε ἐκείνη ἀπέφυγε ἀπαλά. Ἦξερε καλά ὅτι ἡ πλάσι ἕνα ἀδύνατο δνείρο. Καὶ ὅτι ὅταν θῆκε ἀκόμα μιά φορά, ὅτι ἀπόλυτη ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὶς ἐλαφρὺς ψυχὲς πού ζοῦνε στὸ θεῖο κόσμὸ τοῦ ματος.

... Καὶ καθὼς τὸν ἀγκάλιαζε ἐκείνη ἀπέφυγε ἀπαλά. Ἦξερε καλά ὅτι ἡ πλάσι ἕνα ἀδύνατο δνείρο. Καὶ ὅτι ὅταν θῆκε ἀκόμα μιά φορά, ὅτι ἀπόλυτη ἀγάπη δὲν ὑπάρχει, παρὰ τὶς ἐλαφρὺς ψυχὲς πού ζοῦνε στὸ θεῖο κόσμὸ τοῦ ματος.

Ἀληθινὲς ἱστορίες

Εἶχε κάνει τὴ γνωριμία τῆς στὸν κῆπο τοῦ Ζουζέου. Ἦταν μιά ἀπὸ τὶς φθινοπωρινὲς ἐκεῖνες ἡμέρες, πού ἡ ψυχὴ ἀναζητᾷ ἀνῆσυχον κατὶ τὸ ἀκαθόριστο καὶ δὲν τὸ βρίσκει.

Ἡ ὁμορφιά τῆς, ἡ χάρις τῆς τὸν εἶχαν μαγεύσει.

Δὲν εἶχε ξεπεράσει τὰ δεκαοκτὼ χρόνια καὶ ἦταν γεμάτη ἀπὸ νεότητα καὶ εὐτυχία.

Τὰ μᾶτια τῆς εἶχαν πολλές φορές συναντήσει τὰ δικά του. Τὰ μᾶτια του τὴν περιέβαλαν μὲ θαυμασμὸ καὶ περιέργεια.

Ἡ συνομιλία τους ἦταν ἀπλή, ἀόριστη... τίποτε ἄλλο.

Συναντήθηκαν καὶ πάλι ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα τυχαῖα στὸν δρόμο. Τοῦ φάνηκε ὡραιότερη.

Ἀκόμα πῶς γλυκεῖα ὅμως ἦταν ὅταν τὴν ἔβλεπε ἕνα βράδυ σὲ μιά αἴθουσα χοροῦ. Χαμογέλασαν σὰν γνώριμοι, ἔδωσαν τὸ χερί, ἀντήλλαξαν μερικὲς κουβέντες καὶ χόρεψαν.

Ὁ χορὸς, τὸ στριφογύρισμα, ἡ ἐπαφὴ τὸν ἔκαναν νὰ εἶνε πῶς ἐρωτευμένος μαζί τῆς, ὅταν χώρισαν μπροστὰ στὴν πόρτα.

Οἱ ἡμέρες πού πέρασαν ἦσαν βαρεῖες ἀπὸ ἀγωνία. Δὲν τὴν ἔδλεπε, παρὰ πολὺ σπάνια, ἐδῶ-ἐκεῖ στὸν δρόμο.

Τέλος, μιά μέρα τὴν σταμάτησε καὶ τῆς ἐξωμολογήθηκε τὸν ἔρωτά του.

Τὸν κύτταξε, χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε κάπως εἰρωνικά:

— Ἀλήθεια; Μ' ἀγαπᾶτε; Κι' ἀπὸ πότε;

— Μὴν ἀστετεύεσθε. Τὸ ἔρετε πολὺ καλά...

— Μῆνες! Καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικὸ μου τὸ λέτε μονάχα σήμερα;

— Δὲν μποροῦσα νὰ σὰς τὸ ἐξομολογήσω ἀμέσως, δὲν θὰ μὲ πιστεύατε.

— Καὶ γιὰ νὰ σὰς πιστέψω σήμερα; Δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη στοὺς ἄντρες καὶ τὶς ἐξομολογήσεις τους. Πολὺ περισσότερο σὲ σὰς.

— Σὲ μένα; Σὰς βεβαίω ὅτι σὰς ἀγαπῶ εἰλικρινά.

— Μ' ἀγαπᾶτε; Ἐ, λοιπόν, ζητῶ ἀποδείξεις... Μιά ἀποδείξει τρανὴ τῆς ἀγάπης σὰς καὶ θὰ σὰς πιστέψω...

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάνω κάθε θυσία γιὰ σὰς. Νὰ ἐλπίζω ὅμως στὴν ἀγάπη σὰς...

Μοσάκλεισε τὰ μᾶτια τῆς πού τοῦ ὑποσχέθηκαν πολλά.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη περίμενε νὰ τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ τῆς ἀποδείξῃ πόσο τὴν ἀγαπᾷ ἢ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἐκείνη τὴν ἀφορμή.

Πράγματα περίεργα στὸν ἔρωτα, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχροσύνη τῆς γυναικας.

Ἐν τούτοις ἐκεῖνος τὸ δέχτηκε.

Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητὲς μου, ἡ ἱστορία, αὐτὰ μοῦ γράφει ἡ Ζουζού καὶ μ' ἐρωτᾷ:

«Τί νὰ τοῦ κάνω γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσω ἂν μ' ἀγαπᾷ σ' ἀλήθεια;»

Βλέπετε πόσο ἡ γυναῖκα σὲ μερικὲς στιγμὲς εἶνε ἐπιπόλαιη, ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ πρώτου πού θὰ τὴν θαμπώσῃ μὲ τὴν κομψότητα ἢ καὶ μὲ τὴν εὐγλωττία του.

Καὶ νὰ, μιά φορά πού βρίσκεται κάποιος, ἡ «Ζουζού», στὴν ὁποία ὑπερίσχυσε ἡ λογικὴ καὶ θέλει νὰ θέσῃ σὲ δοκιμασία τὸν ἄνδρα πού τὴν ἀγαπᾷ.

Αὐτὸ μοῦ θυμίζει μιά ἄλλη ἱστοριοῦλα. Τὴν ἱστορία μιάς Γαλλίδος, στὴν ὁποία συνέβη περίπου τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἐκεῖνον πού τὴν ἀγαποῦσε ἔθεσε εἰς πρᾶξιν ἕνα μεγάλο κόλπο.

Κάποτε βρέθηκαν σὲ ἕνα χορὸ μὲ τὸν νεὸ πού τὴν ἀγαποῦσε.

Αὐτὸς μελαγχολικὸς καθόταν σὲ μιά γωνιά καὶ τὴν κύτταξε πού χόρευε μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλο.

Ἐαφνοῦ στὴν αἴθουσα μπαίνει ταραγμένη ἡ σπιτονοικικύρια.

Ψιθυρίσματα, συγκινήσεις, ἡ μουσικὴ σταματᾷ, ἡσυχία. Εἶχαν κλέψει τὸ περιδέραιο.

Ἀγαπητὴ μου, ρίξε τὴν ἀγκυρα στὴ θάλασσα.

— Δεξιὰ ἢ ἀριστερά νὰ τὴ ρίξω;

— Δεξιὰ ἢ ἀριστερά νὰ τὴ ρίξ

«Η σύζυγος: Έχω να σου στείλω ένα λο-
γισμικό.
«Ο σύζυγος: Για τί πράγμα;
«Η σύζυγος: Για τό... δώρο, που σου έ-
κανα στη γιορτή σου!...»

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο βασιλεὺς τῆς μουστάρδας

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

«Όταν γνωρίστηκα με την Α. Μ. τὴν
Ἀμερικανὴ βασιλέα τῆς... μουστάρδας,
τόν παρεκάλεσα νὰ μὰς διηγηθῇ τὴν ἱ-
στορία τοῦ πλουτισμοῦ του.

— Τύχη, ἀγαπητέ μου, μοῦ ἀπήντησε.
Μόνο τύχη.

— Δηλαδή;

— Θὰ σοὺ ἐξηγήσω ἀμέσως. Σὲ ἡλι-
κία 28 ἐτῶν, ἀδέκαρος καί... συγγραφεὺς
σαχνῶν ἔργων, ἀγάπησα τὴν κόρη τοῦ
βασιλέως τῶν σαλαμιῶν. Καθὼς κατα-
λαβαίνετε, τὸ συνοικέσιο δὲν ἦταν καθό-
λου εὐκόλο, γιατί ἤμουν σχεδὸν βέβαιος
πὼς δὲν θὰ μοῦ τὴν ἔδινε ὁ πατέρας της.
Ἐν τούτοις δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου καὶ
μιά μέρα — ἀφοῦ προηγουμένως ξε-
σκώνισα καὶ ξελέκισα τὸ μοναδικό μου
κοστούμι — χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ με-
γάλου ἐπιδόκου πεθεροῦ μου.

— Καὶ τί ἔχετε κάνει μέχρι σήμερα, νφέ
μου; με ρώτησε ὁ βασιλεὺς τῶν σαλα-
μικῶν, κυττώντας με κατὰματα.

— Ἐχω γράψῃ διάφορα ἐπιστημονικά
βιβλία. Διάβολε, δὲν ἀκούσαστε ποτὲ νὰ
μιλοῦν γι' αὐτά;

— Ποτέ. Ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει, τί
εἶνε ἕνα βιβλίο; Μήπως νομίζετε πὼς κι'
ἐγὼ κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ
γράψουν ἕνα βιβλίο;

— Ὀχι, κύριε! ἀπήντησε φουσκώνοντας
σὰν γάλλος. Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκόλο;

— Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ γιὰ νὰ σοὺ ἀποδει-
ξω τὸ λάθος σου, θὰ γράψω σήμερα τὸ
βράδυ ἕνα... Ἀῦριο τὸ πρωί, ἂν θέλῃς, πε-
ρᾶσε νὰ τὰ ξαναποῦμε. Συμφωνεῖς;

— Σύμφωνοι!

Τὸ ἐπόμενο πρωὶ περνώντας ἀπὸ τὸ
γραφεῖο τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ μου, ἔ-
νας ὑπάλληλος μοῦ ἔδωσε ἕνα δέμα. Ἦ-
ταν ἕνα βιβλίο πού ἔγραφε στὸ ἐξώφυ-
λο: «Πρακτικὸν ἐγχειρίδιον τοῦ τρόπου
διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ ἰδέες ἐφαρμόζονται ἐν
τῇ πράξει». Τὸ ἀνοίξα καὶ εἰμένα κατ' ἐ-
πληκτος. Κάθε σελὶς τοῦ βιβλίου ἦταν
καὶ ἕνα... χιλιάριο!

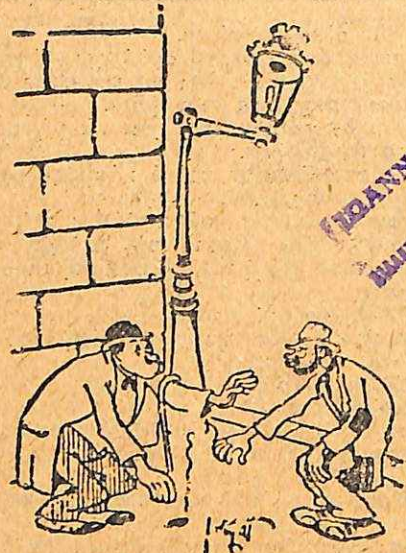
Ἦρξα τὸ... πολὺτιμο βιβλίο καὶ ἀπήντη-
σα στὸ δῶρο τοῦ διακεκριμένου... συγ-
γραφέως με τὴν κάτωθι ἐπιστολή:

«Κύριε, τὸ βιβλίο σας ἦταν ἐξαιρετικὸ
ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ δυστυχῶς... ἡμιτε-
λές. Σὰς βέβαιον ὅτι μοῦ ἔφθασαν δύο
λεπτά γιὰ νὰ διαβάσω τίς τόσο συναρπα-
στικὰς σελίδες του πού μοῦ ἐκράτησαν
ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον. Σὰς παρακαλῶ
ὅπως μοῦ ἀποστείλετε καὶ τὸν δεύτερο
τόμο.

Μοῦ τὸν ἀπέστειλε, ἤρξα τὴν κόρη του
γυναίκα μου καὶ ἔγινα... ὅτι εἶμαι!

ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

ΠΕΝΙΑ, ΤΕΧΝΑΣ...

«Ο Ἀλήτης (Ποῦ βρῆκε ταυτοχρόνως με
συνάδελφό του τὴν... γόνα): Θὰ κυττάς ὁ ἄνθρω-
πὸς ὅταν στὰ μάτια καὶ θὰ ψάχνουμε. Κι' ὅποιοι;
τὴ βρῆ ἔτσι, εἶνε... δικιά του!...»

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ ΤΑΜΙΑΣ

«Ο ταμίας τῆς ληστευτικῆς Τρα-
πέζης: Μπορῶ νὰ μετρήσω τὰ χρήματα πού πῆ-
ρατε;
«Ο ληστής: Για ποῖο λόγο;
«Ο Ταμίας: Για νὰ καθορίσω τό... μέ-
οισμα!...»

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ

«Ο ἐρωτευμένος θεατρώφιλος: Δε-
σποινίς, σὰς ἀγαπῶ. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς
ἐσάς.
«Η μπαλαρίνα: Εὐτυχῶς σὲ νένα... συμ-
βαίνει τὸ ἀντίθετο!...»

«Ι ρωμαντικὴ νέα: Τί ὡμορρα πού εἰ-
νε ἐσὺ...
«Ο... πρακτικὸς νέος: Θὰ ἦταν ὅμοι-
ορραῖτερα ἂν εἶπες αὐτὸς ὁ... ῥεῖχτης!...»

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀνέκδοτα μουσικῶν

ΚΑΙ... ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ!

Τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτο ἐτέθη σὲ κυκλοφο-
ρὴ ἀπὸ τοὺς Γάλλους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ κατα-
δείξουν μ' αὐτὸ ὅτι ὅλα τὰ γερμανικά ἐργα-
στάσια ἀνεξαρτήτως ἐιδικότητος, παράγουν πο-
λεμικὰ εἶδη. Ἰδοὺ αὐτό:

«Ο Βίλχελμ περπατώντας στὸν δρόμο
συναντᾷ τὸν φίλο του Χάνς με τὸ μαρὸ
του στὴν ἀγκυλιά:

— Ἐ, Χάνς, τοῦ λέει, ἀπὸ πότε ἔγινες
νταντᾷ;

— Ἀστα, φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ Χάνς. Ἄν
εἶχα ἕνα παιδικὸ ἀμαξάκι, δὲν θὰ γύριζα
ἐταῖ στοὺς δρόμους.

— Τί σύμπτωσις! Ἐγὼ ἐργάζομαι σ' ἕ-
να ἐργοστάσιο παιδικῶν ἀμαξίων. Ἐπει-
δὴ δὲν μπορῶ νὰ σοὺ δώσω ἕνα ἀμάξι
ἐτοιμὸ, θὰ σοὺ δίνω κάθε λίγο ἀπὸ ἕνα ἐ-
ξάρτημα καὶ σὺ θὰ τὰ συναρμολογήσεις
μόνος σου. Εἶνε εὐκόλο. Ἐτσι δὲν θὰ γυρ-
νᾷς στοὺς δρόμους με τὸ μαρὸ...

Ἐπειτα ἀπὸ καιρὸ ὁ Βίλχελμ συναν-
τᾷ τὸν φίλο του νὰ κρατᾷ πάλι τὸ μαρὸ
στὰ χέρια του.

— Εἰ Τί! Δὲν κατάφερες νὰ συναρ-
μολογήσῃς τὰ κομμάτια; τὸν ρωτᾷ.

— Παιδεύθηκα πολὺ, ἀπαντᾷ ὁ Χάνς.
Ἀλλὰ κάθε φορά πού τελειώνα τὴ συναρ-
μολόγησι, ἔβγαине ἕνα... μυδραλλιοβόλο!

«Ο Ροσσίνι εὐρίσκειτο με ἕνα φίλο του
σ' ἕνα ἐνταφίον τῆς μεγάλῃς ὀπερας, ὅπου
παίζονταν ἕνα μελόδραμα του. Ὁ Ροσσίνι
φοροῦσε τὸ καπέλο του καὶ σὲ κάθε
ἄρτια τὸ ἔβγαζε καὶ ὑπεκλίνετο.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε ὁ φίλος
του ἐκπληκτος.

— Χαίρετό... παλαιὰς γνωριμίας, ἀπῆ-
ντησε ὁ μεγάλος μουσουργός.

«Ο διάσημος μουσικὸς Μίλλερ ἐλάει
τὴν ἐξέξ. πρόσκλησι: «Ξεθαστέ μου
μαίτρ μποροῦμε αὔριο τὸ πρωὶ νὰ οἰα-
ἔχωμε ὡς προσκεκλημένο; Θὰ διοργα-
νώσωμε ἕνα μικρὸ κοντσέρτο; ἡ γυναίκα
μου θὰ τραγουδήσῃ καὶ ἡ κόρη μου θὰ
παίξῃ πιάνο. Μετὰ τὸ κοντσέρτο στὶς ἐν-
νέα ὀκτὼ δὲν τὸ πρόγευμα!»

«Ο Μίλλερ ἀπήντησε: «Ἀγαπητέ μου,
εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρόσκλησι. Λοιπόν, αὔ-
ριο τὸ πρωὶ στὶς... ἐννέα!»

«Ο Μπράμς ἔπαιξε με τὸν φίλο του
Μπίλρωτ, διάσημον λατρινό—ὁ ὁποῖος ἔπα-
ζε καὶ θαυμάσιο βιολοντσέλο—μὰ σονάτα.

— Ἀκουσέ με, φώναξε ὁ Μπίλρωτ στὸ
τέλος, ἔπαιξε με τὴν ἑσέρμη, ὥστε δὲν
ἄκουσα καθόλου τὸ ὄργανό μου!

— Ἐ! Μπίλρωτ, ἀπήντησε ἀπαθῶς ὁ
Μπράμς, μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει... νὰ
ναίρεσαι γι' αὐτό.

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΡΩΜΑΙΟΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Ξεχαστήκαμε κι' οἱ δύο.
Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ Νταϊζὴ εἶχε
γνωρίσει πιά τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς
ζωῆς.

Ἦταν μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας, πού
μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ὑποκύψῃ σ' αὐτήν.
Μὰ οὐτε κλάμματα, οὐτε καμμιὰ ἐκδή-
λωσις μετανόιας γιὰ ὅ,τι εἶχε γίνει πού
τὰ περιμένει κανεὶς πάντα ὕστερα ἀπὸ
μιὰ τέτοια ἐρωτικὴ σκηνὴ καὶ ἴσως εἶνε
ἐτοιμοὶ νὰ τ' ἀντιμετωπίσῃ με χίλιες δύο
ψευτιές καὶ ὑποσχέσεις.

Ἡ Νταϊζὴ με κύτταξε με τὸ γελαστό
τῆς βλέμμα καὶ ψιθύρισε:

— Μ' ἀγαπᾷς;
— Πάντα...

Κι' ἔμεινε στὴν ἀγκυλιά μου, σὰν νὰ
ζητοῦσε προστασία μέσα σ' αὐτή.

Τὴν ἔσφιξα μ' εὐγνωμοσύνη κι' ἐμείνα-
με ἔτσι σ' ἕνα τρυφερὸ ἀγκάλιασμα, ἐ-
γὼ χαϊδεύοντας τίς ξανθές τῆς μπούκλες
κι' ἐκείνη κουλουριασμένη σὰν γατίτσα μέ-
σα στὴν ἀγκυλιά μου.

Ἦμουν μετανιωμένος γιὰ ὅ,τι εἶχε γί-
νει ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Δὲν ἔξερα.

Προσπαθούσα νὰ βρῶ ἔνοχο τὸν ἑαυτό
μου, μὰ δὲν τὸ κατάρθωνα.

Προσπαθούσα νὰ βρῶ ἔνοχο τὴν Νταϊ-
ζὴ, μὰ οὐτε κινή τὴν εὐρίσκα.

Ἀλήθεια, ἐκεῖνοι πού φταίνε λιγώτερο
σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις, εἶνε ἀκριβῶς ἐ-
κεῖνοι πού, σ' ἕνα ξέσπασμα ἐρωτικοῦ με-
θυσιοῦ, παραβιάζουν τίς ἀποστάσεις πού
χωρίζουν δύο ρωμαντικούς ἐρωτευμένους.

Ἐνα κλειστὸ δωμάτιο, τὸ γεμάτο με-
στήριο ἡμίφως, ἡ ἀπόλυτη ὑποβλητικὴ ἡ-
συχία, οἱ δύο καρδιές πού χτυποῦν γρήγο-
ρα, τὰ χεῖλη πού καίνε, ὁ πόθος τοῦ ἄ-
γνωστου — ποῖος μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ σ'

αὐτά;

Όταν φθάσῃ ἡ στιγμὴ πού ὁ ἔρως ζη-
τάει ὅλα τὰ δικαιώματά του, κανεὶς δὲν
μπορεῖ νὰ τοῦ τ' ἀρνήσῃ.

Ἐνας ἐρωτευμένος κάποτε θὰ φθάσῃ
ἐκεῖ εἶνε τὸ μοιραῖο σημεῖο, ὅπου ἕνας

δυνατὸς ἔρως μπορεῖ νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ
σβύσῃ γιὰ πάντα ἡ ἕνας καινούργιος ἔ-
ρως, πὺ δυνατός καὶ πιά ἀπαιτητικὸς,
μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ με μένα.

Ἀπὸ τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο βράδυ, πού ἡ
Νταϊζὴ ἀφῆθηκε στὴν ἀγκυλιά μου, ἔ-
νοιωθα ἕνα νέο αἶσθημα νὰ φουντώνῃ μέ-
σα μου.

Ἦταν ἕνα ἀκατανίκητο ἐρωτικὸ πάθος
πού δὲν εἶχα ξαναδοκιμάσει ποτὲ καὶ πρὶν
τόρα με κυρίευε ὁλόκληρο.

Ὅλο τὸ ἥρεμο αἶσθημα, τὸ γεμάτο
τρυφερότητα καὶ νεανικὴ ἀπλότητα πού
αἰσθανόμουν ὡς τότε γιὰ τὴ Νταϊζὴ, εἶχε
ἀφῆσι τὴ θέσι του σὲ μιὰ δυνατὴ, παρὰ-
φορη ἀγάπη, ἱκανὴ γιὰ κάθε τρέλλα καὶ
ἐτοιμὴ νὰ σπάσῃ κάθε ἐμπόδιο.

Τὴ Νταϊζὴ δὲν τὴν ἔβλεπα πιά σὰν τὴ
μικρὴ κοπέλλα πού μποροῦσα νὰ παίξω
μαζί της τὸν ρόλο τοῦ εἰδυλλιακοῦ ἐρ-
στοῦ. Τὴν ἔβλεπα σὰν γυναίκα, με ὅλες
τίς ἀπαιτήσεις τῆς καὶ ὅλη τὴ δύναμι τῆς
ὕπαρξός της.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς κι' ἡ ἴδια εἶχε ὑπο-
στῇ αὐτὴ τὴ μεταβολή, γιατί τὴν ἔβλεπα
πρὸ σοβαρῇ, χωρὶς τίς ἐπιπόλαιες νεανι-
κές ἐκδηλώσεις καὶ τὰ ἀνόητα πεισμάτια
κιὰ — τελεία στὸν ρόλο τῆς γυναίκας,
πού ἔπαιξε πιά ἐκεί τὸ ρόλο.

Αὐτὴ τὴ μεταβολὴ τὴν εἶχε παρατηρή-
σει καὶ ἡ μητέρα τῆς Νταϊζῆς ἀκόμη, πού
μοῦ εἶπε ἕνα βράδυ:

— Εἶδατε πὼς ἄλλαξε ἡ Νταϊζὴ;

— Αἶ, ἀπάντησα, δὲν εἶνε παιδί πιά.

— Πολὺ φοβάμαι μήπως εἶνε ἐρωτευ-
μένη.

— Δὲν φαντάζομαι. Ἀπὸ τώρα;

Προσπαθούσα ν' ἀπομακρύνω κάθε ὑ-
ποψία, πού μποροῦσε νὰ μοῦ στέρησῃ
τὴν εὐτυχία μου.

Εἶχα τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν ἀφήσω ποτέ
αὐτὴ τὴν εὐτυχία νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια
μου.

Ὡς τότε δὲν εἶχα σκεφθῇ γιὰ γάμο. Ἡ
ἰδέα τῆς αἰώνιας σκλαβιάς με τρόμαζε.
Φανταζόμουν πὼς θὰ ἦμουν ἕνα κακὸ
ὕποδειγμα συζύγου, πού δὲν θὰ μποροῦ-
σε με κανένα τρόπο νὰ μοιράσῃ τὸν ἑαυ-
τό του ἀποκλειστικὰ ἀνάμεσα στὴ δου-
λειά του καὶ στὸ σπίτι. Ἦθελα νὰ εἴμαι
πάντα τὸ ἐλεύθερο πουλί, πού πετάει ἐξ-
νοιαστο ὅπου θέλει.

Μὰ τώρα ὅλες αὐτὲς οἱ ἰδέες με εἶχαν
ἀποχαριτεῖται.

Ἐβλεπα τὸν ἑαυτό μου μαζί με τὴν
Νταϊζὴ μέσα σ' ἕνα μικρὸ κουκλίστικο

σπιτάκι, γεμάτο ἀγάπῃ καὶ λουλούδια.
Καὶ μοῦ φαινόταν αὐτὸ τὸ ὄνειρο ἡ μεγα-
λύτερη εὐτυχία πού θὰ μπορούσα νὰ ἐπι-
θυμῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Θὰ προσπι-
θούσα νὰ κλέβω καὶ στιγμὲς ἀκόμα γιὰ
νὰ τίς περνᾶω μαζί με τὴν γυναῖκούλα
μου. Τίποτα δὲν εἶνε οἱ πεποιθήσεις μας,
λοιπόν! Φθάνει νὰ φουήξῃ ἕνα μυρωμέ-
νο ἐρωτικὸ ἀεράκι γιὰ νὰ τίς γκρεμίσῃ
γιὰ πάντα, σὰν νάταν φτιαγμένες ἀπὸ
τίποτα...

Ἐνα βράδυ πού κρατοῦσα τὴν Νταϊζὴ
στὴν ἀγκυλιά μου ψιθύρισα:

— Θάθελες νὰ παντρευτοῦμε, Νταϊζὴ;
Μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα ὅλο ἐκπλη-
ξι.

— Δὲν σοὺ ζήτησα γάμο, Παῦλο. Μή-
πως με πέρασες γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ κοιν-
τοῦσια πού κάθε ἄνθρωπος πού γνωρίζον-
τὸν φαντάζονται ἀμέσως γιὰ σύζυγο;

— Ὀχι, Νταϊζὴ. Μὰ κάθε ἀγάπη ἀλη-
θινὴ ἐκεῖ δὲν πρέπει νὰ τελειώσῃ;

— Δὲν ἔξερα... Μὰ γιατί νὰ μιλάμε γιὰ
γάμο; Ἀς ἀφήσωμε τὴν ἀγάπη μας νὰ
κυλᾷ στὸν χρόνον. Χωρὶς ἄλλο, κάπνι-
θὰ μὰς φέρῃ. Γιατὶ ὅμως νὰ προσεφλοδῶ
με ἀπὸ τώρα τὸ αὔριο; Ἀκόμα χθὲς ἀρχι-
σε ἡ ἀγάπη μας.

— Ἐχομε προχωρήσει τόσο ὅμως...
— Μὴν εἰσαί κουτός, Παῦλο, Κι' ἂν ἔ-
χομε προχωρήσει; Ἀγαπιόμαστε, αὐτὸ
εἶνε ὅλο πού μ' ἐνδιαφέρει. Μήπως ζοῦμε
στὰ χρόνια τῆς γιαιγιάς μου καὶ δὲν τὰ
ἔξερα; Λοιπόν, μὴ μοῦ μιλάς γιὰ γάμο
καὶ νοικοκυριά. Αὐτὲς οἱ ἰδέες μυρίζουν
κουζίνα... Κι' ἐγὼ θέλω μόνο νὰ μοῦ μι-
λάς γιὰ ἀγάπη...

Καὶ τῆς μιλοῦσα μόνο γιὰ ἀγάπη.

Δὲν ἔξερα πού θὰ κατέληγε αὐτὴ ἡ
ιστορία. Ἦθελα νὰ πιστεύω πὼς θὰ τρα-
θοῦσε ἔτσι γιὰ χρόνια. Ἦμουν βέβαιος
πὼς δὲν θὰ κουραζόμουν ποτέ.

Ἐτσι σκέπτεται κανεὶς γιὰ κάθε του ἀ-
γάπη.

IV

Ἐτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς μέσα σὲ μιὰ
ἀτυχεμένη ἀγάπη.

Κανένα συννεφάκι δὲν φαινόταν στὸν
ὀρίζοντα τῆς εὐτυχίας μας γιὰ νὰ τὸ
σκιάσῃ.

Ἐνα μῆνα ἀρν.τερα, ὁ κ. Γρενάδης
μοῦ ἀνήγγειλε ἕνα σοβαρὸ νέο: Ἐνας ἐ-
ξάδελφός του πού εἶχε φύγει νέος στὴν
Αἰγύπτου καὶ εἶχε κάνει μεγάλη περιου-
σία, θάρχονταν με τὴν κόρη του στὴν Ἑλ-
λάδα.

— Καὶ ἔξερετε ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς αὐ-
τοῦ τοῦ ταξιδιού;

— Φυσικὰ ὄχι.

— Ὁ γάμος!

— Πρόκειται νὰ παντρευτῇ ὁ φίλος σας;

— Ὀχι ὁ φίλος μου. Ἡ κόρη του. Αὐ-
τὸ μοῦ ἔγραψε στὸ τελευταῖο του γράμ-
μα.

Ἀπὸ ὅσους εἶχε γνωρίσει ἐκεῖ δὲ
τῆς ἄρρεσε κανένα. Ἡ κόρη του εἶνε μιὰ
ὡμορφὴ κοπέλλα καὶ πολὺ μορφωμένη.

Εἶνε ἡ πρώτη φορά πού ἔρχεται ἐδῶ.

— Μὲ σκοπὸ νὰ παντρευτῇ;

— Αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔχει ὁ πατέρας της.

Σ' αὐτὴν δὲν ἔχει τὴν τιπτοτα. Θὰ τὴν ἀ-
φήσῃ νὰ διαλέξῃ ὅθ θέλατε νὰ τῆς χρη-
σιμεύσετε...

— Ὡς ὑποψήφιος σύζυγος;

— Ὀχι ἀκόμη! Ὡς ἕνα εἶδος ξεναγοῦ
νὰ ποῦμε. Φυσικὰ, ἐδῶ πού θάρχουν, θὰ
θέλουν ἕναν ἄνθρωπο νὰ τοὺς κἀνῃ ὑπε-
τροφία στὶς ἐκδρομὲς καὶ γενικὰ στὴ ζωὴ
τους.

Ἐγὼ βαρυνέμαι αὐτὲς τίς δουλειές.
Ἐχω ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι, ἀλλὰ μοῖ
λείπει ἡ ὀρεξις. Θὰ σὰς ἀναθέσω αὐτὰ
τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα καὶ θὰ σὰς παρακα-
λέσω νὰ μὴν ἀρνήθῃτε. Ἀλλοιῶς θ' ἀ-
ναγκάστε ἐμένα νὰ ὑποβληθῶ σὲ κόπους.

Καὶ ἡ ἡλικία μου δὲν ἐπιτρέπει καὶ με-
γάλους. Μὲ φτάνουν οἱ κόποι πού με βά-
ζει ἡ Ἀλόα.

— Ἀλήθεια, πὼς πάει ἡ ὑπόθεσις αὐ-
τῇ;

— Προχωρεῖ ἀρκετὰ καλὰ. Ἀγαπητὴ
μου φίλε, θὰ σὰς ἐξομολογήθῃ κάτι. Ἡ
γυναίκα μου θὰ μὴν μποροῦσε νὰ με κατα-
γεύῃ ἐπὶ ἀπάτη. Ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν ἔ-
χει ἀποδείξει...

— Καί ευχομαι νά μὴν ἔχη. Λοιπόν, δὲν γιὰ τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα πού θά μοῦ ἀναθέσετε, θά τὰ ἀναλάβω. εὐχαρίστως, ἀφοῦ πρόκειται νά σᾶς ἐξυπηρετήσω.

Λίγες μέρες ἀργότερα, οἱ ἄνθρωποι πού περίμενε ὁ κ. Γρενάδης, ἦρθαν. Ἦταν ὁ κ. Χρήστος Καρένης καί ἡ κόρη του ἡ Τζέννυ. Πρέπει νά πῶ ὅτι ἡ Τζέννυ ἦταν ἕνας τύπος κοριτσαίου ἀρκετά ἐνδιαφέρον. Ψηλὴ καί γεμάτη, μέ δυο μάτια γεμάτα φλόγα καί ἀνατολίτικο μυστήριο. Ἡ πρώτη ματιά πού μοῦρριζε, ἔταν μὲ τὴν ἐσύστησαν, θά ἦταν ἱκανὴ νά μὲ κἂν νὰ τὴν ἐρωτευθῶ. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη τῆς Νταϊζης ἦταν τόσο δυνατὴ, ὥστε ἀπομόνωνε κάθε ἄλλη ἐρωτικὴ σκέψη.

Ἡ Τζέννυ ἔδειξε μεγάλη εὐχαρίστηση, στὴ γνωριμία μας κι' ἀκόμα μεγαλύτερη ὅταν ἐμαθε πὼς θά τὴ συνόδευα παντοῦ ὅπου θά ἤθελε.

Μόνο ἡ Νταϊζή ἔδειξε σημεῖα δυσανεκείας. Μὲ τράβηξε ἰδιαίτερως καί μοῦ εἶπε πεισμωμένῃ:

— Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ συντροφιά πού θά κάνης!

— Νταϊζή μου, φοβάσαι; Δὲν μοῦχες ἐμπιστοσύνη, λοιπόν;

— Δὲν θέλω νά πῶ αὐτό...

— Κι' ὅμως αὐτὸ λές. Πρέπει νά εἶσαι ἡσυχῇ. Ἡ ἀγάπη μας ὅν διατρέχει κανὲν κίνδυνο. Ἀν δέχθηκα αὐτὴ τὴ συντροφιά, ὅπως λές, τώκανα μόνο καί μόνο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω τὸν μπαμπά σου. Πὼς μποροῦσα νὰ τοῦ ἐρνηθῶ; Ἀν φοβάσαι γιὰ μένα, μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι ἄλλο...

— Τί;

— Νάρχεσαι κι' ἐσύ μαζί.

— Τὸ πρόσωπο τῆς Νταϊζης φωτίσθηκε.

— Καλὰ, εἶπε. Θάρχωμαι...

...Ἐνα θράδυ πρότεινα στὴν Νταϊζή νὰ χαντρευτοῦμε...

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἄρχισε ἡ συντροφιά, πηγαίναμε παντοῦ κι' οἱ τρεῖς μαζί.

Ἀπὸ τὸ γραφεῖο πού ἐργαζόμουν, εἶχα πάρει ἀδεία κι' εἶπα εἰς ἐλευθέρους ὅλες τὶς ἡμέρες καί ὅλες τὶς ὥρες μου.

Ὁ κ. Καρένης κι' ἡ κόρη του ἔμεναν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπὶ γαίνα κάθε πρωί, μαζί μὲ τὴ Νταϊζή πάντα, κι' ἔπαιρναν τὴν Τζέννυ. Ὁ μπαμπᾶς τῆς δὲν ἐρχόταν πάντα μαζί. Ἡ ἡλικία του τὸν ἔκανε νὰ βαρυνεῖται. Ἐπειτα εἶχε κι' ἕνα σωρὸ δουλειᾶς νὰ κανονίσῃ μ' ἐμπορικὸς οἶκος. Ἔτσι τὸ αὐτοκίνητο πού εἶχε νοικιάσει ἀποκλειστικὰ ὁ κ. Καρένης, μᾶς ἐπήγαινε παντοῦ καί τοὺς τρεῖς: Γλυφάδα Ἅγιος Ἀνδρέας, Τατόι, Λουτράκι, Ὀλυμπία, τὰ ἐγυρίζαμε ὅλα τὰ μυρωμένα δάση τῆς Ἀττικῆς καί τὶς δαντελλένιες ἀκρογυλιές τῆς. Καί τὶς νύχτες στὰ κοσμικὰ καμπάρε, ὅπου μποροῦσε νάρχεται καί ἡ Νταϊζή χωρὶς παρεξήγησι.

Ἡ Νταϊζή δὲν μᾶς ἄφησε οὔτε στιγμὴ μόνους, ἐμένα καί τὴν Τζέννυ. Δὲν ἔξω γιατί, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔδειχνε μὲ τὴ στάσι του σὰν νὰ φοβοῦταν νὰ μὴ μὲ χάσῃ. Ἐβλεπε ἀρὰ γε σὸ πρόσωπο τῆς Τζέννυ κανεναν κίνδυνο; Δὲν ἔξερα... Αὐτὸ ὅμως τὸ παρετήρησα καί ἡ Τζέννυ.

— Θάλεγε κανεὶς ὅτι θά μᾶς παρακολουθῇ, μοῦ ψιθύρισε σὲ μιά στιγμὴ πού βρεθίκαμε τυχαίως μόνοι.

— Δὲν ἔχετε δίκιο. Πὼς σᾶς πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Ἡ Τζέννυ μοῦρριξε μιά ματιά γεμάτη σημασία καί ἀπάντησε:

— Κάτι καταλαβαίνω κι' ἐγὼ ἀπὸ τῶν τοῖς δουλειᾶς...

Ἔκανα τὸν κουτό:

— Μὲ βάζετε σὲ ἰδέα, εἶπα.

Χαμογέλασε καί ψιθύρισε εἰρωνικά:

— Ἐλάτε δά! Ἀφήστε τα αὐτά...

Ἦμουν ἔτοιμος νὰ διαμαρτυρηθῶ ἀκόμα, μὰ ἡ Νταϊζή πού ἦρθε κοντά μας μόλις ἀντελήφθηκε ὅτι κάτι λέναμε, δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ συνεχίσουμε τὴ συνομιλία μας σὸ ἴδιο θέμα.

Κι' ἐπὶ τέλους—σκέφθηκα—τί τὴν ἐνδιέφερε ἐκείνην κι' ἂν ὑπῆρχε κάτι ἀνάμεσα σὲ μένα καί τὴν Νταϊζή;

Κι' ὅμως φαίνεται πὼς κάτι τὴν ἐνδιέφερε.

Γιατὶ τὴν ἴδια νύχτα—κοντὰ τὰ μεσάνυχτα—

πού βρισκόμουν μονάχος σὸ σπῆτι μου καί παρακολουθοῦσα, ἐξαπλωμένος σὸ ντιβάνι, τὶς σκέψεις μου νὰ τρέχουν μακριὰ, ἕνα ἑρπυκτικὸ κορνάρια ἀντοκινήτου, πολὺ γνώριμο στὴν ἀκοή μου, κι' ἕνα δυνατό κρουδύνισμα τῆς πόρτας, μ' ἔκαναν νὰ πεταχθῶ καί ν' ἀνοίξω.

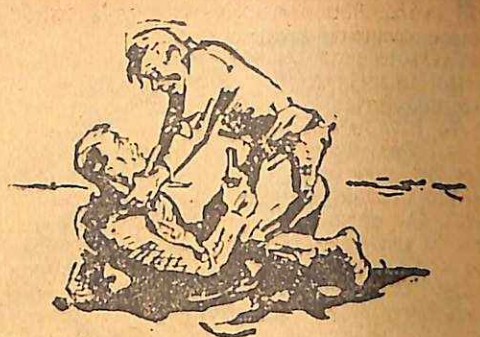
Βρέθηκα μπροστὰ στὴ Τζέννυ.

Φυσικά, δοκίμασα ἐκπληξί.

— Ἔσεῖς ἐδῶ; εἶπα.

— Ναί... Δὲν τὸ βρίσκετε σωστό, χωρὶς ἄλλο αὐτό, δὲν θέλετε νὰ πῆτε;

— Ὁχι... Ἀλλὰ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε κι' ἐσεῖς ὅτι ἡ τιμὴ τῆς ἐξοφικῆς αὐτῆς ἐπισκέψεως, μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπληρωθῶ ἑλαιοφῶς. Πρῶτα-πρῶτα πού ξέρατε τὸ σπῆτι μου;

...Τὸν πέταξε στὴ γῆ καί πάτησε μὲ τὸ γόνατό του τὸ σπῆτος του.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ προδοσία ΤΟΥ ΤΖ. ΠΕΤΕΡΣΕΝ

Ὁ Στήβενς Μπρόκε, ἦταν στρατιώτης σὸν 2ο λόχο τοῦ δου συντάγματος σκωτῶν. Κι' ὁ Τζάκου Μύλλες ὑπηρετοῦσε ἐπίσης ἐκεῖ. Τὰ δυο αὐτὰ παλληκάρια τὰ ἔκωνε ἀπὸ χρόνια τώρα μιά μεγάλη φιλία.

Κανένα μυστικὸ δὲν κρατοῦσε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Κανένα. Καί γιὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Στήβενς Μπρόκε τάφτιαξε μὲ μιά ὁμορφὴ δούλα τῆς γειτονιάς, τὴν Κλαίρη, τὸ εἶπε ἀμέσως σὸν Τζάκου καί τοῦ τὴ σύστησε κιόλας.

— Εἶδες τί ὁμορφὴ πού εἶνε; ρώτησε ὁ Στήβενς τὸν Τζάκου ὅταν ὁ τελευταῖος πρωτογνώρισε τὴν Κλαίρη. Φαναξόσαν ποτὲ πὼς ἕνας ἀσχημάντρας σὰν καί μὲνα μ' ἕνα μουσοῦδι πού μοιάζει σὰν μουρὴ σκυλιού, θά μποροῦσε νὰ διπλαρώσῃ μιά τέτοια κοπέλλα;

Ὁ Τζάκου δὲν ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησιν, στὴν ἐρώτησι τοῦ φίλου του. Φαινόταν πολὺ σκεπτικὸς καί ὁ Στήβενς τὸ πρόσδε αὐτό.

— Σοῦ συμβαίνει τίποτα; τὸν ρώτησε.

— Ὁχι, ὄχι. Λίγο ἀδιάθετος εἰμαι μὲ νάχα. Θά κρύωσα κάπου.

— Μὰ ἐσύ τὴν ὥρα πού φύγαμε ἀπὸ τὸν λόχο γιὰ νὰ πάμε στὴν Κλαίρη ἦσουν μιά χαρά.

— Ναί, ἴσως...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ σάλπισε συσσίτιο, κι' οἱ δυο φίλοι τρέξαν νὰ πάρουν τὸ φαί τους. Ἔτσι κόπηκε ἡ κουβέντα ἐκείνη.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Τζάκου ἦταν φρενός. Περπατοῦσε ἐμπρὸς στὴ σκοπιά καί μὲ κόπο προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ βλέφαρά του πού γύρευαν νὰ κλείσουν.

Ἐξαφνα μὲ σκία τὸν ἔκανε νὰ σηκωσῇ τὸ ὅπλο του καί νὰ φωνάξῃ:

— Ἀλτ! Τίς εἶ;

— Τζάκου Μύλλες, εἶπε ἡ σκία.

Ὁ Στήβενς κατέβασε τὸ ὅπλο καί ρώτησε τὸν φίλο του:

— Ποῦ ἦσουν τέτοια ὥρα;

— Κάπου, εἶπε ὁ Τζάκου, πού εἶχε πλῆσιάζει τὸν φίλο του.

Καθὼς πλησίασε, στὰ ρουθούνια τῆς Στήβενς χτύπησε ἡ μυρουδιά ἐνός καλοῦ ἀρώματος. Τέτοιο ἦταν καί τὸ ἄρωμα πού εἶχε χαρίσει αὐτὸς στὴν Κλαίρη. Μιά τριμερὴ ὑποψία πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τῆς Στήβενς.

— Ἦσουν μὲ τὴν Κλαίρη; ρώτησε.

Καί καθὼς ὁ Τζάκου δὲν μιλοῦσε, δὲν λογώντας τὴν προδοσία του, ὁ Στήβενς ὤρμησε ἐπάνω του. Ὁ Τζάκου τράβηξε τὸ πιστόλι του, ἀλλὰ ὁ Στήβενς πῶ γερὰ τὸν πέταξε στὴ γῆ κι' ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγῃ σὰν τρελλὸς τὸν λαιμό.

Ὅταν ἐξέσφισε τὰ χέρια του, ὁ Τζάκου ἦταν νεκρός...

ΤΖΩΡΤΖ ΠΕΤΕΡΣΕΝ

Μεγάλος θόρυβος γίνεται τελευταίως στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους γιὰ τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν, «Νέοι καιροί». Ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε μερικὰ πράγματα σχετικῶς:

Τὸ ἔργο αὐτὸ γυρίστηκε σὸ στούντιο τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν, ἐκκηνοθετήθη ἀπὸ τὸν ἴδιο, πρωταγωνιστὴ ὁ ἴδιος καί ἐγγραφετὸ σενάριο ἀπ' τὸν ἴδιο. Ὑστερα ἀπὸ... ὅλα αὐτὰ ποῖος μπορεῖ νὰ ἀμφισβῆσῃ ὅτι θά εἶνε καλλίτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο, «Τὰ φῶτα τῆς πόλεως», ὅταν μάλιστα λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι ὁ Τσάρλι Τσάπλιν δὲν γυρίζει παραπάνω ἀπὸ ἕνα ἔργο, κάθε ἕνα πολλές φορές καί κάθε δυο χρόνια; Κανείς βέβαια. Δὲν θά μιλήσωμε λοιπὸν περισσότερο γιὰ τὸ τεχνικὸ καί τὸ καλλιτεχνικὸ μέρος τῆς νέας ταινίας τοῦ φίλου μας τοῦ Σαρλῶ.

Θά διηγηθῶμε μόνον τὴν ὑπόθεσί του, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἑξής:

Εἶνε ἡ περίοδος τῆς εὐμερίας, ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς μηχανικῆς προόδου, ὁ διευθυντὴς τῶν ἐνός μεγάλου ἐργοστασίου, κυβερνᾷ τὸ βασίλειο τῶν μηχανῶν, ὅπου χιλιάδες ἐργατῶν μένουν ὄρθιοι, ὁ καθένας στὴ θέσι του σὰν ἀλυσσοδεμένοι κατὰ δίκιοι. Ὁ διευθυντὴς δὲν κουράζεται μὲ περιττὰς κινήσεις, οὔτε ἀναπνέει τὸν μολυσμένο ἀέρα τοῦ ἐργοστασίου. Ἐλέγχει τὰ πάντα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Πάνω σ' ἕνα φωτεινὸ πίνακα, βλέπει τὸ κάθε τι πού γίνεται μέσα σὸ ἐργοστάσιο καί ἀπὸ ἕνα μεγάλον ἀκουεῖ ὅ,τι λέγεται.

Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν ἐργάζεται ὡς ἐργάτης σὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ κι' ἔχει τὴν εὐδαιμονία νὰ σφίγγῃ βίδες. Ἐργάζεται πολὺ καί κουράζεται. Σὲ μιά στιγμὴ εἶνε τὸσο ἡσυχῆς, ὥστε παίρνει τὴ μὴτὴ τοῦ ἀρχιτεχνίτη γιὰ βίδα καί προσπαθεῖ νὰ τὴν... βιδώσῃ μὲ τὸ ἐργαλεῖο του. Ἀκόμα καί τὰ κομμάτια τῆς φούστας μιάς ὑπαλλήλου τὰ παίρνει γιὰ βίδες καί σὲ μιά στιγμὴ πού σκύβει νὰ σηκώσῃ τὴν κάλτρα τῆς, τρέχει νὰ τῆς βιδώσῃ τὰ... κομμάτια. Ἡ κοπέλλα φεύγει τρομαγμένη, ἀλλὰ ὁ Τσάπλιν τὴν κυνηγᾷ σ' ὅλο τὸ ἐργοστάσιο. Ἀπ' ὅπου περνᾷ δὲν ἀφίνει βίδα στὴ θέσι τῆς. Ξεβιδώνει τὶς βίδες τῶν πῶ ἐπικινδύνων μηχανημάτων, προκαλὼν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο βραχυκύκλωμα.

Ξαφνικά ἀκούει μιά φωνὴ ἀπὸ τὰ μεγάφωνα καί βλέπει στοὺς φωτεινοὺς πίνακες τὸ ἐξαγριωμένον πρόσωπο τοῦ διευθυντοῦ πού τὸν διατάσσει νὰ γυρίσῃ στὴ θέσι του.

Κατόπιν γίνεται δοκιμὴ μιάς μηχανῆς, ἡ ὁποία θά δίδῃ εἰς ὅλους τοὺς ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου νὰ φᾶνε αὐτομάτως σὲ λίγα λεπτά γιὰ νὰ ἐξοικονομηθῇ χρόνος. Ἡ μηχανὴ ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμὸ τὸν Τσάπλιν καί τοῦ ρίχνει σὸ στόμα ἕνα πιάτο σούπας. Ὁ Τσάπλιν καίεται. Τοῦ ρίχνουν σὸ στόμα δεύτερο πιάτο, μὰ ἡ μηχανὴ σταματᾷ πρὶν τὴν ὥρα τῆς καί τὸ μισὸ περιεχόμενον τοῦ πιάτου χύνεται σὸ γίαια τοῦ Τσάπλιν, πού στριφογυρίζεται ἀπὸ τὸν πόνο καί κουλουριάζεται γιὰ τὴν ἡσυχίαν τὸν ἔκαψε. Διορθώνουν τὴ μηχανὴ καί χύνουν σὸ στόμα τοῦ Τσάπλιν τρίτο πιάτο. Μὰ μέσα σὸ πιάτο τώρα ἔχουν πέσει δυο βίδες καί ὁ Τσάπλιν βάζει ἀπελπιστικὰς φωνές. Ἡ μηχανὴ χαλᾷ. Φροντίζουν νὰ τὴ διορθώσουν, ἀλλὰ ὁ διευθυντὴς τὴ βρίσκει πολυέξοδη καί τὴν ἐγκαταλείπει.

Ἔτσι σῴζεται καί ὁ Τσάπλιν καί οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του ἀπὸ τὸν μηχανικὸ αὐτὸ τρόπο τοῦ... ταίσματος.

Ὁ Τσάπλιν γυρίζει πάλι στὴ θέσι του. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο στέκεται ἕνα παλιὸ αὐτοκίνητο γεμάτο σανίδια. Ὁ Τσάπλιν πηδᾷ ἀπὸ τὸ παράθυρο καί τρέχει νὰ σφίξῃ τὶς βίδες τοῦ αὐτοκινήτου. Πέφτει ὅμως ἐνῶ πιάνει μιά σανίδα ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ αὐτοκινήτου.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ ἀστυνομία κυνηγᾷ μερικὸς ἀπεργοὺς ἐργάτες. Βλέπουν τὸν Τσάπλιν μὲ τὴν σανίδα σὸ χέρι, τὸν παίρνουν γιὰ... ἐπικινδύνον ἀπεργὸ καί τὸν κλείνουν στὴ φυλακὴ, ὅπου βρίσκει τὴν ἡσυχίαν του.

Στὶς φυλακὲς γίνεται ἔρευνα γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν κοκαίνης. Ἐνας φυλακισμένος

«Νέοι καιροί» Τὸ καινούργιο φιλμ τοῦ Τσάρλι Τσάπλιν

κοκαῖνομανῆς γιὰ νὰ γλυτώσῃ ρίχνει τὴν κοκαΐνη πού κρατοῦσε στὴν ἀλατιέρα τοῦ Τσάπλιν, ὁ ὁποῖος ἀνύποπτος τρώει τὴν κοκαΐνη γιὰ ἀλάτι.

Ἡ ἀντίδρασις τοῦ δηλητηρίου δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ καί ὁ Τσάπλιν τρέχει σὰν τρελλός. Βλέπει μερικοὺς φυλακισμένους πού ἐστασίασαν καί ἀρχίζει νὰ τοὺς χτυπᾷ. Γιὰ τὴν πράξι του αὐτὴ τοῦ δίδεται χάρις καί ἀποφυλακίζεται. Ἡ κρίσις καί ἡ δυστυχία ὅμως τὸν κάνουν καί ζητᾷ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ φυλακὴ, μὲ διάφορες μικροκλοπές, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτε ὅμως, γιὰ τὴν οἱ πράξεις του δὲν δικαιολογοῦν φυλάκιση.

Σὲ μιά στιγμὴ συναντᾷ μιά φτωχή, τὴν Πωλὲτ Γκοντάρ, πού ἔχει ρημάξει τὰ ὀσφυοπαλεῖα. Τὴν κυνηγοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ καί ὁ Τσάπλιν προσπαθεῖ νὰ τὴ σῶσῃ. Ἡ ἀστυνομία τώρα κυνηγᾷ καί τοὺς δυο.

Μιά ἀπὸ τὶς θεατικές πρωταγωνίστριες τοῦ φιλμ «Νέοι καιροί», τὸ ὁποῖον γυρίζει ὁ Τσάρλι Τσάπλιν.

Σὲ λίγο, ἐνῶ σῴζεται ἡ Πωλὲτ, συλλαμβάνεται ὁ Τσάπλιν. Εἶνε εὐχαριστημένος. Ἀλλὰ γρήγορα ἀποδεικνύεται ἡ ἀθωότης του καί ἀφίνεται ἐλεύθερος.

Μετά πολλὰς περιπέτειες ὁ Τσάπλιν καί ἡ Πωλὲτ ἀποφασίζουν νὰ ἐργασθοῦν τίμια ἀνοίγοντας ἕνα μπαρ.

Στὸ μπαρ ὁ Τσάπλιν εἶνε χορευτὴς καί ἡ Πωλὲτ ταμία. Ἐκεῖ πλέκεται καί τὸ ἀπαραίτητο ἐρωτικὸ εἰδύλλιο τῶν δυο ἡρώων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως κηρύσσεται ὁ πόλεμος καί οἱ δυο φίλοι φεύγουν γιὰ τὸ μέτωπο χωριστά. Κατόπιν συναντῶνται. Ἡ Πωλὲτ ἔχει γίνῃ νοσοκόμος. Στὸ τέλος ὁ Τσάπλιν μένει μόνος, αἰώνιον ναυάγιον τῆς ζωῆς, ὅπως πάντα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπόθεσις τοῦ νέου φιλμ τοῦ Σαρλῶ, πού θά ἀπολαύσωμε σὲ λίγους μῆνας.

Ο ΜΕΤΕΡΑΝ ΣΕΝ

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΓΚΡΕΤΤΑ

Ἐπὶ τέλους! Ἐνα μέρος ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ πέπλο πού σκεπάζει τὴ ζωὴ τῆς Γκρέττας Γκάρμπο... ἔπεσε! Ἡ Σφιγξ ὠμίλησε! Καί τοῦτο ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς στὴ φλυαρία δυο συνεργατῶν τῆς, οἱ ὁποῖοι λέγεται ὅτι γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὴν ἰδιαίτερη ζωὴ τῆς μεγάλης ντίσας.

Ἀπεκάλυψαν λοιπὸν οἱ δυο αὐτοὶ ἀνθρωποι ὅτι ἡ Γκρέττα Γκάρμπο ρεπεῖ πρὸς τὸν πνευματισμὸ καί πιστεῖται ἐξαιρετικὰ στὰς... ἀποκρύφους δυνάμεις! Σπεύδουμε νὰ συμπληρώσωμε ὅμως πὼς ἡ μανία αὐτὴ δὲν ἔχει κυριεύσει τὴν Γκρέττα τόσο, ὥστε νὰ ἀποτελῇ... λόγον κατηγορίας. Ἀπλὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν πνευματισμὸ, ὅπως τόσες ἄλλες προσωπικότητες.

Καί ἡ ἱστορία πῆρε τὸν δρόμο τῆς καί ἔγινε... περιπέτεια. Ἰδοὺ αὐτή:

Ἐνα βράδυ πού ἡ Γκρέττα εἶχε προσκαλέσει σὲ τραπέζι τοὺς δύο στενοὺς τῆς φίλους Τζὼν Τζίλμπερ καί Φρέντερικ Μάρς, μετὰ τὸ γεῦμα ζήτησε συγγνώμην καί χάθηκε πίσω ἀπὸ μιά θαρεῖα κουρτίνα.

Ποῖος εἶχε πρῶτος τὴν ἀγενεῖ ἔμπνευσι; Δὲν μαθεύτηκε ποτέ. Τὸ γεγονός μιά φορά εἶνε ὅτι οἱ δυο ἄνδρες θέλησαν νὰ μάθουν τί πῆγαινε νὰ κάνῃ ἡ μεγάλη φίλη τους καί πλησίασαν τὸ βαρὺ παραπέτασμα.

Ἀφουγκράστηκαν γιὰ λίγο καί ἔπειτα κατὰπληκτοὶ ἀλληλοκυττάχθηκαν.

Ἡ Γκρέττα μὲ τὴ βαρεῖα τῆς φωνῆς καλοῦσε τὰ πνεύματα!

Οἱ δυο ἡθοῖοι δὲν περίμεναν περισσότερο. Ὁ Φρέντερικ Μάρς ἔσκυψε καί ψιθύρισε κατὰ τὸ αὐτὸ τοῦ φίλου του. Ἐκεῖνος χαμογέλασε διαβολικὰ κι' ἀπάντησε:

— Σύμφωνοι! Ἐμπρός!

Ἐβγαλαν τὰ παπούτσια τους, τυλίχθηκαν μὲ δυο ἄσπρα σεντόνια καί ἀθόρυβα πλησίασαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ Γκρέττα προσήυχετο.

Ὅταν ἡ Γκάρμπο γύρισε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τους, ἔμπηξε μιά τρομαγμένη φωνή:

— ὦ! Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ!...

Κι' ἔπεσε στὰ γόνατα σὲ μιά στάσι ἐκπλήξεως.

Ἔτσι ἔδωσε καιρὸ στοὺς δυο φίλους τῆς πού δὲν κρατιώντουσαν ἀπὸ τὰ γέλια, νὰ τὸ σκάσουν ἐγκαίρως!

Ἀρὰ γε ἡ θεῖα Γκρέττα θά συγχωρήσῃ τοὺς δυο ἄσπενδους φίλους τῆς πού ἔσπευσαν νὰ γνωστοποιήσουν τὸ πάθημά τῆς σ' ὅλο τὸ Χόλλυγουντ; Ἀδελφον...

ΤΖΩΡΤΖ ΓΙΟΡΚ

ΕΝΔΙΦΡΑΓΚΟ

Διήγημα του κ. 'Αλέκου Σακελλάριου

τόσες και τόσες φορές, έστέγασε φιλόξε-
να τις περαστικές αγάπες της Ντόρας.

Μιά βδομάδα ο Ντίνος... Τέσσερις μέ-
ρες ο Κώστας... Ένα μήνα ο Γιώργος...
Μιά νύχτα ο Βάσος...

Τώρα όμως δεν είχε μάτια γι' άλλον...
Απ' το θέατρο φεύγαν πάντα μαζί...
Οι τρεις τους... Αυτός, αυτή και το σα-
ξόφωνο.

Η ευτυχία τους περίμενε κάθε βράδυ —
μά κάθε βράδυ — σε μία τοσοδούτσικη
καμαρούλα ενός ξενοδοχείου τρίτης τά-
ξεως.

Πολλές φορές το κάνουν παρατηρήσεις
οι δικοί του. Βδομάδες ολόκληρες έκανε
να πατήση στο πατρικό.

Η μάννα του το παραπονιόταν κάθε
φορά που τον έβλεπε κι' ο γέρος του —
παλιά άρχοντική οικογένεια — τούκανε
μούτρα.

Ένα βράδυ τους τ'α φανέρωσε όλα.
Τους μίλησε για την Ντόρα... Για την α-
γάπη τους... Για την ευτυχία.

Η μάννα του, μαννούλα βλέπεις, δεν
έναντιώθηκε μα' ο γέρος του — παλιά
άρχοντική οικογένεια — γέννηκε έξω φρε-
νών. Δεν θ'α δεχόταν ποτέ να κάνει κόρη
του μια θεατρίνα. Να το πάρη απόφασι.

Αν την έπαιρνε έπρεπε να τον εγγραφή
από πατέρα, όπως κι' αυτός θ'α τον εγγρα-
φε από γιό.

Προσπάθησε να τον πείσει. Παρακάλε-
σε... Έκλαψε... Μάταιος κόπος... Ο
γέρος του — παλιά άρχοντική οικογένεια
— ήταν αμετάπιστος.

Το άντρικό του φιλότιμο ξύπνησε. Μά
τί λοιπόν; Δεν ήταν άξιος να χήση τον
εαυτό του και την γυναίκα π' αγαπούσε;
Ποιόν είχε ανάγκη... Τ'α χέρια του νάταν
καλά... Θ'α δούλευε.

Την απόφασι δεν άργησε να την πάρη.
Θάφυγε για πάντα απ' το σπίτι του...
Θάπαιρνε την Ντόρα να καθίσουν σ' ένα
ευπρεπέστερο δωμάτιο μέχρι που να έρ-
χόντουσαν τα πράγματα βολικότερα...

Τότε, έ, τότε θ'α πιάσαν ένα μικρό σπιτάκι,
θ'α παντρεύοντουσαν και θ'α ζούσαν ευτυ-
χισμένοι.

Ο γέρος του; Ασφαλώς θ'α μαλάκω-
νε την μέρα που θ'α το παρουσίαζαν έ-
να κατάξανθο άγγελουδι, το έγγονάκι
του.

Η Ντόρα δεν θ'α ξανάπαιζε πιά στο
θέατρο. Δεν υπήρχε ανάγκη να δουλεύη.
Θ'α δούλευε αυτός διπλά.

Της τάπε όλα κι' αυτή, αντί γι' απάντη-
σι, ρίχτηκε με βουρκωμένα μάτια στην α-
γκαλιά του και τον φίλησε πολλές-πο-
λές φορές.

Το καινούργιο έρωτικό του καταφύγιο
ήταν ένα «άξιοπρεπές» δωμάτιο σ' ένα
καλούτσικο ξενοδοχείο.

Η Ντόρα έφυγε απ' τη δουλειά της.
Για λίγο καιρό ζούσαν ευτυχισμένοι μα
ύστερα — σχεδόν τίποτε δεν γίνεται όπως
κάποτε. Το φανταστήκαμε — τους ήρθαν
όλα ανάποδα.

Όταν τέλειωσε η σαιζόν το σαξόφωνο
έμεινε χωρίς δουλειά.

Αρχισαν οι στενοχώριες. Τ'α δανεικά...

Θέλησε η Ντόρα να δουλέψη... Αυτά
μωσ δεν την άφησε. Δεν ήθελε να πα-
δεχθ'α τον εαυτό του νικημένο.

Ήταν ακόμα αισιόδοξος... Περ-
νε να ρθούν οι καλλίτερες μέρες.

Μέρα με τη μέρα μεγάλωνε η φτώ-
χεια... Μέρα με τη μέρα μικραίνει η αγάπη τους...
Οι τρεις τους... Αυτός, αυτή και το σα-
ξόφωνο.

Ο έρωτας μοιάζει με κακομαθη-
μένο παιδί... Θέλει καλοπέραση...
Λοφαιγία, περιττά έξοδα. Είδη άλλως έ-
χει να μαράζωνη μέχρι που έρχεται
μέρα και πεθαίνει.

Λίγες, πολύ λίγες, είναι οι αγάπες
που πεθαίνουν από γερατειά.

Η αγάπη τους ξεψυχοῦσε αυτός δε-
ν ήθελε να το παρεδχθ'α.

Αρχισαν οι γκρίνιες, τ'α μικροσα-
ματα, τ'α πικρά λόγια. Κι' ακόμα άρχι-
να βρίσκη ο ένας στον άλλον ελαττώμα-
τα... Ελαττώματα που ποτέ δεν τ'αχαν προσ-
ε.

Ήταν νύχτες που κοιμήθηκαν με
ρισμένες τις πλάτες χωρίς ούτε καν
καληνυχτιστούν.

Το χτένι έφτασε κοντά στον κόμπο.
Χρέη τον είχαν πνίξει. Αρχισε να τους
νεται είδος πολυτελείας το καθημε-
ρικό... Ψωμί και, σαν να μην έφταναν όλ-
α, έφταναν τα... Απο-
μα και σκληρά ύστερα.

Προσπάθησε να τον καθησυχάση: Μι-
ρα ήταν και θ'α περνούσε... Ας έκο-
 λίγο υπομονή... Τ'α λεφτά του μιά
ρά δεν θ'α τάχανε. Λίγο στραβά το
θαν τ'α πράματα. Όλα θ'α διορθω-
τουσαν όμως. Νά, μέρα με τη μέρα
μενε κάτι λεφτά από ένα θεό του. Δεν
πρεπε ν' ανησυχ'α... Λίγο υπομονή.

Ο ξενοδόχος όμως δεν έπαιρνε πιά
λόγια. Του τ'απε καθαρά και έα-
στε... Αν ως τις δέκα το βράδυ δεν τον
φλούσε μέχρι «τελευταίας δεκάρας»
λυπόταν πολύ μά, ήταν αναγκασμένος
τους πετάξ'α έξω... Άλλη αναβολή
θ'α δεχόταν... Άρκετά πιά...

— Παντόν, μήπως έχετε ώρα;
— Δέκα παρά τέταρτο, κύριε.
Χά... χά... Δέκα παρά τέταρτο...

Χε λοιπόν ένα τέταρτο καιρό. Μέσα σ'
το το τέταρτο έπρεπε να βρ'α ένα πε-
κοσάρι. Μά πως να το βρ'α, που;

Έβγαλε το μαντήλι του για να σ-
πίση τον ιδρώτα που διαρκώς έτρεχε
το μέτωπό του. Στη σέπη του, έ-
θ'α το ξανάβαζε, βρ'α κατι...

Δίφραγκο... Είρωνε!... Τι να το
ένα δίφραγκο; Νά το δώση στο
χο και να το π'α: Όρίστε, κύριε
Αυτή είναι όλη μου η περιουσία. Σ-
νω μ' όλη μου την καρδιά... Τι να
κάνω; Δεν έχω περισσότερα...

Για φαντάσου, αλήθεια, τί μούτρα
κανε ο ξενοδόχος... Τούρθε να γ-
«Ένα δίφραγκο... Αλήθεια γιατί
τ'α δίφραγκα; σ'ε τί χρειάζονται;
Νά, α'α τουν'ό π. χ. που ήταν ο
χός απ' όλους του ήταν τελείως ά-
... Έπαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Αυτός χρεαζόταν ένα πεντακοσάρικο...
Διακόσια πενήντα δίφραγκα ή μάλλον δι-
ακόσια σαράντα εννέα... Το ένα τ'αχε κι'
δ'ας.

Ένα σωρό ιδέες πέρασαν απ' το μυα-
λό του. Τούρθε να σταματήση έναν-έναν,
διακόσιους σαράντα εννέα ανθρώπους και
να τους ζητήση από ένα δίφραγκο. Ασφα-
λώς θ'α το τ'αδιναν — τί ψυχή έχει — εν
ανάγκη θ'α τους έλεγε και την ιστορία του.

Όραίες και λογικές αυτές οι ιδέες αλλά
ακατόρθωτες... Γιατί; Ούτε κι' αυτός τ'α-
ξερε...

Η ώρα πλησίασε και δεν είχε κάνει
όμιη τίποτα... Μά τί μούτρα θ'α έβλεπε
τον ξενοδόχο; την Ντόρα; που θ'α την π'α-
γανει; πως θ'α περνούσε αυτή η νύχτα...

Και στο τέλος τέλος άς πούμε πως θ'α
τον κατάφερνε και σήμερα... Αύριο;
Μεθ'αύριο; και τόσες άλλες νύχτες πως θ'α
περνούσαν; Παραξενεύτηκε... Πρώτη φο-
ρά τον άπασχολούσε η «αύριο».

Ότι έπρεπε να πάη στο ξενοδοχείο, έ-
πρεπε... Νά, να πάη, αλλά να κάνει τί;
Η νύχτα... πως θ'α περνούσε αυτή η
νύχτα.

Με χίλιες προφυλάξεις έφτασε στο δω-
μάτιο. Στις σκάλες, στον διάδρομο δεν
συνάντησε, ευτυχώς κανένα...

Εσπρώξε την πόρτα δειλά... Δεν είδε
φως... Περίεργο... Έστρεψε τον δια-
κόπτη. Το κρεβάτι τους ήταν άπειρα χα-
τό. Η Ντόρα έλειπε.

Απάνω στο λαβομάνο βρ'α μια ση-
μείωση. Ήταν δική της. Τούγραφε...
Τούγραφε πως έφυγε τουρνέ μ' ένα θ'α-
σο. Δεν μπορούσε πιά να υποφέρει την
φτώχεια. Της ήταν αδύνατον... Ας μην έ-
ψαχνε να τη βρ'α... Ας μην της έγραφε...

Ας άφιναν να γίνουν όλα μιά ανάμνησις...
Χίλιες φορές προτιμότερη μιά καλή ανά-
μνησις από μιά σκληρή πραγματικότητα.
Τον συμβούλευσε να γυρίση στους δι-
κούς του, σπίτι του και, στο τέλος, τον
φιλούσε πολλές-πολλές φορές.

Ανάπνευσε με ανακούφισι. Περίεργο...
Αυτός περίμενε να κλάψη.

Μά τί λοιπόν δεν τούκανε έντύπωσι π'α-
χανε τη Ντόρα; Γιατί έμεινε έτσι άσυγκί-
νητος; Κι' ακόμα, γιατί ένοιωθε πως έ-
φευγε ένα βάρος από πάνω του. Ένα
βάρος που του στεκόταν στά στήθια και
δεν τ'αφινε ν' αναπνεύση.

Αρχισε να σφυρή ένα ευθυμο μο-
τίθο. Τι περίεργο!... Αυτός περίμενε να
κλάψη... Νά κλάψη πολύ.

Κατέβηκε σιγά-σιγά τις σκάλες, σαν

κλέφτης. Και πάλι, ευτυχώς δεν αντάμω-
σε κανέναν...

Βρέθηκε στο δρόμο μόνος του, έλευ-
θερος, αλαφρός.

Αρχισε να σκέπτεται ένα σωρό πρά-
ματα... Κατάλαβε πως πεινάει κι' άκό-
μα θυμήθηκε πως έχει να καπνίσ'α απ' το
πρωί.

Η Ντόρα... Όστε έφυγε η Ντόρα...
Ψαχούλεψε τις τσέπες του... Έπιασε κά-
τι... Ένα δίφραγκο. Το δίφραγκο — κύ-
τα λοιπόν κόντευε να το ξεχάση!...

Πλησίασε σ' ένα κιόσκι κι' άγόρασε
τρία τσιγάρα χύμα... Άναψε το ένα άφο-
πρώτα έβαλε τ'άλλα δύο στη μικρή τσέ-
πη του σακκακιού του. Πολύ ώραία εφεύ-
ρεσις, λοιπόν, αυτά τα δίφραγκα.

Σ' ένα παγκάκι του Ζαπτείου κάπνισε
τα υπόλοιπα τσιγάρα του κυττάζοντας το
φεγγαρί...

Κατάλαβαινε τον εαυτό του ευτυχισμέ-
νο.

Αύριο, πρωί-πρωί, θ'α γύριζε στο σπ'α-
τι του — ο άσωτος υιός... Χά χά. — Κι'
ύστερα... κι' ύστερα δεν θ'αχε να σκεφθ'α
για τίποτα... ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Παιδικό πνεύμα

Δάσκαλος. — Γιώργο, κλίνε τη
γάτα.

Γιώργος. — Η γάτα, της γάτας, τη
γάτα.

Δάσκαλος. — Καλά, μά πως θ'α κα-
λέσης την γάτα;

Γιώργος. — Ψί, ψί, ψί!...

Η μαμά. — Δεν είναι ώρα να κοιμη-
θ'α, παιδί μου. Είναι νωρίς ακόμα.

Ο μπαμπάς. — Πήγαινε, Γιάγκο, να
κοιμηθ'α. Είναι άργα...

Η Γιάγκος πέφτει στο κρεβάτι του με
το ένα μάτι κλειστό και το άλλο ανοιχτό.

— Γιατί, Γιάγκο, τον ρωτ'α ο άδελφός
του, έχεις το ένα μάτι κλειστό και το άλλο
ανοιχτό;

— Μά το ένα μάτι, λέει ο Γιάγκος, κ'α-
ν'α, τι μου είπε ο μπαμπάς και με το άλλο
δ,τι μου είπε η μαμά...

Νά, ένα χαριτωμένο σχέδιο παιδικής
προσευχής:

Μητέρα. — Είδες ποτέ να σταματώ
σαν λέω την προσευχή μου;

«Ας δοῦμ' ακόμη μιά φορά
προσεκτικά μαζί μου
άρχισε το «Πάτερ ημών»
και φέρε το εις πέρας.
... Δώσον ημίν...

Το τόξ. — Δώσον ημίν
Μητέρα. — Τον άρτον της ημέρας.

Το τόξ. — Τον άρτον...
Μητέρα. — Προχώρει
Νά το πάλι...

Μά δεν μοῦ λέγεις μυστικά
ή γλώσσα σου τί ψάλλει;

«Ελεγα στον καλό Θεό
μέ το ψωμί, μητέρα,
και... λίγο φρέσκο βούτυρο
να δίνη κάθε μέρα!...

Ο Τάκης καταπίνει μιά καρφίτσα κα-
φονάζει:

— Αχ! Αχ! Κατάπια μιά καρφίτσα!

Τότε ο μικρός του άδελφός του λέει:

— Μην κάνης τόσο θόρυβο. Η μαμά
χει τόσες πολλές!...

Ο καθηγητής. — Δύο διαφορετικά
δ'α είνε αδύνατον να μ'αχθούν, χωρίς ν'
αλλάξουν μορφή...

Ο μαθητής (που είναι γιός γαλα-
τά). — Κι' όμως, κύριε, ο πατέρας μοι
βάζει σ' ένα δοχείο μιά όκ'α γάλα και
μάμηση όκ'α νερό και... πάλι γάλα είναι

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

Επαισε ένα δίφραγκο... Ένα δίφραγκο...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Του Μάριο Τσέρτα

Σκίτσα παρμένα από τη ζωή

ΟΙ «ΑΠΟΨΕΙΣ» ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΑΛΗΤΗ...

Εκείνο το καλοκαιρινό απόγευμα οι τελευταίες ακτίδες του ήλιου μάτωναν τον ούρανο, ενώ γύρω τίποτε δεν τάραιζε την απόλυτη γαλήνη της εξοχής. Αυτή τη στιγμή ο Άλμπαρτζ μίλησε.

Με φωνή κουρασμένη, που την διέκοπταν συχνά πονεμένοι λυγμοί, έβρε το θαρύ πέπλο που σκέπαζε τα περασμένα του.

—Άφοι το θέλησες, Ζοζέ, αφού έπιμεις τόσο πολύ, απέφασα να σε ευχαριστήσω. Έτσι έτοιμα ανακουφισθώ κι' εγώ. Θά σου διηγηθώ όλη αυτή την τραγική ιστορία που ξεσχίζει την καρδιά μου! Θά σου έκμυστηρευθώ τον πόνο που κατέστρεψε τα νεύρα μου και μ' έκανε δυστυχισμένο. Ξαναθέλω πάλι μπροστά μου εκείνη τη γυναίκα, παγωμένη κάτω στο χέμα μέσα σε μία λίμνη από αίμα, νεκρή.

Ο Άλμπαρτζ σκέπασε με το χέρι τα μάτια του και σιώπησε για λίγο παραδομένος στον πόνο του.

Καθόμαστε μπρός απ' το «μπόχιο», ό-καλούς λέγονται οι παλιές με ερύχωρες καλύβες έρυθροδέρμων. Μπρός μας κυλάτιζε έλαφρά ή απέραντη θάλασσα χω-ρίς τέλος και πίσω, ό ατελείωτος κατα-πράσιнос κάμπος που έβροσκαν έλεύθερα α άλογά μας, τα πρόβατά μας, οι άγε-άδες μας. Πιο πέρα άκόμα οι άπέραν-τες φυτείες του καφέ και στο βάθος ή τέλειωτη σειρά της Σιέρρα-Μαρίνα.

Όταν ή καταγίδια που έβραζε μέσα ου, κάπως έκόπασε, ό Άλμπαρτζ ξανάρι-σε την θλιβερή ιστορία του που μού έ-εινε έκτοτε όλοζώντανη στην μνήμη μου. —Δούλευα, καλέ μου φίλε, σκληρά και ερνούσα την άνησυχή ζωή του «γκάου-σο» χωρίς καμμία σκέψη να με άπασχο-ή. Με τις μικρές μου οικονομίες μπόρε-α έπειτα από χρόνια να γίνω ιδιοκτή-ης μίας περιφέρειας «φαζιέντας» (φυτεί-ς) καπνού και να πραγματοποιήσω έ-ι το όνειρο της ζωής μου.

Τό κτήμα μου συνάρει με την μεγάλη άρμα» του ντόν Φρανγκίσκο Ντιάζ, έ-ς πλουσίου φίλου του άρχηγού τών ρυθλαίων έπαναστατών, Μάξιμου Γκο-ζέ.

Οι δουλειές μου συχνά μ' έφερναν στο ίτι του γείτονά μου κι' έκει γνώρισα Φλωρίτα. Δεν θά ξεχάσω ποτέ μου αυ-τή γυναίκα που μού άναψε τέτοια ό-γα στην καρδιά, που με ώδηγησε μέ-ς στο όνειρο για να με ρίξει έπειτα μο-μιάς στην αιώνια κόλαση. Την άγάπη-μ' όλο το πάθος της καρδιάς μου και α βράδυ, ενώ μιά κιθάρα έκει κοντά υρμούριζε γλυκά, της τό είπα. Και έ-ινη μού είπε πως μ' άγαπούσε.

Ο ντόν Φρανγκίσκο, ό πατέρας της, ά-νωπος με πείρα, δεν άργησε να κατα-βη τόν σύνδεσμό μας και δέχτηκε να ραβωνιστούμε.

Ο Άλμπαρτζ στάθηκε λίγο κι' ύστερα έ-ε:

—Ζοζέ, πίστεψέ με. Εκείνη ήταν ή ε-υ-ρεστέρα μέρα της ζωής μου. Άλλά λούιμονο και ή τελευταία.

Την έπομένη τό πρωί ή άναγγελία ές άπαισίας ειδήσεως με ζύπνησε: «Αί ωμένα Πολιτεία έκήρυξαν τόν πόλε-κατά της Ίσπανίας!» Ήταν ή 24η ριλίου τού 1898.

Αμέσως έτρεξα στο σπίτι τού πεθερού. Δεν πρόφτασα να κατέβω καλά-κα-όπο την σέλλα τού άλόγου μου, όταν λωρίτσα πνιγμένη από λυγμούς έτρεξε ν άγκαλιά μου.

—Είσαι ταραγμένη, άγάπη μου, της εί-Τί σοι συμβαίνει;

—Έφυγε ό πατέρας, μού είπε, Σήμερα πρωί ήρθε έδω ό Μάξιμος Γκομέζ με

έκατό όπλισμένους, ξεσήκωσε τόν πατέ-ρα μου και όλους τούς όπηρετές κι' έφυ-γε άμέσως για τό θουνά. «Για την έλευ-θερία, ντόν Φρανγκίσκο, ούρλιαζε σάν μα-νιασμένος ό Γκομέζ. Σηκωθήτε να ύπε-ρασπίσουμε την πατρίδα που κινδυνεύει!»

Ο πατέρας, θέλοντας και μη τόν άκο-λούθησε με όλους τούς άνθρώπους μας, άφοι προηγουμένως μού άόστησε να εί-μαι φρόνιμη. Άλμπαρτζ μου, τώρα είμαι όλομύναχη με άγωνία στην καρδιά για την τύχη τού πατέρα. Δεν μπορώ να ζή-σω μόνη μου...

—Μόνη; φώναξα. Μά άφοι είμαι εγώ έδω, χρυσή μου, έτοιμος να θυσιάσθω για σένα;

—Ναί, αλλά ό πατέρας; Ό πατέρας που κινδυνεύει;

—Τώρα άμέσως θά δής, της είπα. Πήδησα στο άλογό μου και έβρυγα σάν άστραπή για τό Σαντιάγο. Μόλις έφθα-σα έκει έτρεξα άμέσως να παρουσιασθώ στον διοικητή ντόν Άρσένιο.

—Στρατηγέ, τού είπα. Θέλω να κατα-ταχθώ.

Ο ντόν Άρσένιο, γνωρίζοντας τό θάρ-ρος μου, μού ένεπιστεύθη πενήντα όπλι-σμένους, και όλοι μαζί ξεκινήσαμε σε λί-γο για τη φάρμα τού ντόν Φρανγκίσκο. Ή Φλωρίτα με περίμενε στην πόρτα, άπάνω στο άλόγο της. Μόλις με είδε, σπείρου-νισσε την άσπρη τη φοράδα, έτρεξε να με προύπανθήση. Προτού προφθάσω να πω μιά λέξη, μού είπε.

—Άλμπαρτζ, θά σε άκολουθήσω παν-τού, στον πόλεμο και στην ειρήνη. Είμαι άποφασισμένη. Άν μ' άγαπάς δεν πρέ-πει να με έμποδίσας.

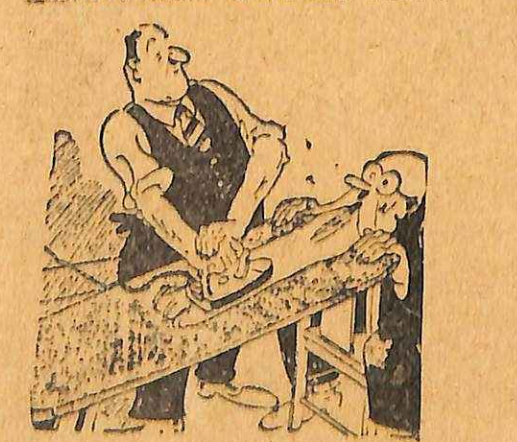
Προσάθησα να την μεταπείσω, αλλά στάθηκε άδύνατον. Υπέκυψα μπρός στην έπιμονή της —καταραμένη άς είνε εκείνη ή ώρα— και την πήρα μαζί μου. Έτσι, Ζοζέ, ή Φλωρίτα έλαβε μαζί μου μέρος σ' όλες τις μάχες τού 1898 και μοιράστη-κε όλες τις κακουχίες τού πολέμου. Πο-λεμούσε σάν άληθινό παλληκάρι ζωσμέ-νη τά φυσίγγια της, πρώτη στην έφοδο και τελευταία στην όπισθοχώρησι.

Άπό τόν ντόν Φρανγκίσκο όμως δεν εί-χαμε καμμία ειδοίσι. Ζούσε; Είχε πεθά-ναι; Μήπως εύνουσε τούς έπαναστάτας; Μυστήριο! Στάθηκε πάλι για ένα λεφτό κι' ύστερα είπα:

—Ζοζέ, άν ήξερες πόσο με κάνεις να ύποφέρω, ζητώντας μου τις άναμνή-σεις αυτές. Γιατί επιμένεις να με πληγώ-νεις;

♦♦♦♦♦

ΔΝΑΓΚΑΙΑ.... ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ

Ο κουρεύς (που σιδερώνει τά νεία τού κυρίου): Τί λέτε; Νά κάνωμε και... τσάκισι.

—Άγαπημένο μου φίλε, τού είπα με συμπόνοια, άν πράγματι ύποφέρης, τότε σε παρακαλώ να μη συνεχίσης. Έγώ Ίσα-Ίσα θέλησα να σε άνακουφίσω, να σε ξε-λαφρώσω, έπειδή θέλω να ύποφέρης με τις άναμνήσεις σου. Γι' αυτό θέλησα να μού πής τά βάσανά σου...

Ο Άλμπαρτζ, κύτταζε την θάλασσα για λίγο, σφούγγισε τόν παγωμένο ιδρώ-τα τού μετώπου του και μού είπε:

—Έχεις δίκιο. Πρέπει να στά πω όλα, να τά μάθης όλα για να μπορέσης μια μέρα να μού χαρίσης και σ' ένα δάκρυ.

Ένα δάκρυ φίλου, μέσα στα τόσα που έχω χύσει εγώ...

Ήταν, λοιπόν, ή άποφράς ήμέρα της 25 Ίουλίου 1898. Έκάλαψα με τούς γε-νναίους ίππείς μου κατά μήκος της δεξιάς όχθης τού Κάοντο κατευθυνόμενος πρós τό Σαντιάγο για να τεθώ στην διάθε-ση τού στρατηγού Ράολο ντέ Σορρέντες. Ή Φλωρίτα στο πλάι μου κεντούσε συνεχώς την κουρασμένη φοράδα της, για να έρί-σκειται μπροστά. Ο ήλιος μόλις άρχιζε να σκάη από την Άνατολή και διαζόμα-στε να κερδίζουμε τά λίγα μίλια που μās χωρίζαν άπ' την πρωτεύουσα προτού άρχισή ή μεγάλη ζέση.

Είχαμε άφήσει τό ποτάμι και έτοιμα-ζόμαστε να περάσουμε ένα μικρό δάσος για να βγούμε στον δημόσιο δρόμο, ό-ταν δίπλα μου άκουσα να σφυρίζει ένας πυροβολισμός. Τόν πυροβολισμό αυτόν άκούστησε άμέσως μιά όμορφονία. Είχαμε πέσει άπάνω σε μιά ένέδρα έ-χθρών, που άρριξαν να μās κτυπήν με γρήγορο και άκατάπαυστο πύρ.

—Πρηνηδόν! διέταξα. Έτοιμάστε τά πολυβόλα! Έτσι άρχισε ή μάχη. Σε λί-γο, άφοι οι άνδρείοι ίππείς μου κατέλα-θαν τις πιο έπικάιρες θέσεις, πρόσταξα με δυνατή φωνή: «Φωτιά, άπάνω στους έχθρους της Πατρίδας! Ζήτω ή Ίσπα-νία!»

Η μάχη γενικεύθηκε.

Ξαπλωμένος πάνω στο μαλακό χορτά-ρι, προφυλαγμένος από ένα χονδρό κο-μό δένδρου, έχοντας στο πλευρό μου την λατρευτή μου Φλωρίτα, διέδουνα την μά-χη, που από στιγμής σε στιγμή παρουσία-ζε έξαιρετικές φάσεις.

Άλλά οι Άμερικανοί ήσαν περισσότε-ροι και είχαν τελειότερα πολυβόλα άπό μās. Μ' ένα έπιτυχημένο έλιγμό κατάφε-ραν να μās περικυκλώσουν. Η θέσις μου γινότανε τραγική. Η έπρεπε να παραδο-θώ ή να προσπαθήσω με μιά άπεγνωσμέ-νη έπίθεσι να σπάσω τόν κλοιό τού θανά-του και να φύγω με όσους άνδρας μού άπέμεναν. Προτίμησα τη δεύτερα λύ-ση.

Μάζεψα τούς άνδρες μου, έβλαα στη μί-ση την Φλωρίτα και σε μιά στιγμή μού οι πυροβολισμοί είχαν κάπως κοπά-σει. Ριχτήκαμε σάν ένας άνδρας πρós τά έ-χθρούς...

Άπό εκείνη τη στιγμή δεν θυμάμαι τί-ποτε. Άμυδρά μόνο ξεχωρίζω στην μνή-μη μου ότι, ενώ ή εξόρμησις είχε σχεδόν πετύχει και ήδη έφτάναμε στο μέρος που είχαμε άφήσει τά άλογα, άκουσα μια σπαρακτική φωνή δίπλα μου:

—Άλμπαρτζ, γλυκέ μου σύντροφε... Χαίρε!... Πεθαίνω... εϋτυχισμένη!...

Και έκτοτε δεν την ξανάδα πιά την ά-γαπημένη μου Φλωρίτα! Μία έχθρική σφαίρα την είχε ρίξει κάτω νεκρή!

Ο Άλμπαρτζ έκλαιγε σάν παιδί, ό συγκράτητος.

Σεβάστηκε τόν πόνο του και άμλλη-σεν μέσα στην καλύβα. Όλόκληρη ή κείνη τη νύχτα ό φτωχός μου φίλος έμυ-ξέω κι' έκλαιγε τόν χαμό της Φλωρίτας του...

ΜΑΡΙΟ ΤΣΕΡΤΑ

Ήταν νύχτα καλοκαιριού. Δεν θυμού-μαι πώς και γιατί θρέθηκα καθισμένος στον ξύλινο καναπέ, σε μιά άπόμερη γω-νία τού πάρκου. Γύρω μου ή φύσις ώρ-γιάζε, θαύμαζε τις ζωγραφίες της. Μιά άνάλυση πνοή δροσούλας, κουνούσε τά φύλλα και άνάπνευε ευχάριστα. Κοντά μου όργιο τά χρώματα. Κόκκινα, κίτρινα, μάζ, γαλάζια, και κυρίαρχο άπ' όλα τό πράσινο. Τά λουλούδια άνάδιναν μιά λε-πτή μεθυστική εϋωδία.

Ήλάν στον ούρανό τό φεγγάρι έλαμπε, καθρεφτιζότανε στα ήρεμα νερά τού λι-μανιού. Μύρια άστέρια φεγγαλόθαλα, ζευ-γάρια έρωτευμένα, στήναν τρελλό κυνη-γητό και βγάζοντας μιά μακρείαι φωτεινή άναλαμπή, χανόντανε, σβύναν. Τά ήλεκτρι-κά λαμπρόνια χόρευαν κι' αυτά καθώς φύ-σαγε τό άπαλό αεράκι.

Κάτω μακριά πύρινο θέαμα οι φλόγες τού χυτηρίου κόκκινες-κόκκινες σάν αίμα άνέβαιναν πρós τόν ούρανό. Τό πάρκο ή-συχάζε παραδομένο στην άγκαλιά της νύχτας, ύστερα από τό βραδυό ξεφάν-τωμα. Κάπου-κάπου άκουγες θήματα δια-στικά που έκαναν να τρίζουν τ' άμμοβό-ταλα τού δρόμου κι' από τις γωνίες, μι-κρές φωλίτσες, ξεπετιόντανε ξεσυγάρια κα-θυστερημένα, κι' όταν πιά άπομακρυνό-ντανε κι' αυτά, ή νύχτα άπλωνε γύρω την άπέραντη σιγαλιά. Τά πουλάκια πίσω ά-πό τά κλαδιά κοιμώντανε με τά μικρά τους κεφαλάκια μέσα στις φτερούγες.

Ήτανε σ' ήλίκη μιά όμορφη καλο-καιριακή βραδυά. Ένοιωθα μιάν έλα-φράδα και στην ψυχή μιά ήρεμη γαλήνη. Μοναχά ή σκέψη μου θαμπωμένη από τό ζωντανό μεγαλείο της φύσης, ταξείδευε. Ήνοβάτις που τρέχει σε χώρες μακρυ-νές και έωτικές, θαρρείς κι' ήθελε να κλεισθ μέσα της ν' άγκαλιάσθ όλες τις έήμερες χαρές τού κόσμου.

Τό βλέμμα μου κουράστηκε, δεν μπο-ρούσε ν' άνθέξή στις τόσες έναλλαγές, κι' ένοιωσα τά βλέφαρά μου να κλείνουν θραερά. Όταν συνήλθα, και ήμουνα έτοι-μος να φύγω, ένα έλαφρό τρίξιμο στά χόρτα με σταμάτησε. Έτεινα την προ-σχή μου κι' έρριξα τό βλέμμα μου στους θάμνους.

Μέσα άπ' τά χαμόκλαδα είδα να προ-βάλλουν δυό κεφάλια. Κύτταζαν γύρω τους έρευνητικά, σάν πουλιά άρπαχτικά και σάν θεσπαιώθηκαν πώς ήμουν μόνος, ξεπρόβαλαν από τό βασιλείό τους και τά κορμιά. Και παρουσιάστηκε μπροστά μου ένα θέαμα που ποτέ δεν φαντάστηκα ότι θάέλεπα κείνη την όμορφη νύχτα.

Είδα μπροστά μου δυό άλητάκια! Μιά ζωγραφιά κι' αυτή. Όχι θέβαια από τις όμορφες ζωγραφίες της φύσης, αλλά μιά ζωγραφιά ζωντανή από την κοι-νία μας, που σάν την άντικρύστης, νοιώ-θεις μιά λύπη για την άδικη κατάντια τ' ανθρώπου.

Με τό βλέμμα ταραγμένο, δειλό σάν τά φοβισμένα πουλιά, έύωραν τά θήματά τους πρós έμένα. Είχανε κάτι κουρέλια για ρούχα, που έπλεαν άπάνω τους, λές και φοβότανε να κουμπώσουνε μη ζαρω-θούν, βρώμικα, ξυπόλυτα, με τά μαλλιά κολλημένα από την άπλυσία, και τις τρα-γιάσκες χωμένες ως τ' αυτιά που κινού-σανε τόν οίκο σάν τάζελες. Ό ένας Ίσα με δεκαεσσάρων χρονών δεν είχε τίποτε τό έξαιρετικό στη φυσιογνωμία. Μιά κε-φάλα τόσο δά μεγάλη, μούρη πλατεινά, ά-τονη, μάτια χωρίς πνοή θλακώδη, χείλη χονδρά, πλήρωνε τις άμαρτίες κάποιου άρρωστου κι' έκφυλου πατέρα ίσως άλ-κοολικό, και μιάς μητέρας άβουλης και χωρίς θέλησι.

Ο άλλος, ένα νιανιάρaki, μιά σταλίτσα άβουλος, ήτανε ή χυπητή άντίθεσι τού πρώτου. Μιά χαρούμενη φυσιογνωμία, γλυκιά συμπαθητική. Μουτράκι έξυπνο,

θλέμμα σπινθηροβόλο, πεταχτές κινήσεις. Όλα του σε κάνουν να πιστέψης πώς ή-τανε παιδί κάποιου παράνομου έρωτα. Ή άρχιτεκτονική του γενικά έδειχνε πώς μόνο μιά άμοιβαία προσπάθεια μπορεί να χτίση τόσο όμορφα χαρακτηριστικά. Ί-σως πετάχτηκε στο δρόμο, για να κρύψη κάποιον δρόμα, κάποια συμφορά από τώ-φερε στον κόσμο.

Κύτταζα άπληστα τό μικρό μου άλήτη και δεν τόν χόρτανα. Φορούσε ένα παν-τελόνι που κολυμπούσε μέσα σ' αυτό και τό είχε γυρισμένο δυό - τρεις δίπλες. Τό σακκάκι του, ένα κουρέλι σχισμένο κρε-μότανε στη γή, και τά μικρά του χερά-κια χανόντανε μέσα στις φαρδείες μανί-κες, που σουρνότανε στην πρασινάδα. Τό στήθος άνοιχτό έκτεθειμένο στον ήλιο, στον αέρα.

Μέσα μου πλημμύριζε ποτάμι όλόκλη-ρο ό οίκτος διά τά φτωχά αυτά σπουργι-τάκια, που ζούν κάτω από τόν ίδιο με μās ούρανο, θύματα της άσυλλόγιστης κοινωνίας, μελανά σημάδια στη ζωή. Για-τί τί φταίνε τά άπόκληρα αυτά παιδιά, άν μοίρα κακή τάφερε στον κόσμο; Μή-πως δεν έχουνε κι' αυτά κάποιο δικαίωμα να αισθανθούν την χαρά, την εϋτυχία, που τόσο άνισα μοιράστηκε στον κόσμο; Μά ποιός θ' άπλώσθ σ' αυτά τό στοργικό του χεράκι; Κανείς!

Δεν μπορούσα πιά να τ' άντικρύσω, ή-μουνα έτοιμος να φύγω, αλλά με σταμά-τησε ή δειλή φωνή τού μεγάλου.

—Ένα τσιγαράκι, άφεντικό, είπε κλα-ψιάρικα.

Έβγαλα τό πακέτο μου και τούδωσα λίγα τσιγαρά, και βάζοντας τό δανά στην τσέπη, θυμήθηκα πώς είχα και μιά πλάκα σοκολάτα, άπομεινάρια από κάποιο κουτί. Χάρηκα γι' αυτό πολύ κι' έγνεψα στον μικρό να πλησιάσθ. Ήρθε κοντά μου ά-φοβά. Τό έξυπνο μουτράκι με κυττούσε έρωτηματικά. Κάνοντας μιά προσπάθεια, έβγαλε τό χεράκι του από τά μανίκια κι' άρπαξε τό τוליγμένο χαρτί. Τό κύτταζε πολλή ώρα. Ξέσχισε με τό στόμα τό πρώ-το χαρτί και τάχωσε στον κόρφο. Ήτανε μιά ζωγραφιά που παρίστανε ένα θρεμ-μένο μπεμπέκο. Ύστερα μάζεψε με προ-σοχή τό άσημένιο τוליγμα και δοκίμασε.

♦♦♦♦♦

ΘΕΑΜΑ ΓΑ...

Στην Γερμανία ένα άπό τά θεατρικά είδη που συνηθίζονται είνε τό θέατρο τού ...δρόμου. Υπάρχουν διάφοροι κωμικοί που γυρίζουν στους δρόμους και σκορπί-ζουν στον κόσμο την χαρά και τό χέλιο.

Έπρεπε νάναι κανείς μεγάλος ζωγρά-φος για να μπορέσθ να άποδώσθ σε γραμμές τη χαρά που ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο τού μικρού κείνη τη στιγμή. Μού χαμογέλασε, κι' έδωσε στο σύντρο-φό του ό,τι τού χάρισα.

Κείνος σάν στοργική μητέρα τό δοκί-μασε ξανά, έκοψε τό πιό πολύ και τάζω-σε στο μικρό κρατώντας ένα κομματάκι για τόν έαυτό του. Μού έκανε έντύπωσι ή πλατεία συναίσθησι της προστάσις πουτανε τόσο άνεπτυγμένη σε κείνον τόν άλήτη.

Τό κατάπιαν λαίμαργα, ό μεγάλος πέ-ρασε τό χέρι του στο λαίμο τού μικρού και έτοι άγκαλιασμένοι προχώρησαν, ό μικρός σφύριζε κι' όλος ό άφιδότιμος!

Δεν τούς άφησα να άπομακρυνθούν. Μέσα μου γεννήθηκε ή περιέργεια να μά-θω κάτι άπό τη ζωή τους, ήθελα να γνωρί-σω πώς σκέπτονται τ' άπόκοσμα αυτά πλάσματα. Στάθηκε άδύνατο να μάθω κάτι, μια λεπτομέρεια. Δεν είχαν καμμία συναίσθησι τού έαυτού των, δεν μπορού-σαν να ξεχωρίσουν, να δώσουν νόημα, ρυ-θμό σε μία σκέψη. Ο μικρούλης με κύτ-ταζε στα μάτια σάν μίλαγα και σάν πήρε θάρρος, με ρώτησε ύστερα από πολύ με διαταγμό:

—Για πές μου, καλέ κύριε, θάναί έτσι πάντα, καλοκαίρι, ζεστασιά;

—Γιατί ρωτάς, κύριε;

—Φοβούμαι, κύριε. Τρέμω τόν χειμώνα με τις παγωνιές, κάνει κρύο πολύ και οι δρόμοι ρημάζουν. Στα δένδρα δεν ορί-σκεis ούτε έναν καρπό για φαί, μήτε ένα στεγνό άποσίγητρο δεν μπορείς να βρήθ, πέφτουνε στην λάσπη, στα χιόνια και νοτί-ζουν. Οι νύχτες είνε πολύ σκοτεινές, με-γάλες, αδιάβατες. Κι' ύστερα τά σκυλιά καθώς ούράλίζουν, με τρομάζουν και ζα-ρώνω πιο πολύ. Ω, είνε πολύ κακός ό χειμώνας, κύριε.

—Ναί, μικρέ μου άλήτη. Μη σκοτίζεσαι γι' αυτό, θάναί πάντα έτσι καλοκαίρι, ά-στροφεγγιά. Έίσις μάλιστα κάποιος φορά δεν θά ξανάρθ πιά χειμώνας, θάναί πάν-τα καλοκαίρι, ξεγνοιασιά. Θά γυρίσης τη νύχτα έλεύθερα, όλη ή ζωή θά είνε δική σου.

—Τί καλά που θάναί τότε, κύριε. Θά-χουμε και μείς παιγνίδια, ξύλινους φαν-τάρους, ρούχα όμορφα, θάχουμε μπαμπά μαμά. Και σεις που είσθε καλός κύριος, θά πήτε στον χωροφύλακα να μās άφήνθ να παίζουμε με τ' άλλα παιδιά. Δεν είνε έτσι;

—Θά τό πω, μικρούλη μου. Και στον χωροφύλακα και στην κοινωνία θά τό φω-νάξω να σε προσέξη, γιατί είσαι παιδί της. Κι' έχεις και σ' δικαιώματα. Θά της πω να σε χαιδέψθ τώρα που είσαι παιδί, γιατί δεν θά φταίς καθόλου σ' ό, άν άβριο που θά μεγαλώσθ, γίνης έγκληματίας.

♦

Ξεμάκρναν. Άγκαλιασμένοι πήρανε θόλα όλο τό έρπο πιά πάρκο. Ό,τι θρέθηκε πεταμένο, τό πρόσθεσαν στην συλλογή τους. Τους παρακολουθούσα σάν γύρισαν φορτωμένοι, χαρτιά, άποσίγη-ρα, πακέτια, κομμάτια ψωμι. Ξαναχώθη-καν στη φωλιά τους, άναψαν δυό τσιγα-ρά, κάπνιζαν με βουλημία και άφρημένα κύτταζαν τόν κανόν. Έγυυαν ύστερα να κοιμηθούν. Ο μεγάλος σύλωσε την πλά-τη του στη ρίζα τού δένδρου, άνοιξε τό πλατύ του σακκάκι κι' έκλεισε στο στή-θος του τό κορμάκι τού μικρού. Τόν έ-σφιξε στην άγκαλιά του και με τά δυό του χέρια τού προστάτεψε τό στήθος. Σε λίγο ό ύπνος άγκαλιάσε κι' αυτός τούς φτωχούς άλήτες.

Τά κλαδιά διακριτικά έφραζαν την εί-κονά από τά θέβηλα μάτια... Γ. Ε.

Τὰ δράματα τῆς ζούγκλας

Πόσο ἀξίζει μιὰ ζωή...

Διήγημα τοῦ Μ. Σώγιερ

—Γκαριμπού! Γκαριμπού!
Ἀκούστηκε ἡ βραχνή
φωνή τοῦ Τουακάλα μέσα
στόν λόγγο.

Δέκα μέρες τώρα πού εἶχε χάσει ὁ
Τουακάλα, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τῶν Χα-
λουάλι, τὴν ὡμορφὴ Γκαριμπού, τὴ νόμι-
μη γυναῖκα του, πού ἀπὸ βραδύς τὴν
παντρεύτηκε καὶ τὸ πρῶτὴν ἔχασε.

—Γκαριμπού! Γκαριμπού!

Ἐφώναζε καὶ ἡ φωνὴ του ξεσποῦσε

μονάχα σ' ἓναν ἀντίλαλο.

Κάθισε σὲ μιὰ πέτρα κουρασμένος
κι ἄρχισε νὰ συλλογιέται γιὰ ἑκατοστὴ
φορὰ: «Ποῖος νάνε τάχα ἐκείνος πού τοῦ
ἐκλεψε τὴν ἀγάπη του. Ποιὰ στάθηκε ἡ
αἰτία πού ἐκείνη νὰ τὸν ἀκολούθησε. Πού
νᾶχανε ἀρὰ γε καταφύγει καὶ δὲν μπο-
ροῦσε δέκα μέρες τώρα νὰ τὴ βρῇ».

Καὶ μέσα στὴ συννεφιασμένη σκέψι του
πού γύρευε νὰ ξεκαθαρίσει μὲ τοὺς συλ-
λογισμούς, περνοῦσαν πότε γρήγορα καὶ
πότε ἀργὰ οἱ θύμησης τῆς γνωριμίας του
μὲ τὴ Γκαριμπού.

Θυμόταν κι' ἔτσι ἦταν:

«Δυὸ χρόνια πρίν, ὅταν τὸν ἔστειλε ὁ
Τίνκε Μικαέλ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χαλουάλι,
στὸν Τίνκε Ἀμπουρού, τὸν ἀρχηγὸ τῶν
Μακατάλε. Ὅταν τὸν ἔστειλε νὰ δια-
πραγματευθῇ τὴν ἀνταλλαγὴ 200 βωδιῶν
μὲ τὴν πρώτη του τὴν κόρη τὴν Ἀράκα,
πρόσφερε καὶ τὰ δικά του τριάντα βώδια
γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὴν ψυχοκὸρη του τὴ
Γκαριμπού!

Δὲν τοῦ τὴ δώσανε. Ὁ Τίνκε Ἀμπουρού
τοῦ γύρευε ἐξήντα.

Κι' ἐφυγε ὁ Τουακάλα, τέλειωσε τὴν
ξένη τὴ δουλειά, ὅχι ὅμως καὶ τὴ δική
του. Ἐπρεπε νὰ μαζέψῃ ἀκόμα τριάν-
τα βώδια.

Πόσον καιρὸ δουλειά χρειάστηκε νὰ τ'
ἀποκτήσῃ;

Τριάντα βώδια, δυὸ δλόκληρα χρόνια.

Τ' ἀπόκτησε ὅμως καὶ τὰ πῆγε ἐξήντα
ὅλα μαζί στὸν Τίνκε Ἀμπουρού καὶ τοῦ-
δωσε τὴ Γκαριμπού!

Ἀς ἦταν ψυχοκὸρη, ἀφοῦ τὴν ἔπαιρνε
ὁ Τουακάλα, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τῶν
Χαλουάλι, γλέντησε ὅλο τὸ χωριὸ καὶ
τάλλα γύρω τὰ χωριά.

Σφάζανε βώδια, ψησταριές, φωτιές,
καπνοὶ καὶ τσίκες γέμισαν ὁ κάμπος.

Τὸ φαγοπότι ἄρχισε ἀπὸ τὸ πρῶτ.

Ἦπιανε καὶ ἀγνὸ ἀρακί, σπέρτο μονά-
χο εὐρωπαϊκὸ.

Νταούλια, καραμούζες καὶ μονόχορδα
βιολιά, στρίγγιζαν ἀκατάπαυστα καὶ λέ-
γαν παινέματα στὴ νύφη, παινέματα καὶ
στὸν γαμπρό.

Ἡ νύφη φοροῦσε τὸ κάτασπρο πανί γύ-
ρω ἀπὸ τὸ δόγμαυρο σφιχτὸ κορμί της,
καθισμένη δίπλα στὸν γαμπρό πού ἔπινε
ἀρακί ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ του.

Νύχτωσε. Τὸ φεγγάρι ἄρχισε νὰ προ-
βάλλῃ ὀλόγιομο. Φώτισε τὸ πανηγύρι τοῦ
γάμου.

Ζευγάρια πολλὰ εἶχαν σκορπίσει στὸν
κάμπο καὶ γιόρταζαν ὀλόγιομο μὲ τὴ
δική τους τὴ χαρὰ τοῦ Τουακάλα καὶ τῆς
Γκαριμπού τὴν ἔνωση.

Θάταν μεσανυχτὰ, ἦταν ἀργότερα, αὐ-
τὸ δὲν ἤξερε ὁ Τουακάλα, μὰ οὔτε καὶ
κανένας ἄλλος μπόρεσε νὰ τοῦ τὴ πῇ ὅ-
ταν πῆρε ὁ ὕπνος ἀπὸ τὸ πιότὸ καὶ

ἄνοιξε τὰ μάτια τὰ χαράματα.
Πρῶτὴ του δουλειά ἦταν νὰ ζητήσῃ τὴ
γυναῖκα του, μὰ δὲν τὴ βρῆκε.
Φώναξε, ἔτρεξε, παρεκάλεσε.
Ἄδικος ὁ κόπος, τὰ παρακάλια καὶ οἱ
φοβέρες του.

Ἡ Γκαριμπού εἶχε χαθῇ!

Ὁ ἥλιος εἶχε ψηλώσει καὶ βαροῦσε κα-
τακέφαλα τὸν Τουακάλα.

Ριγμένος πάνω σ' ἓνα βράχο, κύτταζε
τὴν ἀβυσσο πού ἀπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ
πόδια του.

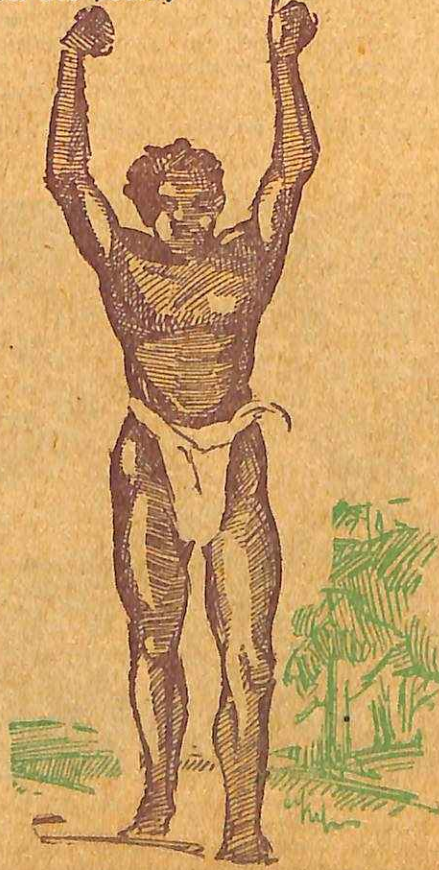
Τὴ ἤθελε; Ἐνα βῆμα γιὰ νὰ πῆσῃ, νὰ
τσακιστῇ, νὰ γίνη κομμάτια πέρα γιὰ πέ-
ρα, νὰ ξεχαστῇ ἀπὸ ὅλους καὶ γιὰ ὅλους.
Θὰ τὸν τρώγανε τὰ ὄρνια, τὰ θηρία καὶ
δὲν θάμεναν πάνω στὰ βράχια παρὰ μο-
νάχα τὰ κόκκαλά του.

Ἐ, καὶ τί μ' αὐτό;

Τὴ πειράζει; Μήπως θὰ καταλάβαινε
τίποτα... Γιατί νὰ μὴν τὸ κάνῃ; Τὴ εἶχε
νὰ κερδίσῃ ἄλλο ἀπὸ τὴ ζωὴ; Ὅτι περιου-
σία εἶχε, ὅλα του τὰ βώδια, τὰ δώσανε ν'
ἀνταλλάξῃ μὲ αὐτὰ τὴ Γκαριμπού, τὴ
Γκαριμπού, τὴν ὡμορφὴ γυναῖκα του πού
τὴν ἔχασε κι' αὐτὴ. Τὴ ἄλλο τοῦμενε;

Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ αἷμα ἦρθε στὸ κε-
φάλι του. Θὰ πηδοῦσε ἀν...

Τὴ ἦταν αὐτὸ τὸ οὐρλιαχτὸ πού ἄκουσε
πάνω στὸ βουνό;

Γκαριμπού! Πού εἶσαι, Γκαριμπού!

Μιὰ κραυγὴ, μιὰ φωνή
πού καλοῦσε βοήθεια. Ὑ-
πῆρχε κάποιος πού ἤθελε
νὰ ζήσῃ, ἐνῶ αὐτὸς γύρευε

νὰ πεθάνῃ.
Τράβηξε τὸ μαχαίρι πού εἶχε χωμένο
στὴ μέση του καὶ σὰν παλληκάρι πού φη-
μιζόταν χύμηξε πρὸς τὴν πλαγιά.

Ἐνας ἄνθρωπος βρισκόταν χάμα καὶ
πάλευε μὲ μιὰ τίγρι.

Ὁρμήσε ὁ Τουακάλα πάνω στὸ θηρίο
καὶ τοῦ ἄνοιξε μὲ τὸ μαχαίρι του τὴν
κοιλιά στὰ δυὸ. Σπαρτάρησε καὶ ἔπεσε
χάμα.

Τουακάλα, φώναξε ὁ ἄνθρωπος. Του-
ακάλα, γιατί σκότωσες τὸ θηρίο;

Ἐνας ἄνθρωπος πάντοτε πρέπει νὰ
κάνῃ καλὸ στοὺς ἀδελφούς του.

Τουακάλα! Δὲν εἶμαι ἀξίος τῆς
ζωῆς. Τουακάλα, μῆξε τὸ μαχαίρι σου
βαθεῖα στὴν καρδιά μου καὶ σκότωσέ με.

Ὁ Τουακάλα τὸν κύτταξε καλὰ καὶ
τὸν ἐρώτησε:

Καὶ τί κακὸ μοῦ ἔκανες γιὰ νὰ σὲ
σκοτώσω;

Τουακάλα, σοῦ ἔκανα τὸ πιὸ μεγά-
λο κακὸ πού μπορεῖ νὰ κάνῃ ἄνθρωπος
στὸν ἀδελφὸ του. Ἐγὼ σοῦ ἐκλεψα τὴ
Γκαριμπού!

Τὸ χέρι τοῦ Τουακάλα σηκώθηκε ψη-
λά, ἔτσι αὐθόρμητα, νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄν-
θρωπο πού εἶχε κλέψει τὴ ζωὴ του, τὴν
εὐτυχία του!

Μιὰ σταγόνα αἷμα ζεστὴ ἔπεσε ἀπὸ τὸ
μαχαίρι καὶ αὐτὰκως τὸ πρόσωπό του.

Ταράχτηκε, κύτταξε τὸ θηρίο, κύττα-
ξε τὸν ἄνθρωπο πού γονατιστὸς βρισκό-
ταν μπροστά του καὶ κλώσθηκε περιφο-
ρητικὰ τὸν κλέφτη!

Σκοτώνω θηρία, εἶπε ὁ Τουακάλα,
σὰν κι' αὐτό! Δειλοὺς καὶ κλέφτες σὰν
καὶ σένα τὸ παλληκάρι ὁ Τουακάλα δὲν
καταδέχεται ν' ἀγγίξῃ!

Σκούπισε τὸ μαχαίρι πάνω στὸ πετρί-
δι τοῦ θηρίου, τῶσαλε πάλι στὴ μέση του
καὶ τράβηξε τὸν δρόμο του γιὰ τὸ χω-
ριό.

Τώρα ἡσύχασε ὁ Τουακάλα, τώρα πᾶ-
ν ἤξερε ὅτι ἡ Γκαριμπού δὲν ἦταν ἀξία γι'
αὐτόν. Δὲν ἦταν ἀξία γιὰ τὴν ἀγάπη
του καὶ τὴν παλληκαριά του. Καὶ μου-
μούρισε:

Ἡ ζωὴ εἶνε μεγάλη, θεόρατη, γυ-
ναῖκες ὅσες θέλουμε, μιὰ γυναῖκα ἀξί-
ζει ἐξήντα βώδια, μιὰ ζωὴ ὅμως δὲν ἔχει
τιμὴ, δὲν ἀγοράζεται ὅταν χαθῇ.

ΜΑΚΥ ΣΩΓΙΕΡ

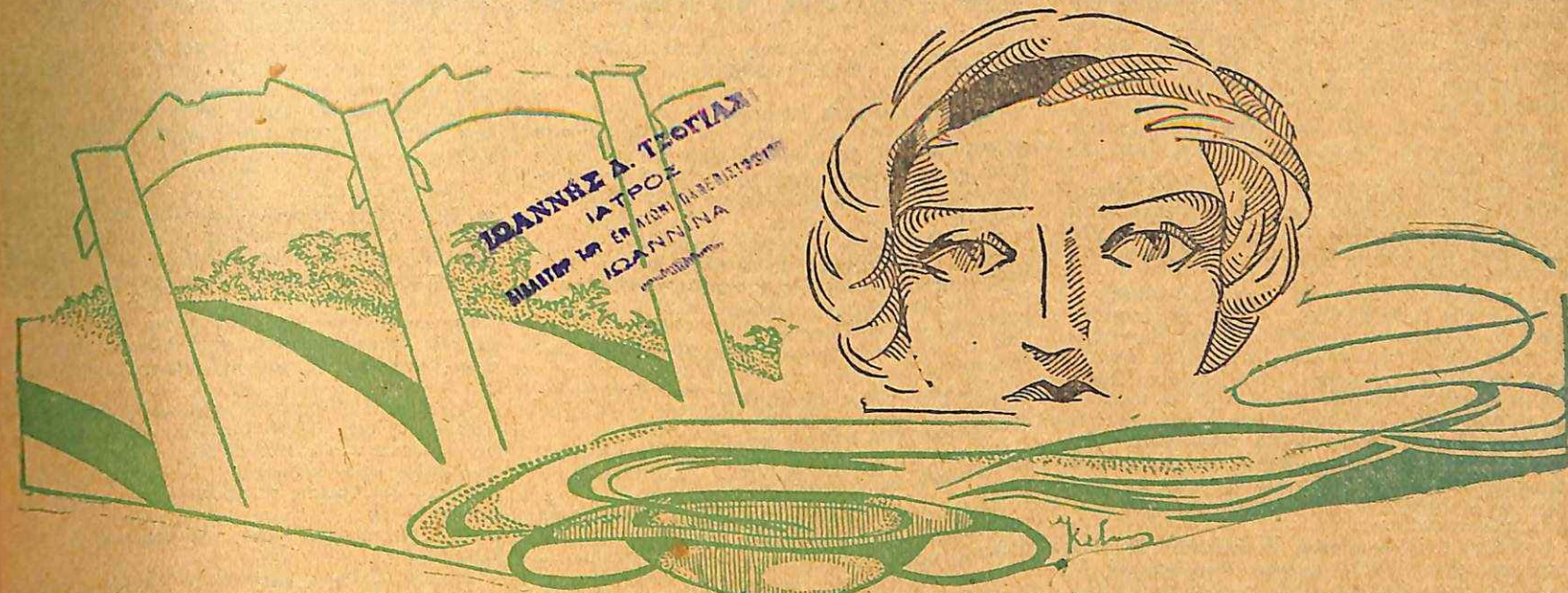
Μιὰ πόλις κακούργων

Ἡ ἰταλικὴ πόλις Ἀρτένα, πού βρίσκεται
σαράντα χιλιόμε. μακριὰ ἀπὸ τὴ Ρώμη,
φημίζεται γιὰ τὴν ἐγκληματικότητά της.
Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἀνεξαιρέτως εἶνε κα-
κούργοι ἢ παιδιὰ καὶ ἐγγόνια κακούρ-
γων.

Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἀπὸ τὸν 18ο
αἰῶνα κάθε ἄνθρωπος πού διέπραττε ἐν-
εγκλημα σὲ δολοφονίαν τὴν ἰταλικήν,
χρονόταν, ἀφοῦ ἐξέτιε τὴν ποινὴ του, νὰ
ἀποδημήσῃ στὴν Ἀρτένα.

Ἔτσι σήμερα σὲ ὅλων τῶν οὐλῶν αἵμα
κακούργων!

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Δό-
κτωρ Ζολιβέ θρῖσκε μέσα σὲ ἓνα παλὸν τόμο τῆς
ἐβελισθήκης ἓνα περίεργο μυστηριώδες ἔγγραφο.

Μιὰ γιὰ θησαυροὺς τοὺς ὁποῖους χαρίζει ὁ τε-
λευταῖος ἐπιζῶν μίας ἀποστολῆς σὲ κείνον πού θὰ
μποροῦν νὰ διαβάσῃ τὸ ἔγγραφο.

Ὁ Ζολιβέ τὸ κατορθώνει.

Ἐτοιμάζει τίς ἀποσκευές, ἀγοράζει τὰ χρειάζου-
μενα γιὰ τὴν ἀποστολὴν του, ἐνοικιάζει ἓνα καράβι
καὶ μπαρκαρὸν σ' ἓνα λιμάνι τῆς Βρετανίας.

Ταξιδεύοντας ὅμως τὸν «Ἀτλαντικὸν» τοὺς κατα-
λαμβάνει μιὰ τρομερὴ τρικυμία.

Τὸ καράβι θουλιάζει. Ὅλοι ρίχνονται στὴ θά-
λασσα.

Ὁ Ζολιβέ παλεύει μὲ τὰ κύματα. Χάνει τίς ἀν-
σώσεις του. Τὸν υποδασάζει ὁ ὑπὲρτης του Τραν-
τοῦλ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλφά ὑψώθηκε αὐστηρὴ
καὶ ἐπιβλητικὴ.

Σεῖς συγχωρεῖτε, κυβερνήτα, Σεῖς
εἰσαθε ὁ μέγιστος ἀνάμεσά μας καὶ μπο-
ρεῖτε νὰ συχωρήτε. Ἀλλὰ ἐάν αὐτὸν τὸν
ἄνθρωπο τὸν ἀποκαλεῖτε ἀδελφὸ, κι' ἐ-
μεῖς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ἀπο-
καλῶμε ἀδελφὸ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐ-
πρόδωσε τὸ ὄνομά μου εἰς τοὺς ἐχθρούς
μου, ἐπώλησε τὸ σπῖτι μου στοὺς ἐκδι-
στάς μου, ἐπροκάλεσε τὸν θάνατο τοῦ πα-
τέρα μου, ἐπώλησε στοὺς σωματεμπόρους
τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐγὼ τοῦ τὰ συγχωρῶ

τὴν ἀδελφὴν μου. Αὐτὸς ὅμως ἐ-
πώλησε τὴν δικήν μου καὶ τὴν δικήν σας πα-
τρίδα καὶ γι' αὐτὸ ὀφείλει νὰ πεθάνῃ.

Αὐτὰ τὰ λόγια πῆσανε σὰν ἀτσαλένιο
μαχαίρι μέσα στὴ σιωπῇ. Ὁ κυβερνήτης
ὑψωσε καὶ πάλι τὴ φωνή:

Ἐσὺ, Ναντέρ.

Ἐγὼ κρίνω σὰν τὸν ἀδελφὸ μου Ἀλ-
φα. Αὐτὸς ἔκανε τὸ ἴδιο κακὸ πού ἔκανε
καὶ στὸν ἀδελφὸ Ἀλφα. Κι' ἐγὼ τὸν συγ-
χωρῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ὅμως
ἐπώλησε τὴν πατρίδα του. Τιμωρία εἶνε
ὁ θάνατος.

Ἐσὺ, Ἀσθέρ, εἶνε ὁ κυβερνήτης.

Ἐσὺ, Ὁξί;

Ἐσὺ, Ὁξί;

Ἐσὺ, Ἀλέα;

Ἐσὺ, Ὁξί;

Ὁ Ζολιβέ ἄκουε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα
κρατώντας τὴν ἀναπνοήν του. Ἀκούσε ἔ-
πειτα ἓναν ὀδυροῦ βημάτων καὶ ὀπισθο-
χώρησε γρήγορα γιὰ νὰ μὴν τὸν δοῦν ἐ-
κεῖ κοντά. Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ ἀπομα-
κρυνθῇ ἐγκαίρως.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπτόμα καὶ φάνηκε
ὁ κυβερνήτης ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἓναν
ἄνθρωπο πού εἶχε τὰ χέρια δεμένα πίσω
στὴ σάχη καὶ ἀπὸ πέντε ἄλλα ποδῶπα

πού εἶχαν προφέρει ἐκείνη τὴν τρομερὴ
καταδίκη.

Κανεῖς δὲν ἔδειξε ὅτι ἐνδιεφέρθη γιὰ
τὴν παρουσία του καὶ ὅμως αὐτὸς κατη-
θύνην στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου, ὅπου ἀ-
νοιγόταν μιὰ μπαρκαπόρτα.

Ὁ Ζολιβέ τὴν ἀκολούθησε. Ἐνας πε-
ρίεργος μηχανισμὸς μεταλλικὸς βρισκό-
ταν ἐκεῖ κοντά.

Οἱ ἄντρες ἐσχμάτισαν ἡμικύκλιο. Ὁ
κυβερνήτης ἔλαβε καὶ πάλι τὸν λόγο.

Ἀκούσατε — εἶπε στὸν ἄνθρωπο πού
ἦταν δεμένος — τὴν καταδίκη τῶν ἀδελ-
φῶν σας;

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀπήντησε. Δὲν εἶχε τὴ
δύναμι νὰ προφέρῃ λέξι. Ἀκούμπησε πᾶ-
νω στὸ μηχανήμα σὰν νάθελε νὰ βρῇ ἓνα
ἀποκοῦμπι.

Ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοί σου, ἐπρό-
σθεσε ὁ κυβερνήτης, σὰς συγχωροῦμε
ὅλο τὸ κακὸ πού μᾶς δημιούργησε ἡ
προδοσία σου. Ὁ νόμος τῶν ἀδελφῶν σὰς
καταδικάζει. Ἐτοιμασθῇτε ν' ἀποθάνετε.

Ὁ Ζολιβέ δὲν τολμοῦσε νὰ ἐπέμβῃ.

Πιὸ ὥρως ἀπὸ τὸν κυβερνήτη παρίστατο
ἀνίκανος νὰ κάνῃ τίποτα μπροστά σ' αὐ-
τὴν τὴν τρομερὴν καταδίκη μεταξὺ θαλάσ-
σης καὶ οὐρανοῦ, ἐνῶ τὸ μυστηριώδες ἐ-
κείνο πλοῖο εἶχε σταματήσει σ' ἓνα ἀφάν-
ταστο τέτοιο ὕψος.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς ἀγωνίας.

Ὁ κατηγορούμενος πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὸ
στόμα του, ἴσως νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἴσως
νὰ δικαιολογηθῇ, ἴσως νὰ βγάλῃ μιὰ ὀ-
ποιαδήποτε κραυγὴ, μὰ δὲν μπόρεσε,
ἔπεσε σὲ γόνατα.

Γονάτισε.

Τότε ἀσυγκίνητος ὁ κυβερνήτης διέταξε:

Ἄλφα, ἐκτελέσατε.

Ὁ Ζολιβέ πῆγε νὰ κάνῃ ἓνα βῆμα, ἴ-
σως νὰ ἐπέμβῃ, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸ βλέμμα
τοῦ κυβερνήτη τὸν κάρφωσε στὴ θέσιν του.

Καὶ ὁ Ἀλφά ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη
τὸν ἓνα πιστόλι, τὸ ἀκούμπησε στὸ κε-
φάλι τοῦ κακούργου, σημάδεψε καὶ τρά-
θηξε.

Οὔτε κρότος, οὔτε λάμψις φάνηκε. Ὁ
κατάδικος ἔπεσε μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὸ
πάτωμα.

Τὸ πτώμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου νὰ
πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ πλοῖο, διέταξε ὁ κυ-
βερνήτης. Καὶ σεῖς, κύριε, εἶπε ἀποτεινόμε-
νος στὸν Ζολιβέ, καὶ σεῖς ὁ ὁποῖος ἴ-
σως νὰ μᾶς νομίζετε γιὰ μιὰ συμμορία
δολοφόνων, ἀκολουθήστε με!

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἐκείνη ἡ νυχτερινὴ τραγικὴ σκηνὴ εἶ-
χε κάνει μεγάλη ἐντύπωσιν στὸν Ζολιβέ.
Μὲ τὴ συγκίνησιν βαθεῖα στὴν ψυχὴ ἀκο-

Υπὸ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΙΜΟΝ

λούθησε τὸν κυβερνήτη, χωρὶς νὰ προφέ-
ρῃ λέξι.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐνοιώθη γιὰ τὸν ἄνθρω-
πο ἐκεῖνο μιὰ ἀκατανίκητη συμπάθεια
γιὰ τὴν ὑπεροχὴν του.

Οἱ δυὸ ἄντρες κατέβηκαν σιωπηλοὶ τὴ
μικρὴ σκάλα καὶ μῆκανε στὴν καμπίνα
τοῦ κυβερνήτου.

Κύριε! Ἐξηγήσατε μου πρὸς Θεοῦ ἰ
φώναξε ὁ Ζολιβέ.

Ἦσυχάστε, κύριε. Καὶ ἀκούσατε. Ἄν
αὐτὸ πού θὰ σὰς διηγηθῶ μπορεῖ νὰ μὴ
σὰς ἀρέσῃ, σεῖς τὸ θελήσατε. Σεῖς θελή-
σατε νὰ μᾶς παρακολουθήσατε. Σεῖς θε-
λήσατε νὰ παραστήτε, νὰ δῆτε τὴν ἐκτέ-
λεσι τοῦ «νόμου τῶν ἀδελφῶν». Προτιμᾶ-
τε νὰ εἶστε στὸ πλήρωμά μας ὁ αἰχμά-
λατος παρὰ ὁ φιλοξενούμενος; Τόσο τὸ
καλλίτερο.

Σὰς ἀκούω, κύριε!

Ὁ κυβερνήτης ἐσήκωσε τὰ μάτια καὶ
κύτταξε στὸ πρόσωπο τοῦ Ζολιβέ, πού
κύτταξε μιὰ στιγμὴ σιωπηλός.

Μὲ θεωρεῖτε ἀναμφιδόλως κανένα
τυχοδιώκτη αἰμοσταγῇ, τρελλό, σὰν κι'
ἐκείνους πού μπορεῖτε νὰ διαβάσατε σὲ
κανένα μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Πράγματι ἡ περιπέτειά σας μοιάζει μὲ
κάτι τὸ φανταστικόν... Ἄν δὲν ἦμουν ὅ-
μως ὁ ἦρωας τῆς περιπέτειας, δὲν θὰ σω-
ζόσαστε ἐσεῖς, δὲν θὰ κατεδικάσατε ἐγὼ ἐν
ὀνόματι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύ-
νης.

Δὲν σὰς καταλαβαίνω.

Λέγω ὅτι, κανεῖς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον
δὲν διαθέτει πᾶς μέσα τὰ δικά μου γιὰ
νὰ καταδικάσῃ ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύ-
νης...

Ὁ Ζολιβέ τὸν κύτταξε. Ἰσως νὰ νό-
μιζε πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κανένα
τρελλόν.

Λοιπὸν σεῖς νομίζετε ὅτι ἔτσι τυχαί-
ως εἰσαπτε φιλοξενούμενός μου; Ἐχάτε
λάβος, κύριε.

Ὁ Ζολιβέ ταράχτηκε. Ἀνεπήδησε,
πλησίασε τὸν κυβερνήτη καὶ τὸν ἐρώ-
τησε:

Πὼς εἶπατε, κύριε;

Λέγω ὅτι σεῖς βρισκόσαστε πάνω στὸ
ἀερόπλοιο μεν ἀπὸ θέλησιν δικήν μου. Σὰς
παρηκολούθησα στὸ Παρίσι, σὰς παρηκο-
λούθησα στὸ Λοριάν, τὸ μικρὸ λιμανά-
κι πού μπαρκαράτε, παρηκολούθησα τὸ
πλοῖο σὰς μέσα στὴ θύελλα, μένοντας σὲ
ἀρκετὸ ἀπὸ πάνω σας ὕψος.

Ἀποφασισμένος ὅπωςδήποτε νὰ σοῖ
ἐμπόδιω ἀπὸ κάθε τί νὰ ξεμπα

στο δμερικανικό έδαφος και να αρχίσουν την εξερευνητική σας αποστολή.
— Ξέρετε; ψιθύρισε ο Ζολιβέ.
— Μάλιστα, ξέρω, κύριε — εξηκολούθησε ο κυβερνήτης — ξέρω ότι πηγαίνει να ανακαλύψετε μια πολιτεία που μυθολογείται ότι υπήρξε προ 5000 ετών και η οποία βρίσκεται στα βάθη της Βραζιλίας.
"Ε, λοιπόν, εγώ δεν ήθελα να φθάσετε μέχρις εκεί.

— Με ποιά δικαίωμα, κύριε; διεμαρτυρήθη ο Ζολιβέ. "Ο τρόπος αυτός ανεργείας σας είναι...

— Μή λέτε παχειά λόγια, κύριε. Μπορούσα να σας αφήσω μέσα στη θάλασσα να πνιγίτε και έτσι μαζί με σας να χαθούν και οι ελπίδες σας... Λυπήθηκα τη νεότητά σας...

"Ο Ζολιβέ θέλησε να διαμαρτυρηθεί.

— Μή με διακόπτετε, κύριε, εξεκολούθησε ο κυβερνήτης. Λοιπόν σας λυπήθηκα και σας περισυνέλεξα. Τώρα γνωρίζω τα προτερήματά του χαρακτήρου σας και σας εκτιμώ. Θέλετε να αναλάβετε, κύριε, την υποχρέωση να ξεχάσετε τον ύπαιρξη ή μυθώδη αυτή πολιτεία; "Εν τωάρχει περιπτώσει σε μερικά χρόνια θα μπορούσαμε να ξανα συναντηθούμε μέσα στην ανθρωπότητα την οποία λογαριάζω να καλλιτερεύσω.

— Κύριε! ανέφωνησε ο Ζολιβέ. Παραδέχομαι ότι κακώς εξαρρακτήρισα τις ενέργειές σας, έπειτα από εκείνο που είδα προ ολίγου, αλλά δεν μπορώ να σας υποσχέθω εκείνο που μου ζητάτε. "Ενας έπιστήμων δεν αφήνει εύκολα τα δνεία της δόξης τόσο εύκολα όσο νομίζετε, για να παραχωρήσει τη θέσι του σε άλλον...

— "Οχι, δεν παραχωρείτε τη θέσι σας σε κανένα, κύριε, διότι...

— Διότι;
— Διότι, κύριε, πάνω από τα φιλόδοξα όνειρα ενός νέου έπιστήμονος βρίσκεται η δόξα και η ζωή των τελευταίων γενεών ενός λαού, ο οποίος άριθμεί πενήντα αιώνων ύπαρξεως.

Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν μ' ένα τόνο αυστηρό από τον μυστηριώδη αυτό άνθρωπο και έδωσαν στον Ζολιβέ να καταλάβει ότι δεν παίζονταν καμμία κωμωδία, αλλά ύφιστοτα κάποια τρομερή αλήθεια, την οποία θα μάθαινε.

Πρός στιγμήν είχε ξεχάσει τον σκοπο του ταξιδιού του, το τρομερό ναυάνιο και το μέρος που βρισκόταν, τον άνθρωπο που είχε μπροστά του με τις παράδοξες ιδέες.

Κάτι άλλο τον άπασχολούσε. "Όσο έθλεπε τους ανθρώπους αυτούς οι οποίοι αποτελούσαν το πλήρωμα του μυστηριώδους πλοίου, δεν μπορούσε να καθορίσει καλά σε ποιά ράτσα ανθρώπινη ανήκαν.

Λες και κατάλαβε τις σκέψεις του ο άνθρωπος, ο οποίος άνομάζετο «κυβερνήτης» και χαμογέλασε. Το μυστικό που του είχε δώσει να ένοιξη ήταν τόσο μεγάλο.

— Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δεν ήθελα να φθάσετε στη μεγαλειώδη πολιτεία και γιατί από δω και μπρος δεν πρέπει να μ' έγκαταλείψετε;

"Ο Ζολιβέ κατέβασε το κεφάλι, χωρίς να απαντήσει. "Ο κυβερνήτης λυπήθηκε τη σύγχυσή του και πρόσθεσε πιά ήρεια.

— Θά θυμάσαστε αναμφιβόλως τα ελληνικά που μάθατε στο σχολείο σας... Γνωρίζω πολύ καλά τη ζωή σας, κύριε. Σας παρηκολούθησα από τη στιγμή που από τη «Σορμπόννη» έπήρατε τον τόμο, ο οποίος θά σας φανέρωνε το μυστικό της μεγαλειώδους πόλεως. Είχα πληροφορηθεί για το κρυμμένο έγγραφο, τότε κατά το 1700. Τέσσερις τολμηροί κατόρθωσαν να φθάσουν μέχρι τις πόρτες της μεγάλης πολιτείας. Τρεις απ' αυτούς συνελήφθησαν και σκοτώθηκαν. "Ο τέταρτος κατόρθωσε να δραπέτευση. "Ονομάζεται "Αντώνιος "Ιωάννου, ήτο "Ελλην. Είνε αλήθεια;

— Μάλιστα, είπε ο Ζολιβέ.

— "Η έκδίκησέ μας τον έκυνήγησε ά-

δικώς = εξηκολούθησε ο μυστηριώδης άνθρωπος — και κατέβησε να κρυφθεί τόσο καλά μέχρι την ημέρα που πέθανε ήσυχος σε προχωρημένη ηλικία πάνω στο κρεβάτι του. Ξέραμε ότι το μυστικό δεν είχε προδοθεί. Και βρισκόμαστε επί τή χνη του μυστηριώδους αυτού εγγράφου έπειτα από τριακόσια χρόνια, όταν σεις μάς προλάβατε.

— Βρισκόμαστε εν δικαίω;

— "Αναμφιβόλως. Μά κι' έμεις είχαμε δίκιο γιατί έπρεπε να εξασφαλισθούμε από την εξερευνητική σας αυτή αποστολή. Μπορούσαμε εύκολάτα να σας σκοτώσουμε, κύριε, αλλά...

— "Αλλά; τόν διέκοψε ο Ζολιβέ.

— "Αλλά είσατε πολύ νέος και ή νεότης σας αποθλάνει σε κάποιο μέλλον.

— Μά επί τέλους, ποιός εισθε, κύριε; ρώτησε κατάπληκτος ο Ζολιβέ, βλέποντας το προσאתητικό ύφος αυτού του ανθρώπου.

— "Εγώ, κύριε, είμαι ο τελευταίος βασιλεύς των "Ατλαντιδών. "Αλτεός ο 126ος, άπόγονος των "Εσαλάτων.

»Και τώρα, κύριε, πρόσθεσε ο "Αλτεός, ές άριον.

"Ο "Ησίοδος και ο Στράβων — οι πρώτοι ιστορικοί της αρχαιότητας — είχαν στήσει χορό όλη εκείνη τη νύχτα μέσα στην εξημμένη φαντασία του Ζολιβέ.

"Η μεγάλη αυτή περιπέτεια, στην οποία αθέλα του είχε μπλέξει, δεν του έκανε εντύπωση.

"Η περιέργειά του, ως έπιστήμων, του βασάνιζε μονάχα «ο μυαλό και λυπόταν ότι, ένόσω θα βρισκόταν αιχμάλωτος μαζί τους, δεν θά μπορούσε βέβαια να δώση στην ανθρωπότητα του κόσμου που έζούσε μια μελέτη ή να κάνει μια ανακοίνωση αρχαιολογική για όλα τα πειστήρια.

"Ηξερε ήδη τις θεωρίες των διαφόρων έπιστημόνων συναδέλφων του, οι οποίοι ύπεστηρίζαν άλλοι μέν ότι ο πολιτισμός προήρχετο από την "Ανατολή και άλλοι από τη Δύση.

"Η εξερευνητική αποστολή των τεσσάρων ανθρώπων κι' αυτή ήταν γνωστή. "Αρα ή μεγαλειώδης πόλις υπήρχε στην πραγματικότητα, δεν ήταν όνειρο, ούτε μια άστειότης.

Και τώρα που όλα αυτά τ' έπιστοποιούντο, ήταν άνικανος να κάνει βήμα.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΓΥΡΙΣΜΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

"Ω! αδυσμένα χαμόγελα
μιάς ζωής περασμένης,
μάτια, χείλια μελίγλυκα
μιάς αγάπης χαμένης!

"Ω! θεράντες, δρομάκια μου,
στην καινούργια τη στράτα
κι' αν γυρνώ, κι' αν με μάγευε
μια παρθένα άστρομάτα.

Κι' αν γιουλάκια προβάλλουνε
σής ζωής τ' άνοδυάλι
κι' αν ψαρόβαρκα δένουμε
σ' ένα νέο άκρογιάλι.

Κι' αν με σέρνει μαγνήτισμα
σε καινούργιο πλανήτη
φτερουγίζω νυχτόπουλο
στο παλιό μου το σπίτι.

Στο παλιό το σπιτάκι μου
που δεν έχει πιά στέγη
που καημός το φλογόκαψε
και δαρμός τ' αποκαίγει.

Στο παλιό το σπιτάκι μου
που δέ λάλει τ' άηδώνι,
που το γέλιο νεκρώθηκε
για νάνθισουν οι πόνοι.

ΠΑΝΟΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

"Η "Ατλαντίς! "Ενα πλήθος από άστρες έντυπώσεις. "Όλη ή υπέροχη και θαυμαστή Ιστορία ένός φανταστικού ναού, μιάς άπεραντής χώρας που είχε εξαφανισθεί προ χιλιάδων ετών σε κάποιο μυστηριώδη κατακλυσμό, του οποίου ο Στράβων διέτηρησε με τις άφηγήσεις του την άνάμνησι. "Η "Ατλαντίς! "Η πόλις του πλούτου, των μεγάρων και των ναών ή μεγαλύτερα και ανθρωπότερα, ή πιο σιωτέρα πολιτεία του κόσμου, την οποία κατάπιε ο "Ατλαντικός.

Την άλλη μέρα το πρωί, λίγο μετά την αύγη, ο Ζολιβέ άδικα έψαξε να βρη τον "Αλτέα στην κάμαρά του. Προχώρησε και βρήκε τη σκάλα που έδιναν προς τη μπουκαπόρτα άνοιχτή. Βγήκε κι' αυτός.

Δυό άνθρωποι, ο "Αλτεός και ο "Αλφας ήσαν σκυμμένοι και κύτταξαν προς την άνοιχτή άβυσσο κάτω από το άερόπλοιο, ανταλλάσσοντας που και που καμμία κουβέντα.

Αυτό που είδε τον πλημμύρισε από θαυμασμό. "Ενα μαύρο σημείο, μέσα στη μεγάλη άπεραντη θάλασσα, γλυστρούσε ανάμεσα στα κύματα. "Ολοσπρόγυλο, μυτερό, βουτούσε, εξαφανιζόταν και πάλι ένεφανιζότο.

— "Ενα υποβρύχιο! σκέφθηκε ο Ζολιβέ.

Οί δυό άνδρες εξεκολουθούσαν να κυττάζουν κάτω.

Ξαφνικά το πλωτό αυτό, το οποίο είχε μια έλικα μεγάλη εμπρός, άρχισε να αναπηδών πάνω στα κύματα και άνασηκώθηκε στον άέρα.

Προχωρούσε ψηλά κ' έρχόταν εις συνάντησή τους.

Τότε ο "Αλτεός μετεκινήθη. Περιέμενε δίπως το νέο άερόπλοιο ύψωθι άρκετά κι' όταν πιά ήταν βέβαιος ότι μπορούσαν να το δοϋν, ύψωσε και τα δυό χέρια ψηλά πάνω από το κεφάλι του και κατέβασε άμέσως άπότομα στα πλάγια.

— Με κατάλαβαν, ψιθύρισε.
Και πράγματι το πατάρι εκείνο πλοίο έκανε μια βόλτα και κατέθηκε στη θάλασσα, άγγισε τα κύματα και χώθηκε μέσα στα νερά. "Εξηφανίσθη.

"Ο Ζολιβέ κύτταξε ακόμα κατάπληκτος.

— Κύριε Ζολιβέ, σκεφθήκατε τη νύχτα αυτά που είπαμε;

Για το πλοίο κ' ήτλημα;

Δέχεσθε να ζήσετε ως άδελφός μεταξύ άδελφών, χωρίς να ζητήσετε να έπιστάψετε άνάμεσα στην ανθρωπότητα που έγκαταλείψατε, μέχρις ότου άρμάση ο χρόνος;

"Ο Ζολιβέ δισταζε ακόμα... Του ξαφάρθαν στο μυαλό όλα τα φανταστικά εκείνα πράγματα: "Η μεγαλειώδης πολιτεία, ήνας μυστηριώδης πολιτισμός... "Όλα αυτά του κεντούσαν την περιέργεια.

— Δεν θά είμαι αιχμάλωτος;

— Κύριε. Είπα ότι θά εισθε άδελφός μεταξύ άδελφών. Δέχεσθε;

Είχε ακόμα κάποιο δισταγμό. Τον κατενίκησε και τέλος άπεφάσισε. "Εδωκε το χέρι του στον "Αλτέα, ο οποίος χαμογέλουσε, ένω ο "Αλφα άπεσούρη.

— Δέχομαι, κύριε.

— Πολύ καλά, είπε ο Αλτεός. "Από σήμερα θά φοράτε την ίδια στολή με τους άδελφούς σας, τη στολή χρώματος βιολετί διακριτικό των ανθρώπων των γραμμάτων.

— Και οι σύντροφοί μου;

— Θά γίνουν κι' αυτοί άδελφοί, σύμφωνα με τον κοινό νόμο. Αυτοί θά φορούν τη γκριζά στολή.

— Και γιατί; Γιατί εισθε τόσο καλός και γενναίος σε μάς, αφού μπορούσατε εύκολάτα να μάς εξαφανίσσετε;

— Αυτό εινε το μυστικό μου. "Ισως άγότερα το μάθετε, Βέλος.

— Βέλος; Πώς είπατε;

— Ναι, Βέλος! Είνε το καινούργιο όνομα, από δω και μπρος, που θα έχετε μεταξύ των άδελφών σας. Και τώρα πάμε για πρόγευμα. Θέλετε να φάμε μαζί, φίλε μου;

— Στήν καμπίνα σας, κυβερνήτη;

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Αισθηματικό διήγημα

Τὰ άσπρα μαλλιά

Του Πώλ Μπουρζέ

"Ηταν ένα ψυχρότατο Δεκεμβριανό βράδυ. "Η μητέρα μου είχε πάει ταξίδι και μ' άφησε μόνη, με τη γλυκειά άδελφή της, τη θεία μου, που μ' άγαπούσε υπερβολικά.

Δεν είχε παντρευτή και έλεγαν ότι υπήρξε πολύ ώραια. Νέα, ήταν περιζήτητη νύφη, μα πάντα έφερνε άρνησι σ' όλες τις προτάσεις που της έκαναν.

Με ρωτάς γιατί άσπρισαν τα μαλλιά μου τόσο γρήγορα, είπε, γρηγορότερα μάλλον απ' όσο φαντάζεσαι. "Ημουν είκοσι χρονών τότε, παιδί μου. "Ακουσε σύ, που μιλάς πάντα μ' έλαφρότητα για τον έρωτα, την Ιστορία των λευκών μου μαλλιών, που είνε κι' αυτή μια έρωτική Ιστορία.

"Εχεις δη βέβαια στο οίκογενειακό άλμπουμ την εικόνα του εξαδέλφου μας που πέθανε προ πολλού... "Ενός αξιωματικού του ναυτικού, του Πέτρου Βιλέμ. "Ηταν νεώτατος, έξυπνος και όνειροπόλος. Παιδί δεν τον έγνωρισα, γιατί είχε σπουδάσει στην "Αγγλία, είχε δέ ξαφνικά παρυσιασθή στην ζωή μου λαμπρός και χαριτωμένος ταξιδιωτής που μου ήρεσε υπερβολικά. Σάν στενός συγγενής που ήταν, έμενε για βδομάδες μαζί μας και τον θεωρούσα πιά σαν άδελφό.

"Κι' όμως ένα καλοκαίρι που μέναμε στην εξοχή, παρατήρησα σ' αυτόν κάποια παράξενη ταραχή. Οί γυναίκες δεν γελιόνται σ' αυτά, εγώ δέ, φιλάρεσκη σαν όλα τα κορίτσια, ένοιωθα πως μ' άγαπούσε κι' έκολλάκευα τον έγωισμό μου, γιατί ήταν πολύ ώραιος. Μιά μέρα μου έζωμολογήθηκε σοβαρά και τα λόγια του με συνεκίνησαν. "Επιασα το χέρι του που έτρεμε και το κράτησα συγκινημένη. "Εφυγε ύστερα από λίγο σε ταξίδι, καθώς δέ μ' άποχαίρετο, με φίλησε στο μέτωπο για πρώτη φορά...

— Οί ναυτικοί ξεχνούν! έλεγαν συχνά οι γύρω μου.

"Εγώ πίστεψα σ' αυτή την ιδέα και τον λησμόνησα. "Υστερα ο πατέρας μάς έβγαλε στον κόσμο και στους χορούς.

"Η μητέρα σου παντρεύτηκε γρήγορα κι' εγώ είχα ένα σωρό θαυμαστά. "Ημουν εύτυχη να λατρεύωμαι και τέλος αποφάσισα να παντρευτώ τον κ. Δέξ, έναν γέρο ταγματάρχη, που συνήιζε την πίπα και το μονόκλ.

"Αλλά ξαφνικά ο αξιωματικός του ναυτικού έγύρισε τότε απ' το μακρινό ταξίδι. Είχε ξαναπάρει το ψυχρό και σοβαρό ύφος μαζί μας, με άδιαφορία δέ έμαθε από τον πατέρα μου τον προσεχή γάμο μου. Και όμως κάποτε τα βλέμματα του έξέφραζαν μομφή, που μου άπηνυετο συχνά. "Αλλά σκέφθηκα πως μπορεί ν' άπατώμαι... και να με έχη ξεχάσει...

"Λίγες μέρες ύστερα τον βρήκαμε ξαπλωμένο στο πάτωμα προσθλημένο από συμφορήσι. Οί γιατροί έτρεξαν. "Αλλοίμονο! δεν μπόρεσαν τίποτε να κάμουν' μετά μια ώρα πέθαινε ο γενναίος άνδρας χωρίς να μπόρεση να πη λέξι...»

Θά θυμάμαι πάντα—έξακολούθησε ή θεία μου—τη νύχτα εκείνη. Μετά την συγκίνησι και την ταραχή, εγώ έγύρισα στο δωμάτιό μου, συντριμμένη και περιλυπή. Κάτι το φριχτό έτάραζε το πνεύμα μου: είδος τύψεως και φόβου, ένω άκατάπαυστα έρχόταν στο νοϋ μου ή στιγμή του άποχαιρετισμού και το φίλημα που μου είχε δώσει.

»Και τότε σκέφθηκα τί βαρύτητα έχει ή υπόσχεσις, ναι, τότε είδα ότι ήμουν εγώ ή ένοχος του ξαφνικού αυτού θανάτου. "Επρεπε να πάγω κοντά του, να ζητήσω τη

συγγνώμη του και να όμολογήσω το έγκλημά μου...

»Δεν κρατήθηκα πιά, με όλη την περασμένη ώρα ντύθηκα κι' άνέβηκα. "Η μητέρα σου ήταν στο δωμάτιο του νεκρού και άγρυπνούσε.

— Σϋ εισαι; μου είπε έκπληκτη.

— Ναι, εγώ, άπληνησα, θέλω να προσευχηθώ λίγες στιγμές μονάχη έδω!

»Μου είπε απλά: «Σας άφίνω, μπορείς να προσευχηθής».

»Επαγώσα μπρος στη λέξι: «Σας». Ναι, μάς άφησε μόνους, πρόσωπο με πρόσωπο, έμέ τρέμοντας, ίκετεύοντας, κι' αυτόν άκίνητον, με χέρια σταυρωμένα, με τα χαρακτηριστικά ήρεμα, τη μορφή κατάλευκη φρικωδώς ώχρα.

"Ηταν πολύ ώραιος με έλαφρό θλιβερό μειδίαμα στα χείλη, που μου έθλιβε την ψυχή. Στο πρόσωπό του ζωγραφίζονταν ή τελευταία του σκέψις και ή σκέψις αυτή ήταν πικρή, άλγυνή. Χαρίς να θέλω στήλωσα τα μάτια μου στα λευκά χείλη του, που τη βραδυά εκείνη του φθινοπώρου μου έδωσαν το μόνο φίλημα.

»"Η ιδέα του φιλιού αυτού καρφώθηκε στον νοϋ μου γλυκειά και βασιανιστική, κάτι μου έλεγε μέσα μου ότι χρεωστούσε σ' αυτόν κάτι.

»Συγχώρησε με, Πέτρο! ψιθύρισα. Και σιγά προχώρησα προς το νεκρικό κρεβάτι για ν' άποδώσω στον νεκρό το έρωτικό φίλημα που μου είχε δώσει όταν ζούσε.

»Ω! ήταν τρομερό! Το μεγάλο λευκό εκείνο νεκροκρέββατο με την εικόνα του έσταυρωμένου, οι λίγοι μενεξέδες... Σιγά, σαν για να μην του κάνω κακό, έφίλησα τα παγωμένα εκείνα χείλη...

»Όταν έφυγα από κοντά του, είχα τα μαλλιά μου κατάσπρα...»

"Η θεία δεν μπόρεσε να προχωρήσει περισσότερο. Τα δάκρυα έπνιξαν τη φωνή της. Μαζί της έκλαιγα τώρα κι' εγώ. "Όταν πέρασε αυτή ή κρίσις, τη ρώτησα:

— Και ο θείος ο συνταγματάρχης, τί έγινε;

— Αυτός, παιδί μου, ήταν ένας άνθρωπος με σάπιες ιδέες. Νόμιζε πως ή σκηνη που έγινε μπροστά στον νεκρό έθιγε την

»Ενα γέρο συνταγματάρχη που συνήιζε την πίπα και το μονόκλ...

δωλόγησι! του και μου ζήτησε διαζύγιο.
— Τοϋ το έδωσες έσύ;

— Με μεγάλη προθυμία. "Αλλωστε αυτό μου έδωσε την ευκαιρία να χωρίσω τη ζωή μου από ένα άνθρωπο, που δεν μπορούσε να καταλάβει κανένα αίσθημα, κανέναν ανθρώπινο πόνο.

"Η θεία στάθηκε πάλι λίγο για να σκουπίση τα δάκρυά της και τελείωσε την Ιστορία της έτσι:

— Ποϋ λές, παιδάκι μου, από τότε ζω μονάχη μου, με την άνάμνησι του ανθρώπου εκείνου, του μόνου ανθρώπου που άγάπησα στη ζωή μου. Κι' αν ποτέ τον έβλεψα πάλι, μου μαλλιά μου τ' άναφάνουν πάλι μπροστά μου.

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

— 205 —

Ρεκϋρ πολυφαγίας

"Ενας πρωτότυπος πρωταγωνιστής άνεδειχθη την περασμένη έβδομάδα στο Βερολίνο. Πρόκειται περί του Γερμανού Πέτερσεν, ο οποίος κατέρριψε όλα τα προηγούμενα ρεκϋρ πολυφαγίας, καταβροχθίσας έντός 24 ώρων ύπερ τας δέκα οκάδες κρέατος και 5 οκάδες ψωμιού.

"Ο τρομερός αυτός φαγας είνε νεαρώτατος την ηλικία — μόλις 25 ετών — και έξαιρετικά άδύνατος. Δέον να σημειωθώ — διά την ελληνικήν Ιστορίαν αυτό — ότι ο μεγάλος αυτός φαγας ήταν δημόσιος υπάλληλος.

Μετά την κατάρριψιν του ρεκϋρ, ο Πέτερσεν εξεκολούθησε το γλέντι του, χωρί να δείξη κανένα σημείον κοπώσεως ή τουλάχιστον... βαρυστομαχίας. Τουναντίον ένω έτελείωσε το γεϋμα του εις τας δέκα τα βράδυ, εξακολούθησε να τρώγη και να πίνη μέχρι των πρωϊνών ώρων.

Εις τους δημοσιογράφους που τον έπεσκέφθησαν την επομένην, ο Πέτερσεν έδήλωσε ότι θά προσπαθήσει λίαν προσεχώς να καταρρίψη το ίδιο ρεκϋρ του! "Εκείνο τοϋ ηυχήθησαν καλήν έπιτυχίαν και πρωπαντός... καλήν χώνευσιν.

Τοῦ διασήμεου ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Τίποτα, μὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῇ σὲ δύναμι, ἢ ὡμορφιά, σὲ μεγαλείο, μὲ τὴν νύχτα τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ ἀνατολίτικη νύχτα εἶνε μιά σωστή ἀποθέωσις τῆς ὡμορφιάς.

Νά, κοντολογίαν μεσάνυχτα. Καθισμένος κάτω ἀπὸ μιά πανύψηλη χουρμαδιά —ἐκείνη τὴ στιγμή μοῦ φαίνεται πὼς ἡ χουρμαδιά αὐτὴ θάπρεπε σίγουρα νὰ φτάνη τὸν οὐρανὸ κι' ἴσως-ἴσως νὰ τὸν ξεπερνᾷ κι' ὅλας— κυττάω ὀλόγυρα τὴν ὡμορφὴν πεδιάδα, ποὺ ξαπλώνεται μπροστά μου ἡδονικά καὶ νωχελικά, σὰν μιά πανώρη πεντάμορφη γυναῖκα, ποὺ ξαπλώνεται γιὰ νὰ ξεποστᾷ, ὕστερα ἀπὸ ἓνα τρελλὸ σαρκικὸ μεθύσι...

Μὰ σὲ ἀλήθεια, θλέπω τόσο καθαρά ἐμπρὸς μου. Ἀφοῦ καὶ τὸ τέμενος ποὺ εἶνε τόσο μακρὺ, τὸ διακρίνω μὲ ὅλες του τίς λεπτομέρειες. Ὅλες. Ὡς καὶ τὰ περσῶνα τῶν παραθυρίων τοῦ ἀκόμα...

Μὰ, τί νύχτα εἶνε αὐτή! Κάτασπρη. Γεμάτη ἀπὸ ὡμορφες λευκὲς ἀνταύγειες. Τόσο δυνατὲς εἶνε οἱ ἀνταύγειες αὐτὲς ποὺ μποδίζουν ἀκόμα καὶ τὸ φεγγάρι νὰ σημάδεψῇ τὴν ὡμορφὴν παρουσίαν του, στὸ μαγικὸ ἐκείνο περιβάλλον...

Νά, τὴ στιγμή ἐτούτῃ προσπαθῶ νὰ συλλογιστῶ κάτι ἐξέχωρ ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη. Θέλω πολὺ νὰ κάνω κι' ἄλλες σκέψεις, γιὰ ἄλλα πράγματα. Τώρα θασανίζω τὸ μυαλό μου ν' ἀλλάξῃ τροχιά, στὶς σκέψεις του...

Τίποτα. Ἀποτυχία σὲ ὅλη τὴ γραμμὴ. Καταλαβαίνω πὼς μέσα σ' ὀλόκληρο τὸ διανοητικὸ μου σύστημα, ἔχει εἰσχωρήσει μὲ μυστηριώδη τρόπο μιά κατὰμαυρη κουρτίνα, ποὺ κρύβει πίσω της ὅλο-κλήρο τὸν ἄλλον κόσμο καὶ μὲ ὑποχρεώνει νὰ σκέπτομαι γιὰ τὴν κατὰλευκὴ ἀνατολίτικη νύχτα.

Ἔ, ὀρίστε! Πρῶτῃ φορὰ στὴ ζωὴ μου αἰσθάνομαι τόσο στενὸ τὸν κύκλο τῆς σκέψης μου. Μὰ τόσο δυνατό εἶνε αὐτὸ τὸ περιβάλλον; Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο δυνατό...

Μὰ πάλι γιατί μὲ ἐπηρεάζει τόσο;

Δικαιολογῶμαι στὸν ἑαυτό μου, γιὰ τὴν ἀδυναμία ποὺ παρουσιάζει τὸ πνεῦμα μου:

—Εἶνε τὸ περιβάλλον τέτοιο, ἀγαπητέ μου, τοῦ λέω. Ἔτσι εἶνε Φαίνεται πὼς τὸ ὄραμα αὐτό...

Σταματᾷ ξανά τις σκέψεις μου. Τώρα ἡ νύχτα μοῦ παρουσιάζει γητὲς. Μὰ μπορεῖ τὸ περιβάλλον νὰ ἐπηρεάζῃ ἔτσι τὸν ἄνθρωπο, νὰ τοῦ ἀναστατώνῃ σὲ τέτοιο βαθμὸ τὸν ἐσωτερικὸ τοῦ κόσμου;

Σταματᾷ ξανά τις σκέψεις μου. Τώρα ἡ νύχτα μοῦ παρουσιάζει μιά ἀκόμα μαγευτικὴ λεπτομέρειά της: Τὸ τραγοῦδι τοῦ βεδουίνου. Σιωπὴ παντοῦ βασιλεύει. Καὶ ξαφνικά τὴν κόβει τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο.

Ἀπὸ πολὺ μακρὰ ἔρχεται. Ἀπόκοσμο φαίνεται, κι' ὅμως σύγχρονα εἶνε τόσο ζωντανό. Γι' ἀγάπες μιλεῖ, δυνατὲς ἀγάπες, θουτηγμένες θαθεῖα στὰ ἀγγεῖα τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ αἵματος, ποὺ κάθε τόσο τὰ γιομίζει ἡ ζωὴ ἐκεῖ κάτω...

Ὁ νοῦς μου τὰ προσέχει τόσο πολὺ ὅλα ταῦτα. Πάλι ἀρχίζω νὰ ξαναθυμῶν μὲ τὸ πνεῦμα μου. Πάλι προσπαθῶ νὰ σκεφθῶ κάτι ἄλλο. Ἔ, φτάνει πιά. Τὴν εἶδαμε αὐτὴ τὴ νύχτα. Καλὰ ὥς αὐτό...

Μὰ, τίποτα πάλι. Ὅλο μου τὸ εἶναι τῶχει ρουφίει ἡ νύχτα αὐτή. Θὰ καθίσω ὥς τὴν αὐγὴ, ἔτσι. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοιῶς. Ὅρκιζομαι κι' ὅλας πὼς δὲν μπορῶ...

Νά, πολλές ὥρες ἔχουν περάσει. Κοντέβει νὰ φανερῶθῃ κι' ὁ Αὐγερινὸς κι' ἐγὼ θρίσκω ἀκόμα καθισμένος κάτω ἀπ' τὴν πανύψηλη χουρμαδιά. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου κυττάω ὀλόγυρα τὴν ὡμορφὴν πεδιάδα, ποὺ ξαπλώνεται μπροστά μου, ἡδονικά καὶ νωχελικά, σὰν μιά πανώρη πεντάμορφη γυναῖκα, ποὺ ξαπλώνεται γιὰ νὰ ξεποστᾷ ὕστερα ἀπὸ ἓνα τρελλὸ σαρκικὸ μεθύσι...

Σ' αὐτὲς τίς στιγμὲς ἄθελα μουρχονται στὸ νοῦ μου κάτι στίχοι, τοῦ Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ποιητῆ, ποὺ τόσο ὕμνησε μὲ τὴν ἀθάνατη πέννα του, τὸ μεγάλο, τὸ ὡμορφο, τὸ τεράστιο ὄραμα τῆς Ἀνατολίτικης νύχτας.

Ὅταν πρωτοδιάβασα τοὺς στίχους αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ποιητῆ, δὲν τοὺς πίστεψα στὸ θάθος τους. Νά, ὅμως ποὺ ἦρθε μιά νύχτα τέτοια, ποὺ μ' ἐμπλέξε στὰ μαγεμμένα δίχτυα της καὶ μ' ἔκανε νὰ τὴν θαυμάσω, νὰ τὴ χαρῶ, νὰ τὴν πιστέψω...

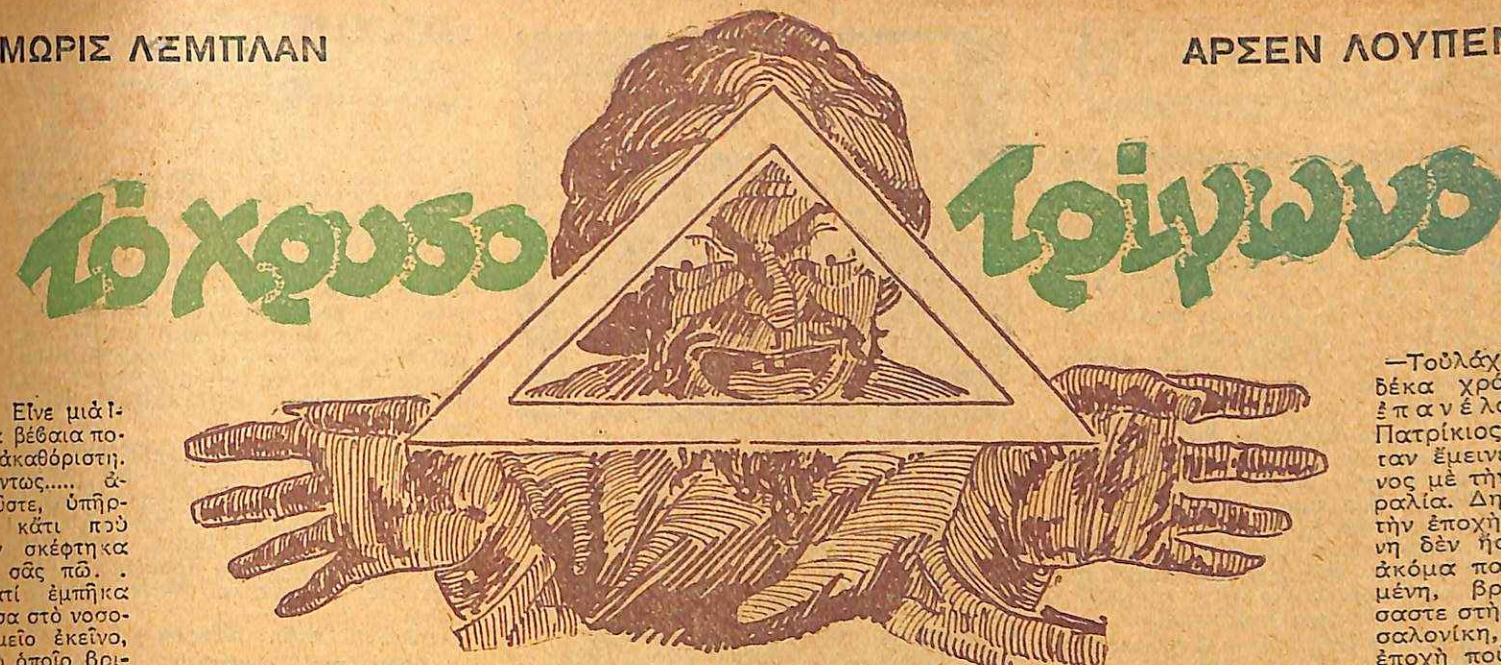
«Καὶ σὺ ἀκόμα, λευκὲ ἄνθρωπε —ἔγραψε ὁ ἀθάνατος Ἰνδὸς θάρδος— ποῦχες μὲ τὰ θήματά σου χαράζει ὀλόκληρη τὴ γῆ, θὰ θῆς μέσα στὴ νύχτα τῆς λαγυμένης Ἀνατολῆς, μιά συγκίνησι ποὺ θὰ ἀναστατώνῃ τὴν ὑπαρξί σου, θὰ δημιουργήσῃ ἓνα ὡμορφο πρόσθετο κομμάτι στὴν ἀρετὴ τῆς καλαισθησίας σου...».

Τὶ ὡμορφα ποὺ τὰ καταλάβαινα τώρα ὅλα αὐτά! Μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ δικαίωσα τὴ λογικὴ τοῦ ποιητῆ. Τὸ μεγάλο ὄραμα ποὺ εἶχα ἀκόμα ἐμπρὸς μου, μοῦ δικαίωσε αὐτὴ τὴν κρίσι...

Σὰν μαγεμμένος ἀπὸ ἀόρατες ξωθιές, κάθομαι ἀκόμα ἐκεῖ. Καμμιὰ, μὰ ἀπολύτως καμμιὰ δύναμι δὲν μπορεῖ νὰ μὲ τραθήξῃ τώρα. Παραδομένος στὶς μονόπλευρες σκέψεις μου θαυμάζω γύρω τὴν φύσι. Μονάχα, θαυμάζω.

Μὰ μποροῦσα νάχα κι' ἄλλο συναίσθημα αὐτὴ τὴ στιγμή; Μποροῦσα;

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Εἶνε μιά!

Ἄς βέβαια πολὺ ἀκαθόριστη. Πάντως... ἀκούστε, ὑπῆρχε κάτι ποὺ δὲν σκέφτηκα νὰ σὰς πῶ. Γιατί ἐμπήκα μέσα στὸ νοσοκομεῖο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο βρισκόσαστε καὶ σὲ τραυματίας; Γιατί; Γιατί ὁ Συμεὼν μὲ ὡδήγησε μέχρις ἐκεῖ. Ἐκεῖνος ἤξερε ὅτι ἦθελα νὰ πάω ὡς νοσοκόμος καὶ μοῦ ὑπέδειξε ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ἰσως νὰ ἤξερε ὅτι οἱ περιπτώσεις θὰ μᾶς ἔφερναν ἀντιμετώπους τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλλο.

Ἔπειτα, γιὰ ἐξηγήστε μου... Ἡ φωτογραφία ποὺ βρέθηκε μέσα στὸ μενταγιὸν καὶ βρισκομαι ἐγὼ μὲ στολὴ νοσοκόμου καὶ σὲ ἀξιωματικοῦ, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ παρῇ μέσα στὸ νοσοκομεῖο. Τώρα... ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐδῶ, μονάχα ὁ Συμεὼν ἐρχόταν ἐκεῖ.

Ἐπίσης αὐτὸς ὅταν ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ εἶχε δὴ κοριτσάκι, ἔπειτα νέα καὶ ὅτι αὐτὸς μόνος θὰ μποροῦσε νὰ παίρνῃ φωτογραφία γιὰ τὸ ἀλμπόμ. Ἔτσι μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε πὶν ἂν εἶχε κι' ἐναν ἀντιπρόσωπο ποὺ παρακολουθοῦσε ἐσὰς κι' ἔκανε τὸ ἴδιο πράγμα, δὲν μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἦταν πάλι ὁ Συμεὼν ποὺ ἔστειλε σὲ σὰς τὸ κλειδί τοῦ κήπου;

Ἀδύνατον. Γιατί; Γιατί αὐτὸς ὁ κάποιος σκοτώθηκε. Αὐτὸς ποὺ ἤθελε νὰ ἐπέμψῃ μεταξὺ μας, ἐκεῖνος ποὺ ἔστειλε τὸ κλειδί, αὐτὸς ποὺ μὲ φώναξε στὸ τμήφωνο νὰ μὰς πῇ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς... ἐδολοφονήθη. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό. Ἀκουσα τὴν κραυγὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πέθαινε, ποὺ ἀγωνιοῦσε...

Μὰ εἰσθε βέβαιος γι' αὐτό; Ἀπολύτως. Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου, ὅτι αὐτὸν τὸν ὁποῖο ἀποκαλῶ «φίλο», ὁ ἀγνωστος αὐτὸς πέθανε πρὶν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴ του. Πέθανε δολοφονηθεῖς. Ἐνῶ ὁ Συμεὼν ζῇ. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε τὴ φωνὴ τοῦ Συμεὼν. Μιά φωνὴ ποὺ δὲν ἀκούσα ποτέ μου, οὔτε θὰ ξανακούσω πιά. Ἡ Κοραλία δὲν ἐπέμενε περισσότερο, γιὰ τὴν πείστηκε ἀπὸ τὰ λόγια του.

Εἶχαν καθίσει σ' ἓνα μπαγκάκι τοῦ κήπου. Ἡ Κοραλία εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι της πάνω στὸ δικό του καὶ ξαφνικά ὅταν γύρισε τὴν εἶδε συγκινημένη. —Τί ἔχεις, Κοραλία; Ἡ νέα γυναῖκα κούνησε τὸ κεφάλι κι' ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της στὸν ὦμο του. Ὁ Πατρίκιος δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του, δὲν ἤθελε νὰ παρεξηγήσῃ τὴν τρυφερότητα τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἐπανελάβε ὅμως:

—Τί ἔχεις, ἀγαπητή μου; —Ὡ, ψιθύρισε, τί περίεργο πράγμα! Κύτταξε, Πατρίκιε, κύτταξε αὐτὰ τὰ λουλούδια. Βρισκόντουσαν στὴν τρίτη ταράτσα, ἡ ὁποία ἐβλεπε πρὸς τὴν τετάρτη, τὴν πρὶν χαμηλὴ, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα ἀνοιξιά-

τικὰ λουλούδια κι' ἀνάμεσα πανσέδες.

—Κυττάχτε, κυττάχτε τὰ λουλούδια αὐτὰ σχηματίζουν γράμματα.

Πράγματι, λίγο-λίγο ὁ Πατρίκιος διέκρινε ὅτι οἱ πανσέδες ἦσαν μὲ τέτοιο τρόπο διευθετημένοι ποὺ σχημάτιζαν στὸ ἔδαφος γράμματα ποὺ ἐξηγόριζαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἄλλα λουλούδια.

Βέβαια, δὲν ἦταν κάτι ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ διακρίνῃ ἀμέσως, ἀλλὰ μὲ λίγη ἐπιμονὴ καὶ προσοχὴ μποροῦσε νὰ δῇ ὅτι σχημάτιζαν δύο λέξεις.

Πατρίκιος—Κοραλία.

—Ἄ, εἶπε, καταλαβαίνω.

Ἦταν τόσο περίεργο πάλι αὐτό, τόσο συγκινητικὸ ποὺ μιά καλὴ σκέψι, δύο εὐγενικά χέρια φύτεψαν μὲ τέτοιο τρόπο τὶς πανσέδες ποὺ σχημάτισαν τὰ δνόματά τους.

Καὶ πάλι; Μὰ γιατί ἡ μοῖρα τοὺς συνέδεε τόσο πολὺ;

Ἡ Κοραλία ἀνασηκώθηκε.

—Γιὰ τὸν κήπο ἐφρόντιζε ὁ γέρω Συμεὼν.

—Πράγματι, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μοῦ ἀλλάζει τὴ γνώμη μου. Ὁ ἀγνωστος φίλος μας σκοτώθηκε, ὁ Συμεὼν ὅμως θὰ τὸν ἤξερε. Ὁ Συμεὼν θὰ ἦταν ἀσφαλῶς σύμφωνος μαζί του καὶ κάτι μπορεῖ νὰ ξέρῃ. Ἀχ, ἂν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ μὰς πῇ τίποτα!

Ἔπειτα ἀπὸ μιά ὥρα ἀνέβηκαν τὴν ἐπάνω ταράτσα. Ὁ ἥλιος ἔδωε.

Βρῆκανε τὸν κύριο Ντεμαλιόν.

—Σὰς ἀναγγέλλω κάτι ποὺ θρήκαμε καὶ τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερας ἐσὰς, κυρία... ἀλλὰ καὶ σὰς, λοχαγέ.

Τὸς ὡδήγησε στὸ θάθος τῆς ταράτσας μπροστὰ στὸ ἀκατόικητο περίπτερο, τὸ ὁποῖον συγκοινωνοῦσε μὲ τὴν βιβλιοθήκη. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ δύο ἀστynomικοί μὲ τὰ φτυάρια στὸ χέρι.

Οἱ ἀστynomικοί εἶχαν γκρεμίσει κάποιον μικρὸ τοῖχο. Γκρεμίζοντας ὅμως ὁ Ντεμαλιόν παρατήρησε ὅτι ἀνάμεσα ὑπῆρχε ἀσθέσις ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἐπιτελισμένος τὴν ἰδίαν ἐποχὴ ποὺ φτιάσανε καὶ τὸν τοῖχο.

—Νόμισα λοιπὸν ὅτι αὐτὸ ἦταν κάποια ἐνδειξις. Ἐβγάλα μὲ τρόπο αὐτὸν τὸν ἀσθέσι καὶ ἀπὸ κάτω του βρῆκα ἄλλον, καθαρώτερο, ἀνακατωμένο μὲ τὴν πέτρα τοῦ χτισίματος.

Κυττάχτε... πλησιάζετε... ἡ μάλλον καθίσταται, θὰ διακρίνετε καλύτερα.

Ὁ ἀσθέσις αὐτὸς συγκρατοῦσε μαῦρα χαλίκια ποὺ ἦσαν διευθετημένα μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ σχημάτιζαν γράμματα καὶ ἐπακριβῶς δύο λέξεις.

ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ—ΚΟΡΑΛΙΑ.

—Τί λέτε; ρώτησε ὁ δικαστικός. Σημειώστε ὅτι ἡ ἐπιτελιξις αὐτὴ χρονολογεῖται πρὸς τὴν τετάρτη, τὴν πρὶν χαμηλὴ, ὅπου ὑπῆρχαν διάφορα ἀνοιξιά-

—Τοῦλάχιστον δέκα χρόνια! Ἐπ' αὐτὸν ἔλαβε ὁ Πατρίκιος, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Κοραλία. Δηλαδή τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἦσασθε ἀκόμα παντρεμένοι, βρισκόσαστε στὴ Θεσσαλονίκη, τὴν ἐποχὴ ποὺ κανεὶς δὲν ἐρχόταν σ' αὐτὸ τὸν κήπο, κανεὶς, ἐκτός ἀπὸ τὸν Συμεὼν κι' ἐκεῖνοι βέβαια ποὺ ἐρχόντουσαν γι' αὐτόν.

Καὶ ὁ Πατρίκιος κατέληξε:

—Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, Κοραλία, ὑπῆρχε καὶ ὁ ἀγνωστος φίλος, ὁ ὁποῖος πέθανε, καὶ ὁ Συμεὼν γνωρίζει τὴν ἀλήθεια.

Κατὰ τὸ σούρουπο εἶδαν τὸ γέρο, ὅπως τὸν βλέπανε νὰ τριγυρίζῃ στὸν κήπο καὶ στοὺς διαδρόμους τοῦ σπιτιοῦ, μὲ βλέμμα ἀφηρημένο, ὕψος ἀνήσυχο, μὲ τὰ γυαλάκια καὶ τὸ κασκόλ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του. Ψιθύριζε λόγια ἀκατανόητα. Τὴ νύχτα ὁ γείτονας του ἔνας ἀπὸ τοὺς τραυματίας τὸν ἀκούσε πολλές φορές νὰ σιγοτραγουδᾷ.

Δύο φορές ὁ Πατρίκιος προσπάθησε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ μιλήσῃ. Ὁ Συμεὼν ὅμως κουνόσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπαντοῦσε, ἢ πάλι γελοῦσε μ' ἓνα ἡλίθιο ὕφος.

Κι' ἔτσι τὸ πρόβλημα περιεπλέκετο περισσότερο καὶ τίποτα δὲν φάνερωνε ὅτι μποροῦσε νὰ λυθῇ.

Ποῖος ἄραγε νὰ τοὺς εἶχε ἀρραβωνιάσει ἀπὸ μικροῦ; Ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ περασμένο φθινόπωρο εἶχε φυτέψει τὰ λουλούδια; Καὶ ποῖος πάλι πρὸ δέκα ἐτῶν ἐνετείχεσε τὰ δύο τους δνόματα μέσα στὸν τοῖχο;

Ἐρωτήσεις πολὺ δύσκολες γιὰ δύο ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους ἡ ἀγάπη πρόβαλε τόσο αὐθόρμητα καὶ ποὺ πίσω τους ξαφνικά θλέπανε ἓνα τόσο μεγάλο παρελθόν.

Καὶ πράγματι τίς τελευταῖες ἐκεῖνες ἡμέρες δύο φορές πάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου μιά φορὰ τὸ πῶς μέρος μῆς πολυθρόνας εἶδανε χαραγμένα τὰ ἀρχικά τοῦ δνόματός τους.

Ἐπίσης δύο φορές ὀλόκληρα τὰ δνόματά τους πάνω στοὺς τοίχους, ποὺ εἶχαν βαφῇ μὲ ἀσβεστόχωμα.

Καὶ κάθε φορὰ τὰ δνόματά τους συνωδούνταν ἀπὸ μιά ἡμερομηνία.

«Πατρίκιος—Κοραλία 1904».

Ἡ

«Πατρίκιος—Κοραλία 1907».

—Πρὶν δώδεκα χρόνια καὶ πρὶν ὀκτὼ χρόνια, εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Διαρκῶς τὰ δνόματά μας, Πατρίκιος—Κοραλία...

Τὸ ἓνα χέρι ἐπίασε τὸ ἄλλο καὶ τὸ ἔσφιξε. Τὸ μεγάλο μυστήριό τῆς ζωῆς τους τοὺς προσήγγισε περισσότερο τὸν ἓνα στὸν ἄλλο.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἀναζητοῦσαν τὴ μοναξιά.

Μιά μέρα πέρασαν τὸ πορτάκι τοῦ κήπου καὶ ἐβῆκαν στὸ στενὸ.

Ὑπῆρχε κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε προσέξει ὁ Πατρίκιος. Μιά πόρτα ὅμοια μὲ τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

—Τί εἶν' αὐτὴ ἡ πόρτα;

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Μπρός στο αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς Ζωῆς στέκονταν δυὸ ἄνθρωποι κι' οἱ δυὸ δυσχερῆστοι ἀπ' αὐτὴν.

— Τί περιμένετε ἀπὸ μένα; ρώτησε ἡ Ζωή.

Μὲ φωνὴ κουρασμένη ἀποκρίθηκε ὁ ἕνας:

— Εἶμαι ἀναστατωμένος μὲ τὶς σκληρὲς ἀντιφάσεις σου. Μ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, τὸ λογικὸ μου δὲν μπορεῖ νὰ κατὰλῃ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑπάρξεώς κι' ἡ ψυχὴ μου λέει πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα τῆς ζωῆς τὰ πλάσματα, καὶ ὅμως εἶμαι δυστυχισμένος.

— Γιατί; ρώτησε ἡ Ζωὴ χωρίς κακία. Δὲν ἀπόκτησες τὴν εὐτυχία;

— Ἡ εὐτυχία; Μά, γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω πρέπει νὰ συμβιβάσῃς δυὸ θεμελιώδεις ἀντιθέσεις τῆς ζωῆς μου: τὸ «θέλω» μου μὲ τὸ «πρέπει» σου.

— Νὰ θέλῃς ὅτι πρέπει νὰ κάνῃς γιὰ μένα, εἶπε αὐστηρὰ ἡ Ζωή.

— Δὲν θέλω νάμαι θύμα σου, ἀνεφώνησε ὁ ἄνθρωπος. Θέλω νάμαι κύριος τῆς ζωῆς κι' ὅμως ἔχω καταστήσει νὰ σκούβω τὴ ράχη μου στὸ ζυγὸ τῆς. Γιατί;

— Μὰ μίλα πιὸ ἀπλά, εἶπε ὁ ἄλλος πρὶν βρισκόταν πιά κοντὰ στὴ Ζωή.

— Ὁ πρῶτος χωρίς νὰ δώσῃ προσογὴ στὸν λόγο τοῦ συντρόφου του, ἐξακολούθησε:

— Ἐγὼ τὴν ἐλευθερίαν νὰ ζῶ ὅπως ἐπιθυμῶ ἐγώ. Δὲν θέλω νάμαι ἀπὸ αἰσθημα καθήκοντος, ἀδελφός ἢ σκλάβος τοῦ γειτόνά μου. Θέλω νάμαι ὅτι θέλω ἐγώ. Ἐλευθερός — σκλάβος ἢ ἀδελφός! Δὲν θέλω νάμαι μέσα στὴν κοινωνία, ἡ πέτρα πρὶν αὐτὴ βάζει ὅπως κι' ὅπου θέλει, ὅταν χτίζει φυλακὲς στὴν καλοπέρασί της. Εἶμαι ἄνθρωπος — τὸ πνεῦμα κι' ὁ λογισμός.

στὴς τῆς ζωῆς — καὶ πρέπει νάμαι ἐλεύθερος.

— Στάσου, εἶπε ἡ Ζωὴ μὲ αὐστηρὸ χαμόγελο. Πολλὰ λές, κι' ὅσα θὰ πῇς, τὰ ξέρω πρὶν ἀπὸ σένα. Θέλεις νάσαι ἐλεύθερος; Καλὰ, λοιπόν! Πάλαψε μαζί μου καὶ νίκησέ με καὶ γίνου ἀφέντης μου, καὶ θάμαι πάντοτε σκλάβος σου. Ξέρεις τὴν ἀπάθειά μου καὶ μὲ τί εὐκολία πάντα παραδίδωμαι στοὺς νικητὲς μου... Μὰ πρέπει νὰ νικήσῃς πρῶτα... Εἶσαι ἱκανὸς νὰ παλαίψῃς μαζί μου γιὰ τὴν ἐλευθερίαν; Πές μου; Εἶσαι τόσο διψασμένος γιὰ τὴν νίκη κι' ἔχεις πεποθήσει στὴ δύναμί σου.

Κι' ὁ ἄνθρωπος ἀποκρίθηκε λυπητερά:

— Μ' ἐσπρώξες στὴν πάλῃ μὲ τὸν ἑαυτό μου, τρόχισης τὸ λογικὸ μου σὰν μαχαίρι καὶ τὸ μαχαίρι μὴν βαθαίνει στὴν ψυχὴ μου καὶ τὴ χῶρισε στὴ μέση.

— Μὰ μίλα τῆς πιὸ αὐστηρά, εἶπε ὁ ἄλλος. Μὴν παραπονιέσαι μονάχα. — Πές μου, εἶπε πάλι ἡ Ζωὴ στὸν πρῶ-

το ἄνθρωπο. Ἀπαιτεῖς ἡ ζήτησὲς τὴν ἐλευθερίαν, ὅταν μιλάς γιὰ τὴν εὐτυχία;

— Ζητῶ..., εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ φωνὴ ποὺ μοιάζε μὲ ἀντίλαλο.

— Ζητῶς δυνατὰ, εἶπε ἡ Ζωή, σὰν ἕνας ζητιάνος ποὺ ἀπόκτησε τὴ συνήθεια νὰ ζητιανεύῃ. Μά, δυστυχισμένε μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ στῇ πρὶν; Ἡ Ζωὴ δὲν δίνει ἐλεημοσύνες στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἔξεραι ἀκόμα; Ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος δὲν ζητᾷ δῶρα μου. Τὰ παίρνει μονάχος του. Κι' σὺ δὲν εἶσαι παρὰ ὁ σκλάβος τῶν ἐπιθυμιῶν σου καὶ τίποτα περισσότερο. Ἐλευθερός, εἶναι ἐκεῖνος μόνον ποὺ ἡ καρδιά του ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀπαρνηθῇ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες γιὰ νὰ παραιτηθῇ, ὁλόκαιρος σὲ μιὰ μονάχα. Κατάλαβες; Πήγαυε, τώρα!

Κατάλαβε... καὶ ἔαπλωθηκε τώρα, σὰν σκύλλος, στὰ πόδια τῆς ἀτάραχης Ζωῆς, γιὰ νὰ πάρῃ ἥσυχια τὰ κομμάτια καὶ τ' ἀπομεινάρια τοῦ τραπέζιου τῆς.

Τότε τ' ἀχρῶμα μάτια τῆς αὐστηρῆς Ζωῆς κύτταξαν κατὰ πρόσωπο τὸν ἄλλον ἄνθρωπο. Ἡ ὄψις του ἦταν τραχεῖα καὶ καλὴ.

— Σὺ τί ζητῶς; ρώτησε ἡ Ζωή.

— Δὲν ζητῶ. Ἀπαιτῶ.

— Τί;

— Τὴ Δικαιοσύνη! Ποῦ εἶναι; Δὲς μου τὴν! Τάλλα ὅλα θὰ τὰ πάρω κατόπιν μα-

ναχός μου. Αὐτὴ τὴ στιγμή, χρειάζομαι τὴ Δικαιοσύνη! Περιμένα πολὺ, περιμένα μὲ ὑπομονή, ζώντας μὲ τὴν ἐργασία μου, χωρὶς ἀνάπαυση, χωρὶς φῶς. Περιμένα... Μὰ φτάνει πιά! Εἶναι καιρὸς νὰ ζήσω! Ποῦ εἶναι ἡ Δικαιοσύνη;

Καὶ ἡ Ζωή, ἀτάραχη, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Πάρτην!...

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Ο ΦΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ἕνας πρωτότυπος σύλλογος συνεστήθη τελευταίως στὴν Ἀμερικὴ, μὲ σκοπὸν τὴν καταπολέμησιν τοῦ... διαζυγίου. Τὸ σπουδαιότερον σημεῖον τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς εἶναι ὅτι τὰ μέλη τοῦ ρηθέντος συλλόγου ἀποτελοῦνται ἀπὸ παιδιὰ, ὄχι μεγαλύτερα τῶν 15 ἐτῶν!

Εἰς τὴν αἴτησιν ποὺ ἔγινε εἰς τὰ δικαστήρια διὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου, οἱ μικροὶ πρωτοπόροι τονίζουν ὅτι «ἀφοῦ ἡ Πολιτεία δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν γαλήνην τῆς οἰκογενείας μὲ τὴν κατάργησιν τοῦ διαζυγίου, τὸ ἔργον αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναλάβῃ ἡ νέα γενεά». Εἶναι περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι τὸ καταστατικὸν τοῦ πρωτοτύπου συλλόγου, ἐνεκρίθη — ἀμερικανισμὸς γάρ — μετὰ πολλῶν ἐπαίνων!...

★

ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Μιά τρομερὴ γαμήλια νύχτα πέρασε τελευταίως μιὰ χωρική τῆς Πολωνίας.

Μόλις τελείωσε τὸ καθιερωμένον γαμήλιον γεῦμα καὶ ὁ χορὸς, ὁ γαμπρὸς πῆρε τὴ νύφη ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ... πηγάδι τῆς αὐλῆς. Ἐκεῖ, ἀφοῦ τὴν ἔδεσε γερά, τὴν κατέθεσε στὸ νερὸ καὶ τὴν ἄφησε μέσα ὅλη τὴ νύχτα. Τὸ ἐπόμενο πρῶτ ὅταν τὴν ἔλυσε, ἐξήγησε στὴ μισοπεθαμένη δυστυχὴ νύφη γιὰ πῶς λόγῳ τὴν ἀνάγκασε νὰ περάσῃ ὁλόκληρη νύχτα κατὰ τὸν τρομερὸ αὐτὸ τρόπο.

— Μιὰ γυναῖκα, εἶπε, ἀμαρτάνει καὶ ἀπιστεῖ κατὰ δύο τρόπους. Νοερῶς καὶ σωματικῶς. Παρετήρησα ὅτι ἐνῶ χόρευες, μὲ ἀπατοῦσες νοερῶς. Δὲν ἦταν καὶ πολὺ σπουδαῖο τὸ ἀμάρτημά σου, γι' αὐτὸ περιώδιστκα (!) νὰ σὲ κατεβάσω στὸ πηγάδι, μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀμαρτήσῃς γιὰ δευτέρην φορὰ, θὰ σὲ ρίξω τελειωτικὰ (!!) μέσα.

Εἶναι περιττὸ νὰ προστεθῇ ὅτι ἡ κακομοῖρα νύφη ἐφρόντισε νὰ γίνῃ ταχύτατα... ζωντοχίρα.

★

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Σὲ πολλὰς πόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁρίζεται νὰ χρησιμοποιεῖται τὸ ἀνωτέρω πρωτότυπον ταχυδρομικὸ σύστημα. Τὸ σύστημα αὐτὸ λέγεται «συστὴμ πνευματικὸ» καὶ λειτουργεῖ μὲ... πεπιεσμένον ἀέρα! Στὴν ἀνωτέρω εἰκόνα βλέπετε ἕναν ἄνθρωπον νὰ ρίχνῃ τὸ γράμμα του στὸ παράξενο... κουτί τοῦ «πνευματικῆς».

★

Τώρα ἡ ντόνα Ντολорὲς ὀνομάζεται «Δεσφὴ Μαρία». Ἡ φροδερὴ ἐκείνη περιστεία καὶ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε τὴν ἀδελφήν σου στὸ μοναστήρι τῆς Σάντα Κάρων.

Ἡ γαλήνη καὶ ἡ Θεία Χάρις τὴν προσευτεῖουν τώρα...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΩΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

σθοῦν 100 ταιγάρια καὶ 10 ποῦρα! Τὸ ἐργοστάσιον ὅμως αὐτὸ δὲν μᾶς εἶπε κατὰ πόσον τὰ ταιγάρια καὶ τὰ ποῦρα θὰ ἦσαν εὐγευστα, ὥστε νὰ ἐξακριβωθῇ καὶ τὸ εἶδος τοῦ καπνοῦ ἐκείνων ποὺ τὰ φουμάρουν.

★

Η ΑΞΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ μᾶς ἐξαποστέλλεται ἡ κάτωθι εἰδησις, τὴν ὁποία παραθέτομε αὐτοῦσια.

«Ὁ Μιλ, τὸ γνωστὸ σκυλὶ τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, τὸ ὁποῖο ἔχει τιμηθῇ πέντε φορές μὲ τὸν σταυρὸ τοῦ Σωτήρος, διότι ἔσωσε σὲ διάστημα 10 ἐτῶν 100 κινδυνεύοντας ἀνθρώπους, μετεφέρθη στὴν Ἀμερικὴ, ὅπου ἡγοράσθη ἀπὸ τὴν κινηματογραφικὴν ἐταιρείαν «Ἡνωμένοι Καλλιτέχναι» γιὰ μιὰ σειρὰ ταινιῶν στὶς ὁποῖες θὰ πρωταγωνιστήσῃ. Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου ποὺ παρεχώρησε τὸν Μιλ ἐπληρώθη τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 50,000 δολαρίων».

★

ΘΑΥΜΑ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δύο ἰθαγενεῖς Ἀθῆσινες τῆς φυλῆς τῶν Γκάλλα συνάδωσαν, ὅπως συνηθίζεται στὴν Ἀθῆσινία, τοὺς συζύγους τῶν μέχρι τοῦ μετώπου τοῦ Μακαλέ.

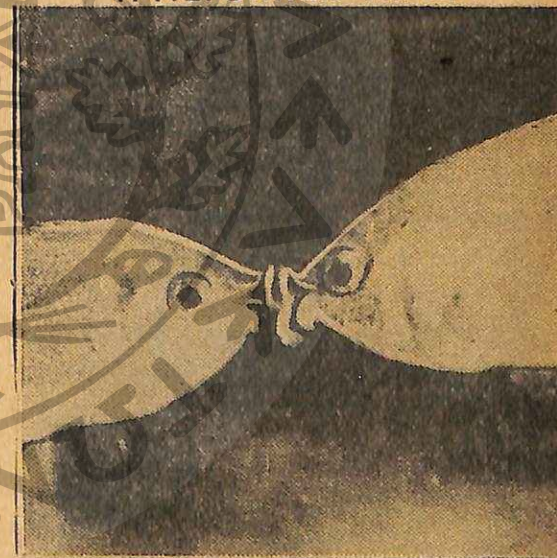
Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὸ δάσος ὅπου εἶχαν πάει νὰ μαζέψουν ξύλα, ἔνας λέων καὶ μιὰ τίγρις τοὺς ἐπετέθησαν. Οἱ ἀτρόμητες γυναῖκες, ἀντὶ νὰ προσπαθίσουν νὰ σωθοῦν, τράβηξαν τὰ κοφτερά μαχαίρια τοὺς καὶ ρίχτηκαν πάνω στὰ θηρία.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη πάλη οἱ δύο γυναῖκες κατάρθωσαν νὰ πληγώσουν τὸν λέοντα καὶ νὰ σκοτώσουν τὴν τίγρι.

Μετὰ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ, αἱ δύο γυναῖκες, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μακαλέ, φέρονσαι καὶ τὰ προϊόντα τοῦ τρομεροῦ κυνηγίου τῶν. Εἶναι περιττὸν νὰ προστεθῇ ὅτι αἱ δύο ἡρώιδες ἀπεθεώθησαν ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς.

★

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ ΨΑΡΙΩΝ

Νά, καὶ ἕνα θέαμα ὄχι καὶ τόσο... συνηθισμένο, ἀφοῦ παρουσιάζεται στοὺς βυθοὺς τῶν θαλασσῶν: Δυὸ... χαριτωμένα ψάρια ποὺ φιλοῦνται μὲ πολλὴ — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσετε αὐτὸ — ...πεισιπεία!

Μικρὰ διηγήματα | Μεξικανικὴ ἐκδίκησις | Τοῦ διασήμευ Τζὰκ Λόντον

Οἱ ἄγριες φωνὲς τῶν ληστῶν, ποὺ εἶχαν τώρα ρημάξει τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωριουδάκι τοῦ Μεξικοῦ, ἀρχίζαν σιγά-σιγά νὰ χάνωνται. Οἱ λησταί, τὰ αἰμοδόρα ἐκείνα θηρία, ἀπομακρυνόντουσαν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς Σιέρρα Λέονε...

Ἡ ντόνα Ντολорὲς, ριγμένη στὴ σέλλα ἑνὸς ἀλόγου, πισθάγκωνα δεμένη ἔκλαγε τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου της Ζοζὲ καὶ τὴ χαμένη λευτεριά της. Τὸν Ζοζὲ ἄπάνω στὴ μανιὰ τοὺς τὸν εἶχαν σκοτώσει μὲ μιὰ πιστολιά οἱ κλέφτες...

Ἡ ντόνα Ντολорὲς εἶχε παλαίψει σὰν ἄντρας. Ἀλλὰ στὸ τέλος νικήθηκε καὶ λιποθυμισμένη ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ληστῶν ποὺ τὴ μετέφεραν πάνω στὶς ἀπάτητες κορυφὰς μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ τοὺς, τὸν ξακουσμένον κακοῦργο Πάολο Πόζι.

Ὁ ἀρχιληστής δέχτηκε τὴν αἱμαλάωτη μὲ διπλωματικὴ εὐγένεια, ἀλλὰ δὲν ὑπόρρισε νὰ κρύψῃ μιὰ φλόγα πόθου, ποὺ φώτισε τὰ μάτια του στὸ ἀντίκρυσμά της.

Ἐκανε ζέστη. Ἡ ντόνα Ντολорὲς ἔμεινε μόνη γιὰ λίγο στὴ μοναδικὴ κάμαρα τῆς καλύβας ποὺ χρησίμευε γιὰ λημέρι τῆς συμμορίας κι' ἔτσι ὑπόρρισε νὰ συνέλθῃ λίγο ἀπὸ τὸν μεγάλον της πόνο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε κι' ἀφουγκράστηκε. Τίποτα δὲν μαρτυροῦσε πῶς οἱ δῆμιοί της ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ. «Ἰσως—σκέφθηκε—να ἔφυγαν γιὰ λίγο. Ἀν μποροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ μέσα;»

Ἀλλὰ πρὸς τί; Ἐκεῖνοι θὰ μπορούσαν, εὐκόλως νὰ τὴν ξαναβροῦν καὶ τότε ἀλλοίμονό της.

Προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζι ποὺ γιόμισε μὲ ἄκρη τοῦ δωματίου. Ἕνα μαχαίρι ἦταν καρφωμένο σ' ἕνα καρβέλι κι' ἡ λαβὴ του ἐξεῖχε.

Τὸ ἄρπαξε μὲ μιὰ κίνησιν ἀπελπισμένη καὶ τὸ ἔκρυψε στὸν κόρφο της. Σὰν βέρα Μεξικάνης, θὰ πολιοῦσε τοῦλάχιστον τὴν τιμὴ τῆς ἀκριβιάς...

ΜΙΚΡΟΣ ΤΟ ΔΕΜΑΣ, ΑΛΛΑ...

Ὁ «φέρελπις» νέος ποὺ διακρίνεται στὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, εἶναι ὁ κάτοχος τοῦ τίτλου τοῦ «μεγαλυτέρου ἀνήλικου κακοῦργου». Εἶναι 15 ἐτῶν, ὀνομάζεται Τζῶν Πήλμαν, κατάγεται ἐξ Ἀμερικῆς καὶ τὸ σπουδαιότερον—ἔχει διαπράξει... ὀκτὼ φό-

Ο ΒΟΥΔΑΣ

«Ήμουν με ειδική αποστολή στην Σαγκάι και επειδή στο γραφείο δεν είχα και πολύ δουλειά μ' άρεσε να τριγυρίζω στις παράξενες συνοικίες των Κινέζων, γιατί αυτός ο λαός μου προξενούσε το ενδιαφέρον με την περίεργη ιδιοσυγκρασία του.

«Απεφάσισα μια μέρα να επισκεφθώ ένα Κινέζο έμπορο που κατοικούσε σε μια συνοικία κακοφημισμένη.

Μαζί μου επρόκειτο να έρθει και ένας κόκκος καλός φίλος, αλλά την τελευταία στιγμή μου τηλεφώνησε ότι μια επείγουσα εργασία θα τον κρατούσε στο προξενείο. «Ετσι ξεκίνησα μόνος, παρ' όλο ότι του είχα συστήσει πως ρισοκινδύνευα πολύ μ' αυτή την μικρή μου εκδρομή.

«Ο έμπορος έσπευσε να με υποδεχθεί στην πόρτα του με θαυμάσιες υποκλίσεις, και κολακευτικά λόγια. Προχώρησα προς το μαγαζί του σ' ένα μεγάλο ημιυπόγειο ισοσκότεινο. «Εμεινα για λίγο ακίνητος, γιατί—για όμωσ συνήθισα ή ματιά μου πτό φως μιας λάμπας που έκαιγε μπρός πτό άγαλμα ενός χρυσού Βούδδα.

—Πόσο κάνει αυτό το παληόπραμα ;

Το πρόσωπο του Κινέζου σοβαρεύτηκε ιονομιάς.

—Ντέν πουλάει. Βούντας άγιο. Καί άρχισε να κάνει μια άτελειωτη σειρά από μετάνοιες.

Τώρα ο Κινέζος μ' άγριοκυττούσε. Κατάλαβα πως έκείνη ή λέξις «παληόπραμα» τον είχε πειράξει θανάσιμα.

Προχώρησα παρακάτω ακολουθούμενος από τον

Κινέζο που δεν μιλούσε πιά. «Ετσι έφτασα μπροστά σε δυο τραπέζια ένωμένα που άφιναν μεταξύ τους ένα κύκλο κενό.

—Τί είναι εδώ; ρώτησα.

—«Ένα έργαλειο τιμωρίας του 18ου αιώνα, άπάντησεν ο Κινέζος. «Αν ο κύριος θέλη να δοκιμάσει...

—Ασφαλώς δεν θα καλοπερνούσαν οι δυστυχισμένοι πρόγονοί σου εδώ μέσα, είπα κοροϊδευτικά, και μπήκα ανάμεσα στα τραπέζια.

Αυτός έγύρισε ξαφνικά τον τροχό και πιάστηκα μέσα. Φώναξα, έσκυψα να πιάσω τον τροχό, θέλησα να ξεφύγω. Μάταιος κόπος. Έν τώ μεταξύ ο Κινέζος χωρίς να προσέχη στίς άπειλές μου είχε ρίξει μια σκόνη στη φωτιά που έκαιγε μπρός στον χρυσωμένο Βούδδα.

Τό υπόγειο γιόμισε καπνούς.

«Η άναπνοή μου άρχισε να γίνεται θαρεια.

Κατάλαβα ότι προσπαθούσε να ξευμενίσση την θεότητα για τη προσβολή που της έκανα πτό λίγο αλλά δεν ήξερα ως ποίου σημείου θα έφθανε.

—Από τότε περάσανε πολλά χρόνια. «Η ζωή, μ' έφερε άπειρες φορές για δουλειές σε διάφορες πολιτείες της Κίνας.

Συνήθισα τους κίτρινους ανθρώπους με τις τρομερές τους συνήθειες.

—Ωστόσο δεν μπορώ ποτέ

«Άρχισε να με καταλαμβάνει δίγγο. Παρακαλούσα εκείνον τον μανιακό να με έλευθερώσει. «Ο άθλιος ξέσπασε σ' ένα γέλιο τίγρεως και άφησε να φανή μια σειρά από κοφτερά κίτρινα δόντια. «Η ζωή μου θρικόταν στα χέρια του. «Ο κύκλος σφιγγόταν γύρω μου....

«Ο Κινέζος είχε γονοτίσει μπρός στον Βούδδα. Δίπλα μου σχεδόνδιέκρινε ένα μεγάλη θάξο. «Η άπελπισία μου έδωσε τρομακτική δύναμη. «Αρπάξα το δοχείο και τό πέταξε με όρμη στο κεφάλι του Κινέζου.

«Άκουσα μια σπαρακτική φωνή κ' έπειτα μια άπόλυτη σιγή. Τό θάξο είχε πέσει άπάνω στη φωτιά που έκαιγε μπρός στο Βούδδα και την είχε σβύσει. Γύρω μου σκοτάδι πίσσα. «Εμεινα για λίγο άκίνητος κ' έπειτα έλιποθύμησα.

«Επειτα από μερικές ώρες συνήλθα και τον πρώτο άνθρωπο που αντίκρυσα ήταν ο φίλος μου που έσκυβε πάνω μου άνησυχος.

«Όταν συνήλθα κάπως μόρεσα να διακρίνω εκεί κάτω από τά πόδια του είδωλου τον Κινέζο δήμιό μου νεκρό ένω ο Βούδδας άκίνητος στη θέση του με κυτούσε με τό ψυχρό του αλλά σταθερό του χαμόγελο.

«Έφυγα από τό καταραμένο εκείνο σπίτι σαν τρελλός, φρόντισα όμως προηγουμένως να πάρω ένα μικρό ένθύμιο μαζί μου.

Και πήρα τό χρυσωμένο Βούδδα.

... ..

«Από τότε περάσανε πολλά χρόνια. «Η ζωή, μ' έφερε άπειρες φορές για δουλειές σε διάφορες πολιτείες της Κίνας.

Συνήθισα τους κίτρινους ανθρώπους με τις τρομερές τους συνήθειες.

—Ωστόσο δεν μπορώ ποτέ

να κυτάξω άγαλμα του Βούδδα, χωρίς να τρομερό ρίγος να διατρέχη την σπονδυλική μου στήλη. Χωρίς να τό θέλω στη μνήμη μου περνά ή άπαισία σκηνή που διεδραματίσθηκε εκείνο τό θράδυ στο υπόγειο του Κινέζου. Ξαναβλέπω πάλι, σαν σε θραχιά, τό κίτρινο πτώμα που ο θάνατος τώχε κίτρινισει πιότερο.

Τιμημένος από όλους ζούσε στη μικρή πολιτεία ο Σιγισμόνδος. Στην ύπηρεσία του άρχοντα Γουλιέλμου ήταν, και λογιζότανε ένας από τους καλύτερους δορυφόρους που είχε ο στρατός.

«Υστερα από τά γυμνάσια ο Σιγισμόνδος, αντί να πάη να τά πη «γενναία», όπως συνηθίζανε οι άλλοι στρατιώτες, γυρνούσε στο σπίτι του και κοντά στην γυναίκα του, την παντώμορφη «Ιζόλδη, περνούσε τις γλυκειές ώρες της νύχτας.

Ξαφνικά ένα θράδυ, τουγινε ένα μεγάλο κακό. Γύρισε σαν πάντα στο μικρό σπίτι του και δεν θρήκε πιά εκεί την γυναίκα του να τον περιμένει. Δυό ύπηρετες σκοτωμένοι μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του, έκαναν τό Σιγισμόνδο να καταλάβη την άτιμη κλεψιά.

Σαν τρελλός, ο ίππότης, θγήκε από τό κατεστραμμένο του σπίτι. Χίλιες δυό ματωμένες ιδέες περνούσαν άπ' τό παραμένο του μυαλό. «Ηθελε να έκδικηθή αυτή τη στιγμή. Θάταν ευτυχισμένος να μπορούσε να ρουφήξη όλο τό αίμα του κλέφτη μέχρι την τελευταία του σταγόνα.

«Έτσι καθώς πήγαινε στους δρόμους, άντάμωσε τον ίππότη Σπιτσεφρίδο, που μαζί ύπηρετούσανε στη φρουρά του άρχοντα.

—Πού πές τέτοιαν ώρα; τον ρώτησε εκείνος.

«Ο Σιγισμόνδος δεν άπάντησε άμέσως. «Υστερα γύρισε στο φίλο του και το ύειπε:

—Είσαι φίλος μου, Σπιτσεφρίδε ; «Εχουμε πολεμήσει και πληγωθή τόσες φορές μαζί. Θά με βοηθήσεις;

—Μά τί σου συμβαίνει; ρώτησε πάλι ο Σπιτσεφρίδος.

—Η γυναίκα μου... Μου πήραν τη γυναίκα μου...

Στό άκουσμα της φράσεως αυτής τό πρόσωπο του Σπιτσεφρίδου σκοτεινιάσε.

—Μιλές σοβαρά ; ρώτησε. Ξέρω τον κλέφτη...

Σαν τρελλός ο Σιγισμόνδος τον έπιασε από τά χέρια της σιδερένιας πανοπλίας του.

—Νά μου τόν πής! φώναξε. Τώρα να μου τόν πής...

«Ο Σπιτσεφρίδος σταμάτησε. «Η όργη του φίλου του τον έκανε να σκεφθή σοβαρά.

—Πές μου τό όνομα του κλέφτη, ξεφώτισε ο Σιγισμόνδος, άλλοιώς σε σκοτώνω.

—Είπε ο άρχοντας, μουρμούρισε.

—Ο άρχοντας Γουλιέλμος;

—Ναί, αυτός...

Δίχως να μιλήση άλλο, ο Σιγισμόνδος άφησε τό φίλο του και τρέχοντας χάθηκε στο σκοτάδι. «Η σιδερένια πανοπλία χτυπούσε θαρεια μέσα στην άπόλυτη σιωπή της νύχτας...

...

—Ποιός είναι; ρώτησε ο σκοπός του άρχοντα όταν είδε τη σκιά έκείνη να πλησιάζει στο παλάτι.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

—Εγώ, μουρμούρισε ο άλλος πλησιάζοντας.

—Στάσου εκεί γιατί...

Δεν πρόφτασε να τελειώση τη φράση του, γιατί ο άλλος τον πλησίασε άπότομα με ένα πήδημα και με μια σπαθιά του άνοιξε τό κεφάλι στα δυό. Τό νεκρό σώμα του φρουρο έπεσε με πάταγο στο χώμα.

Χωρίς να διστάση ύστερα ούτε μια στιγμή, ή σκιά, προχώρησε τρέχοντας στο παλάτι και σε λίγο θρέθηκε έμπρός στον κοιτώνα του άρχοντα. Με μια μαχαίριά έέκανε τό δούλο που θρικόταν στην πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο...

...

Την άλλη μέρα ο άρχοντας Γουλιέλμος

θρέθηκε νεκρός στην κρεβατοκαμαρά του. Τό στήθος του, στο μέρος της καρδιάς ήταν κατατρυπημένο με τό μαχαίρι. Τον άρχοντα τον είχανε σκοτώσει την ώρα που κοιμόταν.

«Όταν πέρασαν τρεις ήμέρες ακόμα ξινας κυνηγός είδε μέσα σε μια χαράδρα ένα πτώμα, που τό είχαν μισοφάει τά κοράκια.

«Ήταν του δυστυχισμένου ίππότη Σιγισμόνδου. «Ετσι... έιωσε...

«Ένα θράδυ παράξενο ήταν. Βαρείδι συννεφιά, κι' άέρας με πολύ θουητό φυσούσε. Ή θύελλα θά ξεσπούσε από στιγμή σέ στιγμή...»

«Έγραφα μέσα στο δωμάτιό μου. Τό θέμα μου, μιλούσε γιά παράμυθνια στοιχειά, γιά νεράιδες, γιά διαβόλους, γιά ένα σωρό τέτοια άπόκοσμα όντα. Γιατί ξ' γράφα τέτοια πράματα εκείνο τό θράδυ; Ούτε κι' εγώ καλά-καλά δέν τό ξέρω..»

—Ντάν! Ντάν! Ντάν!...

Τό μεγάλο παληό ρολόι χτυπούσε με-σάνυχτα. «Όξω τό μουγκρητό του άέρα δυνάμωνε όλοένα. Τώρα άρχισε νά πέφτη και χαλάζι. Κόμπους μεγάλους άπό χαλάζι, άκουα νά ρημάζουν τή σκεπή...»

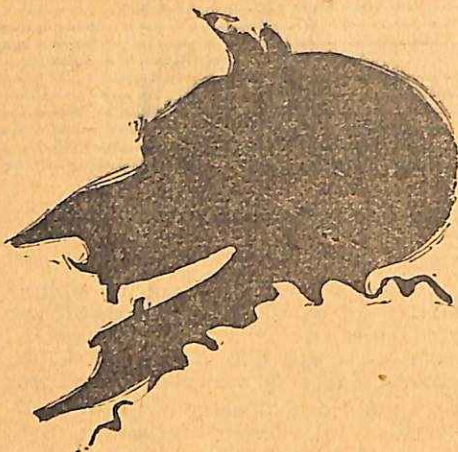
«Αξαφνα ή πόρτα μου άνοιξε διάπλατα, χωρίς κανέναν άέρα νά φυσήξη, χωρίς νά φανή κανέναν άνθρωπος πού τήν άνοιξε. Σηκώθηκα, προχώρησα στην πόρτα και κύτταξα γύρω. Κανείς.»

—Μά καλά, πώς άνοιξε ή πόρτα μονακή της; διαλογίστηκα. Μυστήριο...

«Εκλεισα και γύρισα πίσω. «Έβγαλα μιά καρυγή τρόμου! Έκεί, στην πολυθρόνα πού καθόμουν εγώ πρό όλίγου, είξε θρονιαστή ένα μαυριδερό όν, με μάτια πού πετούσανε φλόγες, με άπαίσια χαρακτηριστικά, και με δυό μικρούτσικα κερατάκια στις κορφές του μετώπου του. Ήταν ό Σατανάς!»

Με τό παράξενο, τό σατανικό του χαμόγελο με κυττούσε. «Έδλεπα φανερά τώς ή τρομάρα μου τόν διεσκέδαζε πολύ. Αύτη ή σκέψη μ' έκανε νά πάρω κουράγιο. Τόν πλησίασα και πολύ θαρρετά τόν ρώτησα:

—Σέ ποιά εξαιρετική τύχη όφείλω τήν

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό παράπονο του Σατανά

ΤΟΥ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΑΠΙΝΙ

Επίσκεψί σου, Μεγάλε Σατανά;

«Απάντησε. Ή φωνή του άκούστηκε τρομερή μέσα στο έρημικό μου δωμάτιο.

—«Γρήθα νά μιλήσουμε σάν φίλοι αύτη τή φορά. Άκούς σάν φίλοι! Γιατί φαίνεται πώς σ' άρέσει νά με πειράζης...»

Μιά διάδοσις γιά τή γυναίκα του Μικρό διήγημα

«Ένψ τό χαριτωμένο τρυφερό ήμισυ του Ρενέ έσερβίριζε τό τσάι, εκείνος με έναν παληό του φίλο πού γύρισε μόλις άπό τό έξωτερικό άρχισαν αύτη τήν κουβέντα:

—Πώς βρίσκεις λοιπόν τή γυναίκα μου;

—Γοητευτική, φιλαρόν. Μά αλήθεια... Έκεί στην Άφρική πού ήμουν, είχα άκούσει άπό κάποιον ότι πήρες γυναίκα σου μιά υπέρτερια!

—«Α! έτσι; «Όστε κι' εκεί κάτω, φίλτατε, έφτασε ή φήμη αύτη; «Ε, λοιπόν, τώρα θά σου διηγηθώ πώς έγινε ό γάμος μου και ύπό ποίας συνθήκας έπήρα μιά... μου...»

Και καθώς έλεγε αύτά ό Ρενέ, άφησε τό τσιγάρο του σ' ένα τασάκι κι' άρχισε έτσι τήν ιστορία του γάμου του:

—Θά θυμάσαι, βέβαια, φίλε μου, σάν παληός συμμαθητής, τή μεγάλη άδυναμία πού έτρεφα άπό νεώτατος άκόμη στά... δουλικά!

—«Ω, ναι... τό θυμάμαι πολύ καλά...»

—Μιά μέρα λοιπόν καθώς έβγαينا άπ' τήν «Όπερα, συναντώ ένα χαριτωμένο δουλικό, κοιμωμένο και με μουτράκι κουκλιστικό νά προχωρή σ' ένα μικρό δρομάκο. Δέν χάνω καιρό. Τήν πλησιάζω γοητευμένος και τής πιάνω τήν κουβέντα:

—«Γυρνάτε άπ' τό θέατρο και σείς μικρή μου;

—«Όχι, άπάντησε εκείνη με χάρι, ήμουν κύριε σέ κάτι φίλες μου.

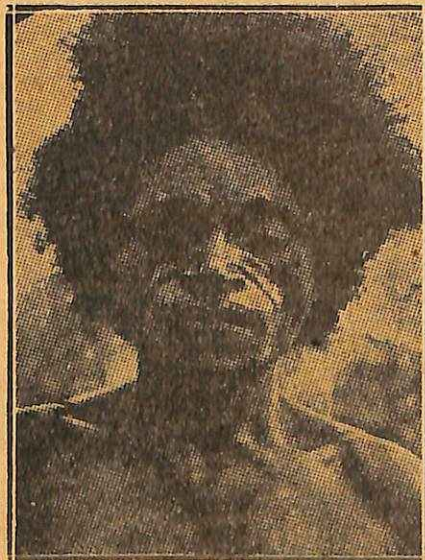
—«Α, έτσι... Μά μήν τρέχετε τόσο... Χαρήστε μου τουλάχιστον τ' όνομά σας;

—«Και μού είπε πώς τήν έλεγαν Άνέζα Άνεζούλα. Νά μήν στά πολυλογώ, φίλε μου, λόγω με λόγω τής ώμολόγησα ότι τά μάτια τής με τρέλλαιναν και τής έμπιστεύτηκα ότι ή άδυναμία μου ήταν ν' άγαπώ τις δούλες!

—«Εκείνη τότε γέλασε και μού ύποσχέθηκε ένα ραντεβού στο σπίτι τής κυράς της. Θά με δεχόταν στις 4 πού θάλειπε ή κυρά της σέ τσάι σάν όν μου τύχαινε καμμία ξαφνική συνάντησι, θά έκαμα εγώ πώς είμαι... άσφαλιστής γιά νά μήν έκθέσω

♦♦♦♦♦

ΩΡΑΙΟΙ ΑΝΔΡΕΣ!

«Ένας αγριάνθρωπος τής φυλής των Γκάλλα, ό όποιος άπό τους ίθαγενείς θεωρείται άνθρωπος έξαιρετικά... ώραίος. Συμφωνούμεν και ήμείς εις τό ότι είναι ώραίος ως... άσχη-

—«Εσύ, παραπάνω άπ' όλους. Τι καταπιανόσαστε μαζί μου και θρίζοντάς με χαλάτε τό μαύρο περιεχόμενο των καλαμαριών σας; Τι θέλετε άπό μένα; Νά έσύ ένα λεφτό πριν έρθω έγραφες γιά ξανθείς, γιά νεράιδες, γιά πνεύματα. Δικά μου είναι όλα αύτά, κι' εγώ τά προστατεύω. Έσύ κι' οί όμοιοί σου, τί θέλετε και πετάτε άπάνω τους όλη τή δύναμι τής ψευτιάς και τής συκοφαντίας, πράματα πού πάλι εγώ σάς τάδωκα; Γιατί δέν μ' άπαντάς;

Κύτταγα τό Διάβολο κατάμουτρα. Στο δίκηο του, δέν είχα άλλο δίκηο ν' αντί-τάξω. Και τόν κύτταγα μονάχα, δίχως καθόλου νά μιλά.

—Είδες, πού δέν έχεις τί νά πής; με ρώτησε με θριαμβευτικό γέλιο ό Σατανάς; Είδες πόσο δίκηο έχω; Και ξέρεις πώς μαζί με τό δίκηο εγώ έχω και δύναμι. Άσε με, λοιπόν. Άσε τά πράματα πού εγώ έξουσιάζω στην ήσυχία πού εγώ τούς χάρισα. Γράψε γιά τή ζωή. Τόσα πράματα έχει, πού θά ώφελήσουν τόν κόσμο σάν μαθευτούν. Έτσι νά κάνης...»

Μιά τρομερή θροντή άκούστηκε δξα, κι' άστροπελέκια πολλά πέσανε. Τό φως του κεριού μου έσβυσε. Σάν τό ξανάναψα, ό Σατανάς δέν θρισκόταν πιά εκεί...»

«Όξω, ή θύελλα όλοένα και δυνάμωνε...»

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΑΠΙΝΙ

με βγάλη άπ' τήν άμηχανία μου:

—«Θ' άπορήτε, κύριε, πού με βλέπετε έτσι... άλλα πρέπει νά σάς εξηγήσω ότι

χθές πού με συναντήσατε, έγύριζα άπό ένα χορό μεταμφιεσμένων, στόν όποιο είχα μασκαρευτή σέ σουμπρέττα και φόρεσα τά ρούχα τής καμαριέρας μου, τής ίδιης πού σάς άνοιξε πρό όλίγου... Και αύτη, άγαπητέ κύριε, λέγεται Άνέζα... Τώρα λοιπόν, σκεφθήτε, προτού καθήσετε, θέλετε νά πάτε στην κουζίνα νά κουδεντιάσετε με τήν υπηρέτριά μου, άφού τόσο... φανατικά άγαπάτε τις δούλες! Είθε έλεύθερος, κύριε...

»Φαντάζεσαι τώρα λοιπόν τή συνέχεια και τό τέλος τής ιστορίας μου! Έμεινα κοντά στη γοητευτική «κυρία» του σπιτιού και σέ δυό μήνες τήν έκαμα γυναίκα μου! Νά, λοιπόν, ή αίτία πού βγήκε ή φήμη ότι παντρεύτηκα μιά δούλα!»

Μιά γλυκειά φωνή διέκοψε τή συζή-λεια του Ρενέ με τόν φίλο του:

—Τί θά πάρετε, κύριε;

Γύρισε και είδε τή γυναίκα του φίλου του, πού έφερνε τό τσάι. Φορούσε μαύρο φόρεμα και μιά μικρή άσπρη ποδίτσα όπρετριάς. Ήταν τόσο χαριτωμένη, πού ό άνθρωπος δέν μπόρεσε νά συγκρατήσει να έπιφώνημα θαυμασμού. Έπήρε εκείνη και όταν ή γυναίκα έφυγε, είπε στόν φίλο του:

—Τί νά σοι πώ, παιδί μου. Είναι άληθεια πώς ή γυναίκα σου είναι πολύ χαριτωμένη, άλλα είναι καλλίτερη ως... δούλα. Δέν συμφωνείς;

«Ο Ρενέ συμφώνησε!...

Ρ. ΝΤΕΓΛΟ

Αισθηματικά διηγήματα

Ο κ. διευθυντής...

Του Α. Καβαλλιέρε

σίας και μού ύποσχέθηκαν πώς θά μού έστειλναν σήμερα τό πρώι μιά νέα.

—Περίεργο, είπε πάλι ή δεσποινίς. Είναι δέκα σχεδόν και άκόμα δέν φάνηκε ψυχή. Όπως-διήποτε θά άναγκασθώ πάλι νά έργασθώ εγώ έως ότου έρθη.

Και διευθύνθηκε πρós τό γραφείο της και τή γραφομηχανή πού τήν περιέμενε.

★

«Ακριβώς στην πιό σπουδαία στιγμή, τήν ώρα πού ό κ. Μάξγουελ συνέκρινε τις τιμές των ημερησίων όλου του κόσμου —στιγμή ιερά — μιά χρυσή μπουκλα τράβηξε τήν προσοχή του.

Νευριασμένος σηκώθηκε άπότομα χτυπώντας τήν παλάμη του με δύναμι πάνω στο τραπέζι. Μπρός του στεκόταν μιά δεσποινίς με χρυσά μαλλιά, ένα σουπεραεροδυναμικό καπελλάκι κι' ένα κολλάει άπό ψεύτικα μαργαριτάρια. Πιό κάτω μιά κομψή μέση και δυό θαυμάσια πόδια του χαμογελούσαν έγκάρδια. Δίπλα στην άγνωστη βρισκόταν ό Πίτσερ, πού άνήγγειλε φοβισμένος:

—«Η δεσποινίς πού μας έστειλε τό Γραφείο Έργασίας γιά τήν κενή θέσι του γραφείου μας, κ. διευθυντά.

«Ο κ. Μάξγουελ έκανε μιά ξαφνιασμένη χειρονομία.

—Ποιά κενή θέσι; ρώτησε σηκώνοντας τά φρύδια.

—Τής στενοδακτυλογράφου, κ. διευθυντά. Έσείς χθές τό βράδυ δέν μού είπατε νά φροντίσω...

—Είσαι τρελλός, μού φαίνεται, Πίτσερ. Ή δεσποινίς Λέπλιε είναι πρότυπον ύπαλλήλου και δέν σκέφθηκε ποτέ νά τή δώξω. Μήπως σάς είπε πώς θέλει νά φύγη;

—«Ω! όχι!... Αλλά... ψιθύρισε ό Πίτσερ άπελπισμένα, σκούζοντας κάτω άπό τό αστήρ βλέμμα του διευθυντού του.

—«Αρκετά! τόν διέκοψε ό Μάξγουελ. Λυπομαι πολύ, δεσποινίς, άλλα δέν ύπάρχει έδώ θέσις χρεούσου. Έσείς, Πίτσερ, νά είδοποιήσατε τό γραφείο νά μὴν ξαναστείλῃ κανένα άλλη.

«Η δεσποινίς άφησε νά χαθή τό θελκτικό χαμόγελο, με τό όποιο είχε όπλισθ και τά καθολικά έμπορικά σημεία πού μελετούσε. Στις στιγμές αυτές —πού συνήθως ήσαν παραπολλές — ό Μάξγουελ δέν θυμόταν κανένα άπό τά πράγματα πού τόν συνέδεαν με τή ζωή.

—Λοιπόν, τί τρέχει; —ρώτησε τήν δακτυλογράφο του ύστερα άπό τό τρίτο... θήξιμό της, χωρίς νά διακόψη τήν εργασία του. Τίποτα νεώτερο;

Τά γκριζά μάτια του σηκώθηκαν άνωπμόνα και έρωτηματικά πρós τήν νέα κι' έπειτα ξανάπεσαν πάλι στο χαρτί πού είχε μπρός του.

—«Όχι, τίποτα, άπάντησε ή δακτυλογράφος, με ένα μικρό γελάκι, προχωρώντας πρós τήν πόρτα. Έσείς με χρειάζεσθε;

«Ο Μάξγουελ, όμως, ήταν πάλι πολύ μακριά αύτη τή στιγμή νά νά προσέξη τήν προθυμία τής υπαλλήλου του, και ή κοπέλλα βγήκε χωρίς νά πάρη άπάντησι.

—Μίστερ Πίτσερ, είπε πλησιάζοντας τόν υπάλληλό της έμπιστοσύνης του διευθυντού. «Ο κ. Μάξγουελ σάς μίλησε σχετικώς γιά μιά στενοδακτυλογράφο πού χρειάζοσαστε;

—Μάλιστα, δεσποινίς. Χθές κιόλας παρήγγειλα σ' ένα γραφείο εύρέσως έργασίας.

ΕΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ

«Ο ποδοσφαιριστής (πού πέταξε άπό τό κρεβάτι με μιά κλωσιά τή γυναίκα του): Με συγχωρείς, άγάπη μου, άναιρεύτηκα πώς έβόλα τό... τρίτο γκέμ!

...Τήν κομψή σιλουέττα της είχε δημιουργήσει με τις κόρες του μικρού της αυτοκινήτου...

Δέν πρόφτασε νά άποτελειώση τή φράση του. «Ένα ξαμονισμένο κουδούνισμα τόν έκανε νά τσακισθί γιά νά παρουσιασθί στόν διευθυντή πού τόν καλούσε.

—Νά έρθη άμέσως έδώ ή δεσποινίς Λέπλιε, τού φώναξε ό Μάξγουελ μόλις άνοιξε τήν πόρτα. Άμέσως!

«Από τό μισάνοιχτο παράθυρο του γραφείου μπήκε ένα έλαφρό φρέσκο άεράκι πού σκορπούσε χίλια δυό άνοιξιάτικα άρώματα. «Ο ήλιος καθρεφτιζόταν στα τζάμια πού φωτίζαν τό δωμάτιο μ' όλη τή σειρά των χρωμάτων τής ίριδος. Ένα πουλάκι —πού διάβολο θρέθηκε εκεί! — άφησε νά ξεφύγουν μερικές εύχάριστες νότες άπό τόν μουσικό λάρυγγά του.

«Η πόρτα άνοιξε δειλά.

—Περάστε, δεσποινίς, είπε ό Μάξγουελ. Γράφετε, σάς παρακαλώ. Θά σάς ύπαγορεύσω ένα γράμμα.

Πρόθυμη ή Λέπλιε άνοιξε τό μπλόκ της ενψ ό Μάξγουελ άρχισε:

«Πρós τήν «Εταιρίαν «Μπάνκ Γιούνιον Σικάγο». Κύριοι, είμεθα κάτοχοι τής άπό 10 τρέχοντος ύμετέρας έπιστολής...». Δεσποινίς Λέπλιε, πόσων έτών είσθε;

—Σήμερα ακριβώς έχω τά γενέθλιά μου, κ. διευθυντά. Μπαίνω στα είκοσι, είτε ή δεσποινίς Λέπλιε κυττάζοντας τόν κ. Μάξγουελ με παράξενο χαμόγελο.

—Νά ζήστε. Συνεχίστε όμως, σάς παρακαλώ. Δέν είναι λόγος νά με κυττάτε έτσι. Λοιπόν, τί λέγατε; «Α! Ναι... «... ύμετέρας έπιστολής, τής όποιάς τό περιεχόμενο έσημειώσαμεν. Σχετικώς με τήν ύπόθεσιν των πετρελαίων...»

«Ο Μάξγουελ σηκώθηκε γιά λίγο σάν κάτι νά τόν άπασχολούσε. Τά χέρια του νευρικά έπαίζαν ένα μολύβι. Τέλος πήρε μιά άπόφασι και γρήγορα-γρήγορα ρώτησε:

—Δεσποινίς Λέπλιε... Θέλετε νά γίνετε γυναίκα μου;

—Πρós Θεού. τί λές, Χάρβεϋ; είπε τό κορίτσι άναπνέδοντας. Παίζεις μαζί μου;

—Τούναντιόν είμαι πολύ σοδαρός. Σ' άγαπώ, Λέπλιε, και θέλω νά γίνης δική μου.

—Μά Χάρβεϋ... είσαι με τά σωστά σου; ρώτησε πάλι εκείνη.

—Δεσποινίς, έχω πολλή δουλειά. Θά μού άπαντήσετε, ναι ή όχι;

—Χάρβεϋ, έπέμεινε εκείνη, είσαι καλά; Είναι δυνατόν νά ξεχάσεις έτσι; Απομνησες ότι... με παντρεύτηκες σήμερα τό πρώι, στις όκτώ, στη διπλανή έκκλησία του Άγίου Πέτρου; Μά τόσο άφηρημένος είσαι...

ΣΚΗΝΗ Ι.

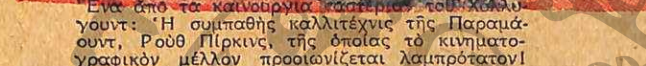
Σέρλοκ-Χόλμς (ἄφοῦ ἐξήτα

ΣΚΗΝΗ II

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

... μιᾶς γυναίκας πού — “Υψίστε Θεέ !

— κάπνιζε τὸ τσιγάρο της μὲ τσιμπούκι...

«Ὁ Οὐάλλας Μπέρρυ, λόγω της
ἐξαιρετικῆς... τριχοφυΐας του, ξυ-
ρίζεται περισσότερο ἀπὸ τρεῖς φο-
ρές τὴν ἡμέρα. Γι' αὐτό, κατὰ τὸ
πλεῖστον τὰ ραντεβού του τὰ δίνει
σὲ... κούρεϊο!...

Τῆς Κ. Χόβαρτ

71. ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΜΟΥΣΚΕΜΑ;
ΜΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΔΩ ΚΟΝΤΑ ΚΑΝΕΝΑ ΣΤΑ-

— Ένα αυτόκίνητο. Γκαστόν! φώναξε.

—Μπα, δὲν θαρρεύσαι — μὲ πρόλαβε ὁ

1891

Η ΔΑΛΙΔΑ

Για τρίτη φορά σήμερα, μέσα σε λίγες μέρες, μπήκε πάλι η ωραία ξανθή ψηλή κυρία στο αδαμαντοπωλείο Χάριγκτον και Μούρ στη Ρεγκέντ στρίτ 217 στο Λονδίνο.

Πάλι ζήτησε να της δείξουν την μεγάλη καρφίτσα από πλατίνη, με τα μπριγιάντια πουλάμπαν σε σχήμα καρδιάς. Ανάμεσα στα μπριγιάντια, σαν για να γέμιζε το κενό έσωτερικό της καρδιάς, φάνταζε ένα μεγάλο θαυμάσιο μαργαριτάρι. Κάθε φορά που έρχοταν η κυρία, αφού το κούτταζε καλά το κόσμημα, το περιεργαζόταν και το θαύμαζε, τ' ακούμπανε κατά μέρος και φαινόταν σαν να διάταζε, αφού μάλιστα προηγουμένως ο ίδιος ο κ. Βίλφριδ Μούρ της είχε την τιμή και τούς όρους πληρωμής. Χίλιες λίρες αν το πλήρωνε άμεσα και χίλιες διακοσίες με μηνιαίς τις τριμηνιαίες δόσεις.

Η πρότασις αυτή του Μούρ κακοφάνηκε σχεδόν στον συνεταιρό του, τον Τζάιμς Χάριγκτον, γιατί το κατάστημα δεν συνήθιζε να πουλάει τίποτα με δόσεις, παρά μόνο σε παλιούς πολύ γνωστούς πελάτες.

Βέβαια η Ρόλς-Ρόις που στεκόταν μπρός στην πόρτα, ο Ίνδος λακές, το βαρύτιμο πανωφόρι από έρμινια και τα σμαράγδινα δαχτυλίδια που άστράφταν στα δάχτυλα της κυρίας, δεν άφιναν αμφιβολία ότι θα ήταν πολύ πλούσια.

Η κυρία όμως ήταν ξένη, έρχοταν για τρίτη φορά στο κατάστημα κι' εν τούτοις ο Μούρ άμέσως μίλησε για πληρωμή με δόσεις, και μ' ένα έτος προθεσμία και μάλιστα ο Μούρ που ήταν πάντοτε πιο αυστηρός και πιο τυπικός απ' τον συνεταιρό του τον Χάριγκτον.

Αλλά ο Μούρ ήταν και είκοσι πέντε χρόνια νεώτερος απ' τον εξηντάρη τον Χάριγκτον, κι' έκτός απ' τ' αυτοκίνητο, το γουένινο πανωφόρι και τα σμαράγδια της κυρίας, πρόσεξε και τα υπέροχα ξανθά μαλλιά που ξεπρόβαλαν κάτω απ' το καπέλλο της, τα ωραία λεπτά δάχτυλα και τα καλοφτιαγμένα χέρια της, τέλος την θαυμάσια κορμοστασιά και τα γαλανά της μάτια που γοήτευαν. Στα μάτια της αυτά φαινόταν σαν να κρυβόταν μία άβυσσος, που θύμιζε τις μικρές εκείνες

σπίτι. Και χωρίς να χάσει καιρό, έβαλε μπρός την μηχανή και σε λίγο χάθηκε από τα μάτια μου μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης. Ξαναπήρα το δρόμο του γυρισμού, βλαστημώντας θεούς και δαίμονες για την επιπολαιότητα που είχα να ακούσω στην κούρα της πεζοπορίας, που έγκαινα για να άδυνατισα.

Περπατούσα επί ένα τέταρτο της ώρας, όταν άκουσα πίσω μου το κλάεον ενός αυτοκινήτου. Ήταν ένα λεωφορείο. Δεν έχασα καιρό και μαζεύοντας τα έκδρομικά μπιστούνια μου και τα λοιπά εξαρτήματά, με τα οποία είχα εφοδιασθή, ανέβηκα στο αυτοκίνητο. Σε λίγο ήμουνα στο σπίτι, κομμένος και με πόνους στη μέση. Έπεσα στον ύπνο και δεν ξύπνησα παρά μόνο άργα το απόγευμα από τις φωνές της Τζόαν.

—Τί συμβαίνει; Τί τρέχει; ρώτησα ξαφνιασμένος.

—Τί θέλεις να συμβαίνει; Να μόλις φύγαμε, ο Φράνκ θέλησε να με περιποιηθή και με πήρε μαζί του για τον δρόμο της Πενσυλβανίας. Είχαμε άπομακρυνθή είκοσι χιλιόμετρα, όταν έσκασε το λάστιχο του αμαξίου. Έτσι αναγκαστήκαμε να γυρίσουμε από κει με τα πόδια! Μα γιατί γελάς, θ, ε ήλιθιε;

ΚΟΛΙΝ ΧΟΒΑΡΤ

λιμνίσες που γίνονται μέσα στους κρατήρες των ήφαιστειών στις Φιλιππίνες νήσους, όπου ο Μούρ είχε μείνει αρκετόν καιρό, για να μαζέψη σπάνια πετράδια πολύτιμα.

Κι' αλήθεια! Τα μάτια αυτά ήταν πολύ πιο όμορφα απ' τα μάτια της γυναίκας του της Κονσουέλο, μιάς Αμερικάνας, που την είχε γνωρίσει στην Ανω Ανατολή και την είχε παντρευτή προ δεκαετίας. Η ματιά της Κονσουέλο ήταν πιο ζωηρή, πιο φλογερή, αλλά και πιο καθαρή, πενότερη απ' την όνειρεμένη γοητευτική έκφρασι των ματιών της άγνωστης, που τον κούτταζε σήμερα για τρίτη φορά, σαν κάτι να θέλεε απ' αυτόν, σαν κάτι να περίμενε...

Το ρολόι χτύπησε 6 1/2. Μετά ένα τέταρτο θαφενε ο Μούρ απ' το κατάστημα. Στις 7 και 7' ακριβώς θαφενε το τραίνο του απ' τη στάσι Βατερλώ για το Ρίτσμοντ και το πολύ στις 7 1/2 θάνοιγε την ξάπορτα της βίλλας του. Θά είχε αρκετόν καιρό να χαίρεται την γυναίκα του, να φιλήση τα παιδάκια του και ν' αλλάξει, για να νάνε έτοιμος για το δείπνο στις 8 ακριβώς.

—Κύριε Χάριγκτον! Αν τυχόν ξανάρθω η κυρία που ενδιαφέρεται για την καρφίτσα Νο K 437, ξέρετε τί θα της πητέ...

—Βέβαια, κ. Μούρ. Αλλά ακόμα είναι 6 και 1/4. Θά φύγετε νωρίτερα σήμερα;

—Όχι! Αλλά έσεεις θα κλείσετε στις 7 1/2 και μπορεί να ξανάρθω πιθανόν την ώρα που θα λείπω εγώ.

Ο Χάριγκτον κάτι μουρμούρισε, πως τούς τρώει μονάχα την ώρα η κυρία αυτή χωρίς να σκέπτεται σοβαρά ν' αγοράσει

Είχε κάνει καμιά εκατοστή μέτρα δρόμου, άποιος τον φώναζε...

τίποτα, και συνέχισε τους λογαριασμούς του.

Ένα τέταρτο πέρασε χωρίς καμιά πελάτης να μη σ' κατάστημα. Ο Μούρ πηρε το καπέλλο του και το παλτό του φώναζε στον Χάριγκτον «καλή νύχτα» βγήκε απ' το μαγαζί.

Θά είχε κάνει ως εκατό βήματα στη διεύθυνσι του Τσάριγκ-κρόις, όταν ακουσε κάποιον από πίσω του να τον φωνάζει με τ' όνομά του.

Μούρ, όμως, είχε ένα σωρό στο Λονδίνο γι' αυτό και προχώρησε χωρίς να νιώσει καθόλου να κυττάει. Αέφανα μπροστά του στάθηκε ένας άνθρωπος με γοφό σωφέρ και τόν παρακάλεσε ευγενώς να πάνε μαζί στην πλατεία Γκρόσβεν-δου η κυρία Έθελιν Βύμς ήθελε να μιλήσει.

Ο Μούρ άμέσως άνεγνώρισε τον σωφέρ της κυρίας που πήγαινε στο κατάστημα για την καρφίτσα. Δεν τούβρισε καιρός να σκεφθί και να λογαριάσει, γιατί ήδη στεκόταν δίπλα του η γυναίκα Ρόλς-Ρόις, όπου ο σωφέρ κι' ο Ίνδος λακές τόν σήκωσαν και τόν έβγαλαν χωρίς να καταλάβη κι' αυτός πως λίγα λεπτά της ώρας το αυτοκίνητο σ' έβγαλε μπρός σ' ένα μεγάλο της πλατείας Γκρόσβενδου. Πάλι τόν σήκωσαν τον Μούρ απ' τ' αυτοκίνητο και μ' ευγένεια τόν έβγαλαν σε μία ανοιχτή πόρτα, η οποία κλεισε πίσω του.

Το έπεισόδιο αυτό, που έμοιαζε σαν ριπέτεια, δεν του πολυκακοφάνηκε. Ο Μούρ, ο οποίος είχε πολυταξιδέψει, είχε περάσει πολλά στη ζωή του, αν του κατέστρεφε τη συνήθισμένη τακτική του στις ώρες του.

Μιά πλατειά φωτισμένη σκάλα, πλούσια επιπλωμένο σαλόνι, μία σ' αναμονής, το άνοιγμα μιάς πόρτας κι' ο Ίνδος λακές παρουσιάστηκε.

—Με συγχωρείτε για τί λίγο άβουλο, θιστη πρόσκλησι και μεταφορά σας, Μούρ—άρχισε η κ. Έθελιν δείχνοντας μια πολυθρόνα για να καθήση—σας όμως αύριο να ταξειδέσω και θα νάχω την ώρα να σας πω όλα τα καλά σας. Έχω πληθώρα πολύτιμα κοσμήματα, μ' άρσουν όμως πάλι σ' αυτό το κατάστημα και Μούρ, η μ' ο νεαρός και χαριτωμένος διευθυντής του, να έλθω να συζητήση για μια ταλλαγή, συμπεριλαμβανομένης και για τους μαύρους.

—Νομίζω, κυρία, κριθήκε ο Μούρ, ότι το που μου λέτε τώρα, υπονοεί κάλλιστα ν' η και πρό μισής ώρας κατάστημά μας, το τραίνο μου, ή γι' αυτούς μου θ' ανησυχή...

—Όσο γι' αυτό, απασχολήθηκε η κ. Έθελιν, επειδή θά είχατε σοβαρωτάτη άπασχολήσι για έμπορικές υποθέσεις, θά πάτε με το τραίνο 8 και 10. Το τραίνο 8 και 10, το τραίνο 9. Έκτός από τη συνηθίζω να έπιδεκα στο Λονδίνο τα μαγαζιά μου, μα κοσμήματά μου, στιγμή μόνο λίγη ανησυχία. Πάω να σας φέρω κασσετίνα με τα κοσμήματα.

τα. Έλπιώ να τ' άβρητε του γούστου σας. Μία χαριτωμένη κλειδί του κεφαλιού, μία φλογερή αχτίδα απ' τα υπέροχα μάτια της κι' η Έθελιν Βύμς εξαφανίστηκε πίσω απ' τη βαρεία βελούδινη κουρτίνα.

—Γυναίκα μία φορά! σκέφθηκε ο Βίλφριδ Μούρ. Αέφανα όμως τούρρε στο νου το σπίτι του στο Ρίτσμοντ. Το τραπέζι στρωμένο με το άσπρο τραπεζομάντηλο, η σουπα χελώνας, το ροσιφ με τη σαλάτα από ρέγγα και τη σαλάτα του Ουόρτσεστερ, η πουδρίγκα, το αγαπημένο του γλυκό, τα δυο παιδάκια του ωραία άψογα ντυμένα, η άδελφή του ή μίς Μούρ στα λευκά κι' η Κονσουέλο, η όμορφη γυναίκα του.

—Ξέρεis, Βίλφριδ, του είχε πη προ καιρού, τί σε περιμένει, αν ποτέ άποπειραθής να μ' άπαθήσης. Για χατήρι μου, μπορείς να κάνης πτώχευσι, να παίζης, να πίνης και να κλέψης ακόμα. Όλα θά σ' άσφαλισω, ποτέ όμως την άπιστία. Στο συμβόλαιό του γάμου μας είναι γραμμένο: «Εν περιπτώσει άπιστίας εκ μέρους του σύζυγου κ. Μούρ, περιέρχονται στη σύζυγο Κονσουέλο Μούρ, το γένος Ατκινσον, τα παιδάκια κι' ολόκληρη η κοινή περιουσία των συζύγων Μούρ. Ατομική περιουσία σου είναι τα είδη της τουαλέτας σου, τα κοστούμια σου, τ' άσπρόρουχα σου και τίποτ' άλλο. Όλα τάλλα, καθώς και το μεριδίό σου στο κατάστημα Χάριγκτον και Μούρ, θεωρείται κοινή περιουσία».

Κι' ένω τάλεγε αυτά, τα μάτια της έλαμπαν ζωρότερα, πιο σκληρά κι' από άτσάλι.

—Διάβολε! κιόλας έπτά η ώρα, ψιθύρισε ο Μούρ ανάμεσα στα δόντια του. Τί έγινε η κ. Έθελιν με τα κοσμήματα; Αν δεν έρχοταν γρήγορα, θάχανε και το δεύτερο τραίνο.

Τη στιγμή αυτή όμως η βαρεία πορτίερα παραμέρισε κι' η Έθελιν μπήκε μέσα... Φορούσε ένα λεπτό κοστούμακι του μπάνιου, που της σκέπαζε μόνο ελάχιστο μέρος απ' το θαυμάσιο αλαβάστρινο σώμα της.

—Τί σημαίνει αυτό, κυρία; φώναξε ο Βίλφριδ γεμάτος θαυμασμό, αλλά και τρόμο συγχρόνως.

Σηκώθηκε άπάνω, θέλησε να τρέξη, να φύγη απ' το δωμάτιο, έμεινε όμως άκίνητος σαν απολιθωμένος μπρός στην όμορφη αυτή της γυναίκας.

—Αυτή είναι η κασσετίνα, είπε η Έθελιν χαμογελώντας, ισώνοντας το κοστούμακι της με τα ρόδια δάχτυλά της. Είθε ευχαριστημένος;

Και τούδωσε το χέρι της να το φιλήση.

... Όταν ο Βίλφριδ Μούρ άρχισε να συνέρχεται και να ξεναθρίσκει το λογικό του, το ρολόι χτυπούσε 7 1/2. Ήταν γονατισμένος μπρός στην Έθελιν και τη βοήθαγε να φορέση τις παντοφλίτσες της. Αυτή του χάιδε τα ξανθά μαλλιά του, που ήταν ανακατεμένα, ιδίως την τελευταία αυτή μισή ώρα, ενώ αυτός ανατρίχιαζε κάτω απ' το χάιδεμα του χεριού της. Πού είχε όμως κρυμμένο η Έθελιν το μικρό ψαλιδάκι, με το οποίο άέφανα τούκοψε εκείνη τη στιγμή μία τούφα μαλλιά απ' το κεφάλι του;

Με ταραχή ο Βίλφριδ παράτησε τις παντόφλες και τα ωραία πόδια της Έθελιν και σήκωσε το κεφάλι του για να δει. Αυτή κρατούσε θριαμβευτικά μια τούφα μαλλιά ανάμεσα στα δάχτυλά της και τάδινε τεντώνοντας το χέρι της προς τα πίσω σε κάποιο άλλο χέρι, που για μία στιγμή χώθηκε ανάμεσα απ' τη βελούδινη πορτίερα.

—Τί όνομα Θεού, Έθελιν! Τί είναι αυτό που κάνετε; Τί σημαίνουν όλα αυτά; Τί τα θέλετε τα μαλλιά μου;

—Λίγη ύπομονή, αγαπημένο μου, άποκρίθηκε κι' αυτή κυτάζοντάς τον με τα γαλανά της μάτια και μ' ένα βλέμμα που πότε έμοιαζε σαν χάδι από παρηνικά χέρια, πότε σαν το σιλιέτο δολοφόνου. Μόνο ύπομονή! Και πρώτα-πρώτα δεν λέγο-

μαι Έθελιν, αλλά Δαλιδά. Δεύτερον, τα μαλλιά σας τα πήρα για ένεχυρο. Δεν πρόκειται βέβαια να τ' άνω στο ένεχυροδανειστήριο, γιατί δεν θά πάρω και πολλά πράγματα. Τρίτον, θά μου υπογράψετε τώρα μία μικρή άποδειξούλα. Και τότε άμέσως η κομμωτριά μου, που κάτι καταλαβαίνει κι' από ανδρικό κούρεμα, θά σ' άσ' τακτοπούση, το πολύ σ' ένα τέταρτο, τα μαλλιά σας, λιγάκι κοντήτερα μέν, αλλά τέλεια, καλλίτερα κι' από ότι θά τάφτιανε ο κουρέας σας. Αν όμως τυχόν, παρ' έλπίδα, άρνηθήτε να υπογράψετε, τότε, τότε η κυρία Κονσουέλο δεν θά ευχαριστηθή και τόσο πολύ όταν...

Ο Βίλφριδ θέλησε προς στιγμήν να ριχτεί άπάνω της να την πνίξη, άμέσως όμως σκέφθηκε πως έπρεπε να προσέξη έδω που ήταν, σε μέρος δηλαδή που απ' τις διάφορες πορτίερες ξετρύπωναν διάφορα μυστηριώδη χέρια! έπειτα η σκέψη για την δλη εν γένει κατάστασι του δεν έκανε να νά μη μιλήση. Πού να πάη να βρή τόσο άργα κουρέι, κι' έπειτα πότε θά πήγαινε σπίτι του; «Αν τυχόν με άπαθήσης, Βίλφριδ, ξέρεis τί σε περιμένει!» άκουγε τη φωνή της Κονσουέλο κι' έθλεπε με το νου του το διαπεραστικό βλέμμα της.

Ο Βίλφριδ ύποκρίθηκε τόν ψύχραμο, σηκώθηκε άπάνω, πήρε την άπόδειξι από τα χέρια της Έθελιν-Δαλιδάς και τη διάβασε:

«Διά της παρούσης βεβαιώ ότι έλαβον σήμερα παρά της κυρίας Έθελιν Βύμς εν Λονδίνο το ποσόν των 1000 λιρών στερελινών (δολογράφως: χιλίων λιρών στερελινών) ως πληρωμήν διά την άγοράν παρ' αυτής μιάς καρφίτσας εις σχήμα καρδιάς (αριθμός μάρκας καταστήματος K 437). Το κόσμημα θά παραδοθή εις την κυρίαν Βύμς αύριο πρωί, επί έπιστοφί ένός σφραγισμένου δέματος, εις το κατάστημα Χάριγκτον και Μούρ, Ρεγκέντ στρίτ 217. Εν Λονδίνο τη 17 Μαρτίου 1932».

Χωρίς να μιλήση, πήρε ο Μούρ την πένα που του προσέφερε η Έθελιν και υπέγραψε. Εν τώ μεταξύ η Έθελιν, είχε πάρει πίσω τα κομμένα μαλλιά του Μούρ, τάβαλε μέσα σ' ένα κουτάκι και το σφράγισε.

«Όλα τα χρειώδη βρισκόντουσαν προετοιμασμένα άπάνω σ' ένα τραπέζακι. Έπειτα πήρε απ' τα χέρια του Μούρ την άπόδειξι, τη διπλώσε και την κλείδωσε σ' ένα συρτάρι.

—Η κυρία Κονσουέλο θά πληροφορηθή την ύπόθεσι αυτή άμέσως μετά την άστυνομία, εν περιπτώσει που τυχόν θά καταβύγετε εκεί, πράγμα που δεν σ' άς το συμβούλεύω! του έειπε η Έθελιν με το πιο γοητευτικό χαμόγελο του κόσμου.

—Έπειτα σηκώθηκε και χάθηκε πίσω απ' το βελούδινο παραπέτασμα.

Ο Βίλφριδ Μούρ νύθηκε. Η κομμωτρία τούφτιαζε τα μαλλιά. Σε λίγο ο σωφέρ κι' ο Ίνδος τόν μετέφεραν με το αυτοκίνητο σπίτι του. Στις 80 και 40' ακριβώς ήταν στη βίλλα. Το αυτοκίνητο είχε σταθμά καμιά εκατοστή μέτρα μακρότερα.

—Γιατί έκοψες τόσο κοντά τα μαλλιά σου; ρώτησε η Κονσουέλο τόν άντρα της την ώρα που τρώγανε.

—Αυτό παθαίνει κανείς όταν δεν πάη στον τακτικό του κουρέα, άποκρίθηκε ο Μούρ. Όταν μετά την έπίσκεψι στον πελάτη μας έφτασα στον σταθμό του Βατερλώ, είχα μία ώρα μπροστά μου. Σκέφτηκα λοιπόν να κόψω τα μαλλιά μου. Μπήκα στο πρώτο κουρείο που βρήκα μπρός μου και γι' αυτό μ' έκαναν σ' αυτό τα χάλια. Ευτυχώς που τα μαλλιά μεγαλώνουν γρήγορα.

—Τί είδους πελάτης σου ήταν αυτός που πήγες;

—Μία παληά οικογένεια, που θέλει να πωλήση κοσμήματα λόγω της κρίσεως. Ωραία, θαυμάσια πράγματα, πολύ ακριβά όμως. Κρίμα την ώρα πούχασα.

Η Κονσουέλο δεν σκοτιζόταν ποτέ για τις έμπορικές ύποθέσεις του συζύγου της. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν το έτη-

σιο καθαρό κέρδος. Γι' αυτό δεν μίλησε πιά για την ύπόθεσι.

—Τά κοντά μαλλιά σου δεν μ' άρέσουν καθόλου, Βίλφριδ! είπε μονάχα.

Τόν δυστυχή τόν πέρασε κάτι σαν ήλεκτρικό ρεύμα. Άβριο άσφαλώς θάπαρνε πίσω το πακετάκι με τα μαλλιά που τούχε κόψει η Έθελιν-Δαλιδά. Τα μαλλιά όμως που είχαν κοπή από το ψαλίδι της κομμωτριάς κι' είχαν μείνει εκεί; Η ύπογραφή του έπειτα κάτω από την άπόδειξι; Κατάλαβε πως ήταν καλά πιασμένος στην παγίδα. Δεν άπελιπτική όμως. Άποφάσισε ν' άμυνθή θορραλέα κατά του έχθρου, όπως τόσο συχνά το είχε κάνει τόν καιρό που ζούσε στις άποικίες και σε άλλες χώρες.

Την άλλη μέρα το πρωί έφτασε άκριβώς στην ώρα του ο άπεσταλμένος της Έθελιν στο κατάστημα Χάριγκτον και Μούρ. Έννοείται ότι έφυγε μ' άδειανά τα χέρια, χιατί ο Μούρ άρνήθηκε να τού δώση το κόσμημα. Ο άπεσταλμένος της Έθελιν βέβαια άπέφυγε να παρουσιάση την άπόδειξι και κράτησε και το πακετάκι με τα μαλλιά. Πληροφορίες που ζητήθηκαν απ' την άστυνομία κι' απ' τη γειτονία για την Έθελιν Βύμς έμειναν χωρίς άποτέλεσμα. Το όνομα αυτό ήταν τελείως άγνωστο.

Η Έθελιν-Δαλιδά όμως άπεδείχθη έξυπνη. Δεν έξεμεταλλεύθη καθόλου την άπόδειξι πουχε στα χέρια της. Άσφαλώς φοβόταν καμιά καταγγελία επί έκδιασμή έκ μέρους του Μούρ.

Την άλλη ημέρα όμως, μετά την περιπέτεια, η κυρία Κονσουέλο έλαβε το πακετάκι με τα μαλλιά. Τα κούτταξε: χωρίς αμφιβολία, ανδρικά σκληρά μαλλιά κι' ακριβώς τόσο ξανθά όπως του άνδρός της. Ουμμήθηκε πως ακριβώς προχθές είχε κόψει κι' αυτός τα μαλλιά του. Μέσα στο πακετάκι ήταν και μία σημείωσις με τέσσαρις λέξεις: «Ο σύζυγός σας σ' άπατά!»

Τί να σήμαινε αυτό άρά γε; Η Κονσουέλο κούτταξε τη σημείωσι και τα μαλλιά και τα δυο μύριζαν μία δυνατή μυρουδιά: Αμπρα και Λωτός. Κι' αυτά τα γράμματα! σαν γνωστά της φάνηκαν.

Η Κονσουέλο, που από θυμό, πικρία και ντροπή κόντευε ν' άρchiση τά κλάμματα, έμπηξε άέφανα τα γέλια.

—Η Δαλιδά! είπε δυνατά και πέταξε πακετάκι και σημείωσι μέσ' στο συρτάρι της τουαλέτας της.

... ..

—Βίλφριδ! είπε η Κονσουέλο μετά το δείπνο στον άνδρα της και μετά που φάγαν τα παιδά για να κοιμηθούν. Βίλφριδ, προχθές μία γυναίκα σουκόψε τα μαλλιά σου. Έπεσες και σ' άς στα χέρια της Δαλιδάς κι' αυτή φργίασε με τα μαλλιά σου.

—Δαλιδά! Για τ' όνομα του Θεού! κι' αυτό το ξέρει ακόμα; σκέφτηκε ο Μούρ και κόντεψε να λιποθυμή. Γιατί όμως να με βασανίζει έτσι αυτή η γυναίκα.

Η Κονσουέλο όμως συνεχισε ήρεμα:

—Δεν όνομάζεται βέβαια Δαλιδά, αλλά Έθελιν. Ήταν φιλενάδα μου στην Καλιφορνία. Πάνε περισσότερο από δεκαπέντε χρόνια από τότε, είμαστε μικρά κορίτσια ακόμα. Η Έθελιν είχε μία περίεργη κακή συνήθεια. Όποιος μονάχα της έπεφτε στα χέρια της, τούκοβε μία τούφα μαλλιά κι' έκανε διάφορες βλακείες. Γι' αυτό τη βγάλαμε και Δαλιδά. Όσο μεγάλωνε, τόσο τ' άστειά της αυτά γίνόντουσαν και πιο έπικίνδυνα. Όλο τόν κόσμο τόν ανακάτωε. Έτσι μόλις σε είδε έκανε το άστείο της. Χρειάζόταν τίποτα άλλο για έναν τίμιο άνδρα;

—Μία μπριγιαντένια καρφίτσα 1000 λιρών! είπε μέσα του ο Βίλφριδ, άνακουφισμένος που δεν θά τσακωνόταν με τη γυναίκα του.

Ο άτσιγγανος

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΡΙΧΤΕΡ

Έρμος και φτωχός ο μικρός άτσιγγανος γυρνούσε στους δρόμους της πολίτειας, τραγουδώντας, και παίζοντας το βιολί του. Το πρόσωπό του έδειχνε, έναν άνθρωπο που στον κόσμο δεν ήρθε για τίποτ' άλλο, μόνο για να νοιώσει της ατιότητες της ζωής. Στη φωνή του είχε τη λύπη της καρδιάς του, κι όσοι άκουγαν το παθητικό τραγούδι του, τον συμπονούσαν και βοηθούσαν στη φτώχεια του.

Μιά μέρα που τραγουδούσε κοντά σ' ένα πλούσιο σπιτικό, μιά άρχοντοπούλα ώμορφη, πρόβαλε, στο παράθυρο σάν άκουσε το τραγούδι του.

— Μικρέ μου τραγουδιστή... θέλω κά-θε μέρα, νάρχεσαι για ν' άκούω τη γλυκιά σου παθητική φωνή, που τόσο πολή μ' άρέσει, τοῦπε ρίχνοντάς του δυό κορώνες.

— Εύχαριστώ... εύχαριστώ, είπε μό-λις έσκυψε και τις πήρε... Όπως θέ-λεις κυρά μου...

...Κι' από τότε κάθε μέρα βρισκότανε κάτω απ' το παράθυρό της και της τραγουδούσε. Της τραγουδούσε όμως τώρα, μ' άλλη τη δύναμη του πόνου μιας νεο-γέννητης, μιας, πρώτης Αγάπης, που φώ-λιασε ξαφνικά στη καρδιά του.

Και δε δεχόταν πια τ' άπάντησε. ...Κι' έχθες με το σούρουπο πήγε, πά-λι κάτω από το παράθυρό της, κι άρχι-σε το μελωδικό τραγούδι του, παίζον-τας το βιολί του.

Σάν έπαιξε, σήκωσε τ' άμτια του γε-μάτα πόθο κι' έκύτταξε, την ώμορφη άρ-χοντοπούλα.

— Σ' άρεσε το σημερινό τραγούδι μου, κυρά μου;

— Η άρχοντοπούλα δεν τ' άπάντησε.

— Σ' άρεσε; της ξανάειπε. Εύχαριστή-θηκες...

— Ναι!!... αλλά μικρούλη μου... νά-μην... ξανάρθης... πιά... από σήμε-ρα...

— Γιατί... άρχόντισά μου, γιατί!!... — Νά... γιατί... φεύγω...

— Φεύγεις;... — Νά... φεύγω... αύριο... παντρεύ-ομαι...

— Παντρεύεσαι;!... Παντρεύεσαι;!... — Αλήθεια;!!... — Αλήθεια... μικρούλη μου... παν-τρεύομαι...

Ο μικρός άτσιγγανος κάτι θέλησε ά-κόμα να πη μ' ά δέ μπόρεσε... Ένα πράγμα του άσφιγγε το λαιμό.

...Τά άμτια του έβγαλαν μιάν άγρια λάμψη.

Και σ' έ λίγο, ξεσπώντας σ' ένα γέλιο παράξενο τρελλό, πήρε βιαστικά το δρό-μο του...

...

...Είχε νυχτώσει... σάν άνέβαινε το βουνό. Μιά ήσυχία νεκρική παντού...

Μόνο οι χορδές του βιολιού του στο φύ-σμα τ' άέρα κάτι σιγοφθιρίζαν. Λες σ' ένα τ' άέρα κάτι σιγοφθιρίζαν. Λες σ' ένα τ' άέρα κάτι σιγοφθιρίζαν.

...Τά άμτια του έβγαλαν μιάν άγρια λάμψη.

Και σ' έ λίγο, ξεσπώντας σ' ένα γέλιο παράξενο τρελλό, πήρε βιαστικά το δρό-μο του...

...

...Είχε νυχτώσει... σάν άνέβαινε το βουνό. Μιά ήσυχία νεκρική παντού...

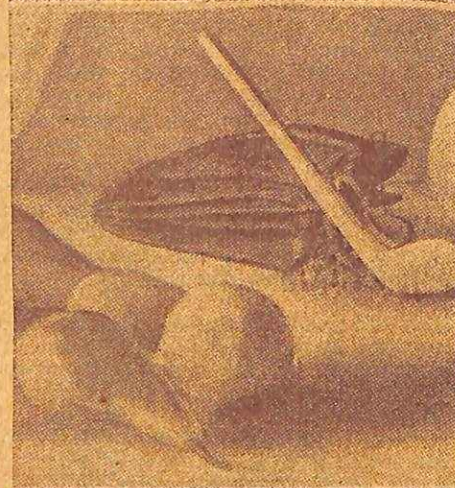
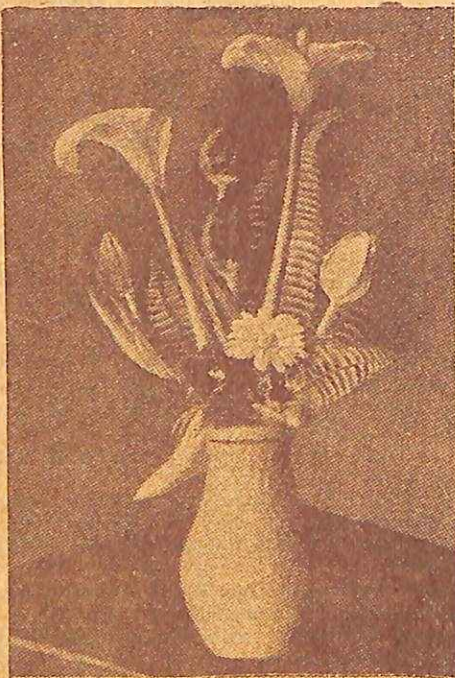
Μόνο οι χορδές του βιολιού του στο φύ-σμα τ' άέρα κάτι σιγοφθιρίζαν. Λες σ' ένα τ' άέρα κάτι σιγοφθιρίζαν. Λες σ' ένα τ' άέρα κάτι σιγοφθιρίζαν.

...Τά άμτια του έβγαλαν μιάν άγρια λάμψη.

Και σ' έ λίγο, ξεσπώντας σ' ένα γέλιο παράξενο τρελλό, πήρε βιαστικά το δρό-μο του...

...

...

Το είδος της εναντρί-μϋρτ στη ζωγραφική, κατακτά καθημερινώς έδαφος. Έξαιρετική έ-πιδόση στο είδος αυτό έχουν οι Γερμανοί ζω-γράφοι. Άνωτέρω δημοσιεύονται τρία άρι-στα έργα εναντρί-μϋρτς του Γερμανού ζω-γράφου Βάσσο φόν Οδγκο.

Προσοχή !...

ΤΗΣ ΑΝΤΡΙΕΝ ΒΕΛΛΥ

Κάθε μέρα σχεδόν ή Έβελίνα στάν έ-σοχικό της περίπατο πλησιάζε στην καγ-κελλένια άνοιχτή πόρτα ενός θαυμασίου κήπου, στην όποία μιά παράξενη έπι-γραφή σταματούσε την περιέργειά της: 'Η έπιγραφή έκείνη έλεγε «Προσοχή στα σκυλιά!».

Και ο άγνωστος αυτός κι' επικίνδυνος κήπος ήταν για την Έβελίνα ένας πειρα-σμός... άπηγορευμένου καρπού. Και να είνε διάπλστη ή πόρτα του... Και να βλέπη κάτι πελώρια ροδάκινα στα δέν-τρα του: 'Ω! πόσο λαχταρούσε ή Έ-βελίνα να κόψη ένα!...

— 'Α!», φώναζε κατατρομαγμένη.

Ξάφνου ένας νέος με τις πυτζάμες του καθόταν σ' έ μιά πολυθρόνα στο γύρισμα του δρομίσκου και μόλις την είδε σηκώ-θηκε να την υποδεχθί...

— Τί έπιθυμείτε κυρία μου;

— 'Ω... παντόν κύριε... δεν ήξε-ρα...» και δάκρυα άνέβλυσαν στα μά-τια της Έβελίνας. «Μά περίμενα να με γανυίσουν τά σκυλιά σας. Πού είνε;

Ο νέος χαμογέλασε:

— 'Αλλά δεν έχω καθόλου σκυλιά έδω!

Θά είδατε και σεις την έπιγραφή... Έ-την έβαλα έκει για να φοβούνται οι πε-ραστικοί που γλυκοκυττούν τά φρούτα του κήπου. 'Αλλά... τώρα εύλογά αυ-τήν την έπιγραφή... άφοι έγινε άφορ-μή να ρηθίτε σεις...

Η Έβελίνα κατακοκκίνισε.

— Θά μού έπιτρέψετε να σας προσφέ-ρω λουλούδια του κήπου μου...

— 'Ω! όχι... εύχαριστώ... δεν πρέ-πει...

— Τότε θά μού έπιτρέψετε να σας πα-ρουσιασθώ. Ζάν Λιστράκ... Και σεις;

Η Έβελίνα με τρόπο έξεφυγε να δώ-ση τ'ονόμα της...

— Κατοικώ στη βίλλα «Σάν Σουσι» δυό χιλιόμετρα από δώ...

— 'Ω, τότε θά έρθω να σας... άναπα-δώσω την έπίσκεψί...

— Τί λέτε! 'Ω όχι! μ'ην έλθετε... 'Αν σας έβλεπε έκει ο... σύζυγός μου! Εί-νε τόσο ζηλιάρης και νευρικός! Χαίρε-τε κυρίες!...

Και ή Έβελίνα εξαφανίστηκε με γρή-γορα βήματα.

Μιάν άλλη μέρα ή Έβελίνα κεντούσε στον κήπο της, όταν ξαφνικά παρουσιά-στηκε μπροστά της ο Ζάν Λιστράκ.

— Σεις... κύριε έδω!

— Δεν ήμπόρεσα ν' άνθέξω κυρία μου! Περνούσα κάθε μέρα έξω από τον κή-πο σας και στο τέλος ή έπιθυμία να έρ-θω να σας βρω υπερίσχυσε... 'Η έπι-σκεψίς σας μού έφερε άναστάτωση στην καρδιά... Πρέπει να μάθετε... πρέπει να σας πω πώς σας... λατρεύω... Σας ά-γαπώ τρελλά!...

— Προς Θεο! κύριε! σωπάστε...

— Φοβόσαστε μή μ' άκούσει ο σύζυ-γός σας;

Η Έβελίνα κοκκίνισε, κιτρίνισε, ξανα-κοκκίνισε.

— Σας είπα ψέματα κύριε... δεν έχω σύζυγο!

— Πώς; ώστε ούτε γώ σκυλιά ούτε σεις!;

— Είχα τόσο φοβηθί που θάρξάσατε ξαφνικά και έπειδή έπεσα στην ένεδρα της... έπιγραφής των σκυλιών...

— Αλήθεια... μ' έδίκηθήκατε. 'Αλλά... γιατί τόσο σας φοβίζει ή έπίσκεψίς μου;

— 'Ω! σας παρακαλώ... κύριε... μή με πληγώνετε... Τί θέλετε άκόμη να σας πω. Το κεφάλι μου γυρίζει... και...

...Ένα τρελλό φιλι έσφράγισε τη χείλη της Έβελίνας. Σ' αυτό το σημεί-ο σταματά και ή ιστορία μας...

Τα παρακάτω τί μάς ενδιαφέρουν παρακαλ-ω...

...

...

...

...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Περιπετειώδες άστυνομικό μυθιστόρημα του Γάλλου συγγραφέως Μ. Μονουζαιν

Τον

Η γιορτή βρισκόταν στο ζενίθ της ευ-θυμίας. Η χαρά γιόμιζε την όλόφωτη αι-θουσα.

Κάτω από ένα σύννεφο κομφετι και κορδέλλες τ' ντόμινια, άσυγκράτητα μέ-σα στην έλευθερία που έπέτρεπε ή μά-σκα, χόρευαν άγκαλιασμένα, άκολου-θώντας τους τρελλούς ήχους της τζάζ.

Κάθε χρόνο ή κόμησσα ντε Σαντρώ εί-χε καθιερώσει να δίνη ένα μεγάλο χορό μεταμφιεσμένων μέσα στα πολυτελέστα-τα σαλόνια του πύργου της, με τον σκο-πό ν' αυξήσει το ποσό που προώριζε για τους φτωχούς της.

Και ή γιορτή σημείωνε πάντοτε έξαιρε-τική έπιτυχία, γιατί όλοι οι γνωστοί της κόμησσης, γνωρίζοντας τον προορισμό των χρημάτων αυτών, συναγωνίζοντο ποι-ός θά διέθετε περισσότερα εισιτήρια, χω-ρίς θέαμα να προσέχουν και πολύ στα πρόσωπα που έσπευδαν να τ' άγοράσουν.

Ήταν μεσάνυχτα. Ο κόσμος που βρι-σκόταν στην αίθουσα λιγότεψε άρκετά. Όλοι έκείνοι που κατέκλυζαν τά σαλό-νια της κόμησσης, είτε γιατί έθελαν να συμβάλουν όπλως στους άγαθοεργούς σκοπούς της, είτε γιατί ήσαν περιεργοί, ή άκόμα γιατί έθελαν να έπιδειχθούν μό-νο, συνήθως φεύγανε.

Και τότε άκριβώς οι ύπόλοιποι ριχνόν-τουσαν στο γλέντι. Έτσι έφυγαν κι' έκει-νο το βράδυ. 'Ωστόσο είχαν μείνει άρ-κετοι άκόμα για να κρατούν την εύθυ-μία της συγκεντρώσεως.

Η έορτή θά κρατούσε έτσι άσφαλώς ως την αύγή.

Οι προσκεκλημένοι είχαν μοιραστή. Σ' εμερικές σκοτεινές γωνίες τά ζευγ-ράκια μιλούσαν, στον μουφέ ένας μεγά-λος άριθμός κυρίων έκανε θραύσι στα ποτά και στην χορευτική πίστα καμιά τριανταριά ζευγάρια στροβίλιζαν τά άγ-καλισμένα σώματά τους.

Η κόμησσα κυττούσε χαμογελώντας όλο έκείνο το πλήθος των γνωστών και των άγνωστων. Σ' έ μιά στιγμή το βλέμ-μα της ξεχώρισε μιά δεσποινίδα που χα-λούσε τον κόσμο με τις φωνές της. Ή-ταν ή πολυκατομιμυριούχος 'Αμερικανί-ς μίς Ρόμπισον, που έγκαταλειμμένη στα στίβαρά χέρια ενός 'Αραβός, κορόιδευε ξεκαρδισμένη στα γέλια, με μιά φούσκα, ένα άλλο ζευγάρι.

— 'Α, αυτές οι 'Αμερικάνες, ψιθύρισε μέ... έγκατέρησι ή κόμησσα. Έβαλαν κάτω όλες τις Εύρωπαϊές...

Δεν μπόρεσε όμως να συνεχίσει τις σκέψεις της, γιατί πάνω από τον θόρυβο της μουσικής άκούστηκε ένα δυνατό σφύ-ριγμα και μιά βαρεία φωνή διέταξε με άποφασιστικό τόνο:

— Ψηλά τά χέρια!

Οι χορευτοί σταμάτησαν κατάπληκτοι. Οι μουσικοί έπίσης. Μερικές κυρίες έμ-πληξαν τρομαγμένες φωνές. Έλάχιστοι 'γενναίοι' γελούσαν, γιατί εξέλασαν το πράγμα ως φάρσα. 'Ωστόσο γρήγορα ά-ναγκάστηκαν να σοβαρευθούν.

Πέντε ή έξη προσκεκλημένοι, όλοι με ντόμινια, είχαν βγάλει τά περιστροφά-τους και έπανελάμβαναν σάν ήχώ τη δο-

θείσα διαταγή:

— Ψηλά τά χέρια!

Και χωρίς να χάσου καιρό, με ήλιγγιώδη τα χύτητα οι μεταμφιεμέ-νοι άρχισαν το έργο τους, μαζεύοντας πορτοφόλια, άρπάζον-τας κοσμήματα και άσημικά.

Μερικοί άνδρες προχώρησαν θαρρα-λέα, άλλοι πάλι προσπάθησαν να φύγουν από το σαλόνι που βασιλευε μιά θορυ-βώδης άταξία δυσπερίγραπτη.

— 'Αλλά στην πόρτα δυό προσωπιδοφόροι με τά ρεβόλβερ στα χέρια έμποδίζουν την έξοδο.

Η κόμησσα, που αντιμετώπιζε ψύχραι-μη τήν κατάστασι, έτρεξε να καλέση τους υπηρέτες της, χτύπησε τά κουδούνια, αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι τά ήλεκτροι-κά σύρματα είχαν κοπή. Τέλος φώναξε:

— Τζιοβάνι, βοηθεία! Τρέξετε να φω-νάξετε την άστυνομία!

— Μ'ην κουράζεσθε, κυρία μου, και μάς παίρνετε τ' αυτιά με τις φωνές σας, της εί-πε ειρωνικά ένας από τους κακοποιούς. Όλοι οι υπηρέτες σας έχουν συλληφθί, κι' ούτε ο Τζιοβάνι, ούτε κανένας άλ-λος θά μ'ορέση να καλέση την άστυνο-μία.

Η μίς Ρόμπισον, τρέμοντας από θυμό, φώναξε δυνατά, άψηφώντας τά περιστρο-φα των ληστών:

— Είνε άπίστευτο!... Τόσοι άνδρες έ-δω και αφήνετε πέντε παληανθρώπους να προσβάλλουν έτσι τόσες κυρίες... 'Ωστε όλοι έδω μέσα είνε δειλοί!

— Τί θέλετε να κάνωμε, δεσποινίς, ά-φοι είμαστε άσπλοι; είπε ο νέος 'Αρ-χας, που τη χόρευε πρό όλίγου.

Εν τω μεταξύ οι λησταί, χωρίς να δί-νουν σημασία στις φωνές της μίς Ρόμ-πισον, συνέχιζαν τη «δουλειά» τους.

Όταν ήρθε ή σειρά της νεαρής 'Αμε-ρικανίδος, που εν τω μεταξύ είχε πεισθί ότι κάθε αντίστασι ήταν μάταιη, ή μίς Ρόμπισον έτεινε στον ληστή την παρα-φουσκωμένη χροστή τσάντα της.

— Θαυμάσια! γέλασε ο προσωπιδοφό-ρος. Βλέπω πώς άρχίσατε να λογικεύ-σθε. Έμπρός, δώστε μου και τά χρυσά-φικά σας!

— Άκούστε, είπε ή μίς Ρόμπισον. Τά λεπτά δεν μ' ενδιαφέρουν. Ο πατέρας μου έχει πολλά. 'Αλλά τά κοσμήματά μου τά θέλω. Και αν μού τ' αφήσετε, ο-πόσοιμαι να σας πληρώσω τη διπλή ά-ξία τους. Πέστε μου μόνο πότε και πού θέλετε να σας δώσω τά χρήματά...

Κάτω από τη μαύρη μάσκα, το στόμα του ληστού άνοίχτηκε σ' ένα δυνατό γέ-λιο:

— Χά, χά, χά! Μπράβο, δεσποινίς. Πο-λύ έξυπνο κόλπο! 'Ωστε έτσι, έ; Νά μάς πληρώσετε τά διπλά... Χά, χά, χά! 'Εμ-μπρός! Βιασθήτε να μάς δώσετε τά χρυ-σαφικά, είπε ο άγνωστος σοβαρεύοντας μονομιάς. Μας χρειάζονται άμέσως, βλέ-πετε...

Η μίς Ρόμπισον αυτομάτως ώπισθοχώ-ρησε λίγα βήματα.

— Κάνετε λάθος. Σας διαβεβαιώ έ-τι δεν θέλω να σας γελάσω. 'Επί τω λόγω τηστής μου έπιθυμώ μόνο να μ'ην χάσω τά κοσμήματά μου. Τά χρήματά θά έσ-τε...

Η μίς Ρόμπισον αυτομάτως ώπισθοχώ-ρησε λίγα βήματα.

— Κάνετε λάθος. Σας διαβεβαιώ έ-τι δεν θέλω να σας γελάσω. 'Επί τω λόγω τηστής μου έπιθυμώ μόνο να μ'ην χάσω τά κοσμήματά μου. Τά χρήματά θά έσ-τε...

Η μίς Ρόμπισον αυτομάτως ώπισθοχώ-ρησε λίγα βήματα.

— Κάνετε λάθος. Σας διαβεβαιώ έ-τι δεν θέλω να σας γελάσω. 'Επί τω λόγω τηστής μου έπιθυμώ μόνο να μ'ην χάσω τά κοσμήματά μου. Τά χρήματά θά έσ-τε...

Η μίς Ρόμπισον αυτομάτως ώπισθοχώ-ρησε λίγα βήματα.

— Κάνετε λάθος. Σας διαβεβαιώ έ-τι δεν θέλω να σας γελάσω. 'Επί τω λόγω τηστής μου έπιθυμώ μόνο να μ'ην χάσω τά κοσμήματά μου. Τά χρήματά θά έσ-τε...

τά δώσω οπωσδήποτε...

— Φθάνει! 'Αρκετά είπαμε! Μ'έ τ'ά λε-πτά σας μπορείτε κάλλιστα να αγορά-σετε όμοια και κολλίτερα κοσμήματα. 'Ετσι θά κερδίσετε και την...

— Μιά στιγμή, τον διέκοψε εκείνη επί-μονα. Πρό παντός μ'ην άπλώνετε χέρι ά-πάνω μου!...

Και μόνη της έβγαλε το περιδέρασι που στόλιζε τον λαιμό της και το έτεινε στον προσωπιδοφόρο που διέταξε:

— Και τά βραχιόλια! Και τά βραχιό-λια!...

Γαλήνια και χωρίς αντίστασι ή 'Αμε-ρικανίς παρέδωσε όλα τά βραχιόλια της στα χέρια του κλέφτη, που θέλοντας να τά τοποθετήση άσφαλέστερα, ξεκούμπω-σε για μιά στιγμή το κίτρινο ντόμινο που φορούσε και τάρριξε μέσα στη φανέ-λα του.

Προικισμένη με έξαιρετική παρατηρη-τικότητα ή μίς Ρόμπισον, πρόλαβε να ση-μειώσει ότι κάτω από το άποκρηάτικε φόρεμα ο ληστής φορούσε μιά μάλλινη μαύρη φανέλλα.

Αφοι έδωσε και τά βραχιόλια της ή 'Αμερικανίς, στράφηκε να φύγη.

— Δεσποινίς, συγγνώμη, είπατε πάλι δ-ληστής, αλλά ξεχάσατε τά δαχτυλίδια...

— Δεν σας φθάνουν όσα πήρατε; 'Ε-πειτα, δεν έχω δαχτυλίδια.

— Σας συμβουλεύω ελικρινώς, δεσποί-νίς, να μ'ην παίζετε μαζί μας, γιατί, κα-θώς θέλετε, είμαστε οι πιο δυνατοί...

Προσέχτε, λοιπόν, και μ'ην δημιουργήσε-τε τόσες ιστορίες...

Προτού άκόμη προφθάση να κάνει και την παραμικρή κίνησι, ή μίς Ρόμπισον ένοιασε ένα έξασκημένο χέρι να της βγά-ζη τά γάντια και να την άπογυμνώνη απ' όλα τά δαχτυλίδια της. Μαζί μ' αυτά ή-ταν κι' ένα ύπερροχο δαχτυλίδι μ' ένα με-γάλο μαύρο μαργαριτάρι.

— Τό μαργαριτάρι μου! φώναξε σάν χαμένη ή μίς Ρόμπισον. 'Αφήστε με του-λάχιστον το μαύρο μου μαργαριτάρι! Δέν έζέρετε πόσο μού είνε άγαπητό. Θά σας πληρώσω την άξία του πέντε και δε-κα φορές αν θέλετε. Δέχομαι όλους τους όρους σας...

— Σύμφωνοι! είπε κοροϊδευτικά ο λω-ποδότης. Αύριο θά σας στείλω τη διεύ-θυνσί μου για να ρηθίτε να με συναντή-σετε στο μεγάλο μου...

Και χωρίς να δώση σημασία στη μίς Ρόμπισον, γύρισε τις πλάτες του και ά-πεμακρύνθη.

Στο άναμεταξύ αυτό οι ύπόλοιποι κα-κοποιοί δεν είχαν χάσει τον καιρό του. Μέσα σ' ένα τραπεζομάντηλο είχαν ρίξει όλα τά «λάφυρα» που είχαν μαζέψει. Τον θαυρωό αυτό τον επέθελετε ένας άνθρω-πος — προφανώς ο άρχηγός — ο όποιος σ' έ μιά στιγμή έβγαλε μιά μικρή σφυρι-χτρα και άσφύριξε.

Ήταν το σύνθημα της άναχωρήσεως

αυτό, γιατί οι κακοποιοί σε μία στιγμή
κάθικαν όπως είχαν έρθει.
— Γρήγορα ειδοποιήστε την αστυνομία!
φώναξε κάποιος μόλις εξαφανίστηκαν οι
ληστές.

— Όλους τότε τους κατέλαβε μία ξέαι-
ρετική νευρική κρίση.

— Άλλοι ανέβαιναν σκάλες, άλλοι άνοι-
γόκλειναν τις πόρτες κι' οι υπάλληλοι έ-
τρεχαν δεξιά κι' αριστερά.

Η κόμησσα καταλυπημένη για το ά-
πρόοπτο που συνέβη στο σπίτι της και ά-
πογυμνωμένη επίσης απ' όλα τα κοσμη-
ματά και τα χρυσαστικά της, είχε γύρει
σε μία πολυθρόνα μισολιπόθυμη, μουρ-
μουρίζοντας σαν αυτόματο:

— Μα είναι δυνατόν; Μέσα στην καρδιά
του Παρισιού... Είναι δυνατό τέτοιο θά-
ναος; Μέσα στο σπίτι μου...

— Κυρία — της είπε κάποιος θέλοντας
να την παρηγορήσει — έσείς δεν φταίτε
σε τίποτα. Είστε και σεις θύμα, όπως κι'
εμείς. Μην κάνετε έτσι...

— Εκείνη τη στιγμή — έπι τέλους! — έφθα-
σε η αστυνομία. Φυσικά οι κακοποιοί δεν
είχαν αφήσει ούτε ίχνος. Η ληστεία είχε
προσχεδιασθεί μ' ένα τέτοιο άριστοτεχνι-
κό τρόπο, είχε οργανωθεί τόσο λεπτομε-
ρώς, ώστε ό έπι κεφαλής των αστυνομι-
κών είχε πολύ λίγα πράγματα να κινή.

Διέταξε μία πρόχειρη έρευνα σ' όλο το
μέγαρο, μόνο και μόνο για να τηρηθούν
οι τύποι κι' έπειτα κυττώντας τους πα-
ρισταμένους άνδρας με ύφος επιτιμητικό,
ρώτησε:

— Μα καλά, έφ' όσον ήσαν όπισσι-
νοι οι ληστές, καταλαβαίνω πώς κάθε ά-
πόπειρα αντίστασης θα ήταν αδύνατος.
— Άλλά κανείς δεν σκέφθηκε να τους πα-
ρακολουθήσει;

— Όλοι κυττάχτηκαν με άμυχανία. "Ο-
χι. Κανένας δεν το είχε σκεφθεί."

— Θα ήταν κόπος χαμένος, είπε ένας.
Οι ληστές θα πρόβλεψαν και αυτή την
πιθανότητα και θα είχαν λάβει τα μέτρα
τους.

— Ο έπιθεωρητής έρωτούσε κρατώντας
σημειώσεις όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηρι-
στικά των κλαπέντων κοσμημάτων, με την
έλπίδα ότι πιθανόν θα άνεκαλύπτοντο σε
κανένα χρυσοχοείο.

— Τέλος ό έπιθεωρητής στράφηκε στην
κόμησσα.

— Κυρία κόμησσα, είπε, δεν μπορώ να
καταλάβω, πώς αυτή ή συμμορία μπήκε
στο σπίτι σας.

— Μά, κύριε, πιστεύετε στα σοβαρά πύς
οι άθλιοι μπήκαν στο σαλόνι τη στιγμή
πής έπιθέσαν; Οι ληστές αυτοί θα ήσαν
κατά πάσαν πιθανότητα έφωδιασμένοι με
κανονικά εισητήρια.

— Τα εισητήρια διετέθησαν από σάς
προσωπικάς.

— Όχι. Όλοι οι φίλοι μου και γνω-
στοί, χωρίς να προσέχουν ειδικώς τα πρό-
σωπα, διέθεταν όσο το δυνατόν περισσή
αυτά εισητήρια. Αυτό άλλωστε γίνεται
πάντα. Έπομένως, καθώς μπορείτε να
καταλάβετε και σεις, είναι πολύ δύσκολο
να εξακριβώσω ποιά πρόσωπα αγόρασαν
εισητήρια.

— Έχετε δίκιο, είπε ό αστυνομικός.
Έν πάση όμως περιπτώσει, έμείς πρέπει
να κάνουμε το καθήκον μας και γι' αυτό
θα μάς επιτρέψετε να έρωτήσωμε τους
κύριους που διέθεσαν τα εισητήρια; Σε
ποιούς τα έπώλησαν...

— Είμαι βεβαία, είπε μία κυρία, ότι
κατά το όλο διάστημα της γιορτής διέ-
κρινα δυό-τρείς από τους συμμορίτες να
χορεύουν. Άρα ήσαν από νωρίς μαζί
μας.

— Έκείνο που με κάνει να άπορώ —
είπε η μίς Ρόμπινσον, που σιωπούσε τό-
ση ώρα — είναι ότι τόσο κύριοι έδω δεν
είχαν μαζί τους ούτε ένα περιστρωφό.
Στην Αμερική σέ κόσμος με τις πιστολιές.
— Θα χαλούσε ό κόσμος να έχημερώνη. Κανέ-
νας πιά από τους προσκεκλημένους δεν
είχε βέβαια όρεξη να συνεχίσει το γλέν-
τι, που είχε διακοπή τόσο άσχημα. Και

— Τόσοι άνδρες έδω, άφίνετα πάντα παλαιανό-
ρους να προσβάλλουν έτσι τόσο κυρίες φώ-
νες ή μίς Ρόμπινσον...

— Ναι, ή διεύθυνσις!

— Ίκανοποιημένη, πήρε ένα μυρωμένο μα-
θι έπιστολόχαρτο κι' άρχισε να γράφει.

— Όταν τελείωσε, σφράγισε το γράμμα
και έσήμανε το κουδούνι. "Έπειτα από με-
ρικά λεπτά ή καμαριέρα χτύπησε δια-
κριτικά την πόρτα.

— Η δεσποινίς με φώναξε; ρώτησε.

— Ναι, Ξέρεις, μόλις γύρισα από τον
χορό. Μου συνέβη κάτι το τραγικό άπό-
— Μα κατακλέςανε πέντε συμμορίτες.

— Όλα μου τα μπιζού βρίσκονται τώρα
στα χέρια τους. Δεν μάφησαν τίποτα!

— Το πρόσωπο της καμαριέρας έδειχνε
όλοφάνερη συγκίνηση.

— Ω! κυρία, είπε. Τι πάθατε!...

— Η μίς Ρόμπινσον συνέχισε:

— Αργότερα ήρθε η αστυνομία, αλλά
δεν έκανε μεγάλα πράγματα. Έγώ όμως
έβλα να φθάσω κάπου και θα ένεργήσω
για λογαριασμό μου. Κάνε μου σέ παρα-
καλώ τη χάρη να στείλεις αυτό το γράμ-
μα με τον θυρωρό στους ιδιωτικούς ά-
στυνομικούς κυρίους Λεντρώ και Κουρσό
τώρα άμέσως. Μόλις έρθουν να με είδο-

σιγά-σιγά οι προσκεκλημένοι, συζητών-
τας ακόμα για τα συμβάντα, άφησαν την
κόμησσα, που τους εξέφραζε τη λύπη της
για το λυπηρό έπεισόδιο. Και οι άστυνο-
μικοί έπίσης άφησαν στη μέση τις έρευνές
τους για να τις συνεχίσουν την άλλη
μέρα...

II

Μόλις γύρισε στο σπίτι της, έπειτα από
εκείνη την περιπετειώδη νύχτα, ή μίς Ρόμ-
πινσον έβγαλε το κοστούμι της Σπανιό-
λας που φορούσε. Δεν έπεσε όμως στο
κρεβάτι της, παρ' όλο που έξω είχε φω-
τίσει για καλά, αλλά κάθησε έμπρός στο
γραφείο της.

Έψαξε για λίγο το συρτάρι της κι' έ-
πειτα βρίσκοντας ένα σημείωμα που ζη-
τούσε, ψιθύρισε:

— Νά, ή διεύθυνσις!

— Ίκανοποιημένη, πήρε ένα μυρωμένο μα-
θι έπιστολόχαρτο κι' άρχισε να γράφει.

— Όταν τελείωσε, σφράγισε το γράμμα
και έσήμανε το κουδούνι. "Έπειτα από με-
ρικά λεπτά ή καμαριέρα χτύπησε δια-
κριτικά την πόρτα.

— Η δεσποινίς με φώναξε; ρώτησε.

— Ναι, Ξέρεις, μόλις γύρισα από τον
χορό. Μου συνέβη κάτι το τραγικό άπό-
— Μα κατακλέςανε πέντε συμμορίτες.

— Όλα μου τα μπιζού βρίσκονται τώρα
στα χέρια τους. Δεν μάφησαν τίποτα!

— Το πρόσωπο της καμαριέρας έδειχνε
όλοφάνερη συγκίνηση.

— Ω! κυρία, είπε. Τι πάθατε!...

— Η μίς Ρόμπινσον συνέχισε:

— Αργότερα ήρθε η αστυνομία, αλλά
δεν έκανε μεγάλα πράγματα. Έγώ όμως
έβλα να φθάσω κάπου και θα ένεργήσω
για λογαριασμό μου. Κάνε μου σέ παρα-
καλώ τη χάρη να στείλεις αυτό το γράμ-
μα με τον θυρωρό στους ιδιωτικούς ά-
στυνομικούς κυρίους Λεντρώ και Κουρσό
τώρα άμέσως. Μόλις έρθουν να με είδο-

— Μα καλά, έφ' όσον ήσαν όπισσι-
νοι οι ληστές, καταλαβαίνω πώς κάθε ά-
πόπειρα αντίστασης θα ήταν αδύνατος.

— Άλλά κανείς δεν σκέφθηκε να τους πα-
ρακολουθήσει;

— Όλοι κυττάχτηκαν με άμυχανία. "Ο-
χι. Κανένας δεν το είχε σκεφθεί."

— Θα ήταν κόπος χαμένος, είπε ένας.

Οι ληστές θα πρόβλεψαν και αυτή την
πιθανότητα και θα είχαν λάβει τα μέτρα
τους.

— Ο έπιθεωρητής έρωτούσε κρατώντας
σημειώσεις όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηρι-
στικά των κλαπέντων κοσμημάτων, με την
έλπίδα ότι πιθανόν θα άνεκαλύπτοντο σε
κανένα χρυσοχοείο.

— Τέλος ό έπιθεωρητής στράφηκε στην
κόμησσα.

— Κυρία κόμησσα, είπε, δεν μπορώ να
καταλάβω, πώς αυτή ή συμμορία μπήκε
στο σπίτι σας.

— Μά, κύριε, πιστεύετε στα σοβαρά πύς
οι άθλιοι μπήκαν στο σαλόνι τη στιγμή
πής έπιθέσαν; Οι ληστές αυτοί θα ήσαν
κατά πάσαν πιθανότητα έφωδιασμένοι με
κανονικά εισητήρια.

— Τα εισητήρια διετέθησαν από σάς
προσωπικάς.

— Όχι. Όλοι οι φίλοι μου και γνω-
στοί, χωρίς να προσέχουν ειδικώς τα πρό-
σωπα, διέθεταν όσο το δυνατόν περισσή
αυτά εισητήρια. Αυτό άλλωστε γίνεται
πάντα. Έπομένως, καθώς μπορείτε να
καταλάβετε και σεις, είναι πολύ δύσκολο
να εξακριβώσω ποιά πρόσωπα αγόρασαν
εισητήρια.

— Έχετε δίκιο, είπε ό αστυνομικός.
Έν πάση όμως περιπτώσει, έμείς πρέπει
να κάνουμε το καθήκον μας και γι' αυτό
θα μάς επιτρέψετε να έρωτήσωμε τους
κύριους που διέθεσαν τα εισητήρια; Σε
ποιούς τα έπώλησαν...

— Είμαι βεβαία, είπε μία κυρία, ότι
κατά το όλο διάστημα της γιορτής διέ-
κρινα δυό-τρείς από τους συμμορίτες να
χορεύουν. Άρα ήσαν από νωρίς μαζί
μας.

— Έκείνο που με κάνει να άπορώ —
είπε η μίς Ρόμπινσον, που σιωπούσε τό-
ση ώρα — είναι ότι τόσο κύριοι έδω δεν
είχαν μαζί τους ούτε ένα περιστρωφό.

Στην Αμερική σέ κόσμος με τις πιστολιές.
— Θα χαλούσε ό κόσμος να έχημερώνη. Κανέ-
νας πιά από τους προσκεκλημένους δεν
είχε βέβαια όρεξη να συνεχίσει το γλέν-
τι, που είχε διακοπή τόσο άσχημα. Και

— Τόσοι άνδρες έδω, άφίνετα πάντα παλαιανό-
ρους να προσβάλλουν έτσι τόσο κυρίες φώ-
νες ή μίς Ρόμπινσον...

— Ναι, ή διεύθυνσις!

— Ίκανοποιημένη, πήρε ένα μυρωμένο μα-
θι έπιστολόχαρτο κι' άρχισε να γράφει.

— Όταν τελείωσε, σφράγισε το γράμμα
και έσήμανε το κουδούνι. "Έπειτα από με-
ρικά λεπτά ή καμαριέρα χτύπησε δια-
κριτικά την πόρτα.

— Η δεσποινίς με φώναξε; ρώτησε.

— Ναι, Ξέρεις, μόλις γύρισα από τον
χορό. Μου συνέβη κάτι το τραγικό άπό-
— Μα κατακλέςανε πέντε συμμορίτες.

— Όλα μου τα μπιζού βρίσκονται τώρα
στα χέρια τους. Δεν μάφησαν τίποτα!

— Το πρόσωπο της καμαριέρας έδειχνε
όλοφάνερη συγκίνηση.

— Ω! κυρία, είπε. Τι πάθατε!...

— Η μίς Ρόμπινσον συνέχισε:

— Αργότερα ήρθε η αστυνομία, αλλά
δεν έκανε μεγάλα πράγματα. Έγώ όμως
έβλα να φθάσω κάπου και θα ένεργήσω
για λογαριασμό μου. Κάνε μου σέ παρα-
καλώ τη χάρη να στείλεις αυτό το γράμ-
μα με τον θυρωρό στους ιδιωτικούς ά-
στυνομικούς κυρίους Λεντρώ και Κουρσό
τώρα άμέσως. Μόλις έρθουν να με είδο-

ποίησης. Είμαι πολύ ταραγμένη και δε-
ν θα κοιμηθώ.

— Μήπως θέλετε να σάς έτοιμάσω ένα
καταπραυντικό; Θα σάς κάνει καλό.

— Όχι, ευχαριστώ, Σουζάνα. Δεν θέ-
λω τίποτα.

Η καμαριέρα βγήκε και ή μίς Ρόμπιν-
σον εξαπλώθηκε σε μία πολυθρόνα. Έ-
κλεισε τα μάτια της και ξανάφερε στη
μνήμη της όλα όσα συνέβησαν εκείνο το
βράδυ. Ξανάβλεπε όλοκάθαρα, σαν μί-
α κινηματογραφική ταινία, όλες τις λεπτο-
μέρειες και πρό παντός το κίτρινο έκεί-
νο ντόμινο που την είχε απογυμνώσει. Ξα-
νάκουγε το ειρωνικό του γέλιο, έδλετε
πάλι τη μάλλινη μπλούζα και τέλος πε-
πεισμένη ότι δεν έσφαλε στους ύπολογι-
σμούς της, φώναξε με βεβαιότητα:

— Είναι γυναίκα! Το γέλιο της ή σι-
λουέτα της, ακόμα και τα χέρια της ή-
σαν γυναίκεα. Δεν μου μένει καμιά άμ-
φιβολία!

— Ο νους της πέταξε για μία στιγμή στο
δαχτυλίδι της. Στο δαχτυλίδι με το μαύ-
ρο μαργαριτάρι, που τόσο το άγαπούσε.

— Ήταν το δαχτυλίδι του άρραβόνος που
της είχε χαρίσει ό φτωχός Φρέντυ έδω
και τρία χρόνια, πριν πέση θύμα ενός τυ-
χαίου αυτοκινητιστικού άτυχήματος. Ά-
λήθεια, πόσο ήσαν τότε ευτυχισμένοι! Πό-
σο καλός ήταν ό Φρέντυ...

— Σιγά-σιγά, χωρίς να το καταλάβη, ή
νέα σταμάτησε τις σκέψεις της. Τα βλε-
φάρά της, βαρεία, έκλεισαν τα κουρασμέ-
να της μάτια και άποκοιμήθηκε...

III

Πόσην ώρα είχε μείνει εκεί έαπλωμέ-
νη στην πολυθρόνα της; Δεν ήξερε άκρι-
βώς, όταν ή Σουζάνα την ξύπνησε.

— Πεταχτηκε τρομαγμένη επάνω.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Μίς, οι δυό κύριοι ήρθαν. Είναι στο
σαλονάκι.

— Ά, ναι, είπε ή μίς Ρόμπινσον εν-
σηκωνόταν βιαστική. Καλά, Σουζάνα, έ-
φθασα άμέσως.

— Μήπως με χρειάζεσθε;

— Όχι, ευχαριστώ. Θα ντυθώ μόνη
μου.

Σηκώθηκε με κόπο και χάθηκε πίσω
από την πόρτα του μπάνιου της.

Σε λίγο έμπαινε στο σαλονάκι φρέ-
σκια-φρέσκια, τυλιγμένη μέσα σε μία ά-
ραχνούφανη ρόμπα ντε σάμπρ.

Οι δυό κύριοι σηκώθηκαν στην είσοδο
της εύγενικά.

— Η μίς Ρόμπινσον με ένα γρήγορο
βλέμμα εξέτασε τους δύο ανθρώπους ά-
πο πάνω έως κάτω.

— Ο Λεντρώ ήταν ένας άνδρας μετρίου
ανάστηματος, καλοφτιαγμένος, με γερούς
ώμους κι' έδειχνε πώς ήταν άνθρωπος ά-
ποφασιστικός και θαρραλέος. Το βλέμ-
μα του πετούσε άστραπές. Όστόσο ήταν
καταφανής μία προσπάθεια που έκανε
αυτός ό συμπαθητικός άνδρας, για να
περνά άπαρσιτήρητος.

— Ο Κουρσό, πιο ψηλός από τον συνή-
δερό του, είχε τον άέρα του ανθρώπου
που τά ξέρει όλα, μαντεύει τα πάντα και
κρατά τις σκέψεις του για τον έαυτόν
του.

— Ίκανοποιημένη από την πρόχειρη α-
τή εξέτασι ή νέα, χαμογέλασε:

— Οι κύριοι Λεντρώ και Κουρσό, άν
δεν κάνω λάθος, είπε.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Καθήστε, σάς παρακαλώ, κύριοι.

— Σας εκάλεσα για να διαλευκάνετε μία
άρκετα σκοτεινή ύπόθεση, που με άφο-
— προσωπικάς. Την περασμένη νύχτα έπα-
σα θύμα μίας θρασυτάτης κλοπής...

— ... Στο μέγαρο της κομήςσης ντε
Σαντρώ, συνεπλήρωσε ό Κουρσό. Έμα-
θαμε κι' όλες τις λεπτομέρειες...

— Η μίς Ρόμπινσον δεν μπόρεσε να κω-
ψη την έκπληξή της.

— Πώς; ρώτησε. Ξέρετε...

— Ο Κουρσό χαμογέλασε με καλωσύνη
και είπε:

— Ίκανοποιημένη από την πρόχειρη α-
τή εξέτασι ή νέα, χαμογέλασε:

— Οι κύριοι Λεντρώ και Κουρσό, άν
δεν κάνω λάθος, είπε.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Καθήστε, σάς παρακαλώ, κύριοι.

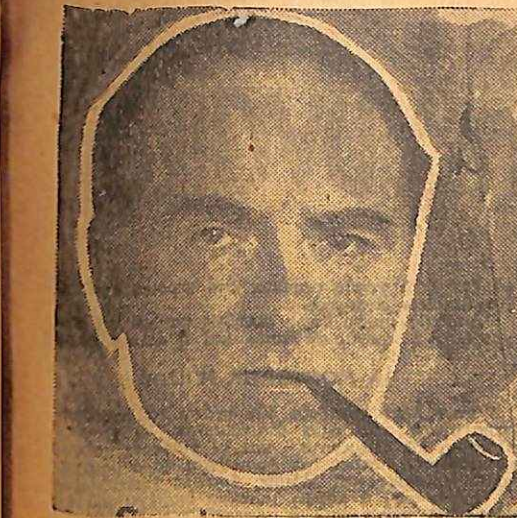
— Σας εκάλεσα για να διαλευκάνετε μία
άρκετα σκοτεινή ύπόθεση, που με άφο-
— προσωπικάς. Την περασμένη νύχτα έπα-
σα θύμα μίας θρασυτάτης κλοπής...

— ... Στο μέγαρο της κομήςσης ντε
Σαντρώ, συνεπλήρωσε ό Κουρσό. Έμα-
θαμε κι' όλες τις λεπτομέρειες...

— Η μίς Ρόμπινσον δεν μπόρεσε να κω-
ψη την έκπληξή της.

— Πώς; ρώτησε. Ξέρετε...

— Ο Κουρσό χαμογέλασε με καλωσύνη
και είπε:

(3ον, τελευταίον).

— Όστε είσθε άποφασισμένος να μην
καταφύγετε στη Δικαιοσύνη;

— Για ποιά λόγο;

— Έγώ στη θέση σας δεν θα μονομα-
χούσα. Θα τον άδηγοόσα στο πλησιέστε-
ρο άστυνομικό τμήμα.

— Δεν θέλω να λάβω αυτόν τον κόπο.

— Σκέπτεσθε λοιπόν να φθάσετε ως τα
άκρα; Θα τον σκοτώσετε;

— Η τουλάχιστον θα τον πληγώσω τό-
σο βαρεία, ώστε να τον κάνω να περάσει
κάμποσους μήνες άκίνητος στο κρεβάτι
του.

— Σε διαβεβαιώ ότι υποφέρω όταν σ'
άκούω να μιλάς έτσι, είπε ή Ραυμόνδη.

— Γιατί, άγαπητή μου;

— Φοβάμαι για σένα... Οι άλλεςπάλλη-
λες συγκινήσεις μου τσάκισαν τα νεύρα.

— Δεν άντέχω πιά. Έχω τόσο άνάγκη να
ξεκουραστώ, είπε ή φτωχή γυναίκα.

VII

Ένώ το αυτοκίνητό μας ξανάφερε στο
σπιτάκι μας, στη φωλίτσα μας, ή Ραυμόν-
δη, που είχε κάπως συνέλθει, μπόρεσε να
μοι διηγηθεί λεπτομερώς όλη την τραγι-
κή της περιπέτεια. Και τελείωσε έτσι:

— Το τί τράβηξα μέσα σ' εκείνο το ύ-
πόγειο, είναι αδύνατον να στο περιγρά-
ψω. Ένα σκοτάδι, κολασμένο βασίλειο
έκει μέσα. Το κρύο και ή ύγρασία μου
πληρούσαν τα κόκκαλα. Μία νεκρική
σιωπή με έκανε να τρέμω από τον φόβο
μου. Είχα χάσει την συνείδησι του χρό-
νου. Πότε νύχτωνε; Πότε ξημέρωνε; Θα
σέ ξανάβλεπα πιά; Θ' αντίκριζα πάλι
το σπιτάκι μας; Το φως; Τα έρωτήματα
αυτά περνούσαν διαρκώς από το ταραγ-
μένο μυαλό μου.

— Ο δήμιός μου με βασάνιζε με τά έ-
ρωτικά του λόγια και τις άπειλές του.

— Ήρθε κάμποσες φορές κοντά μου. Τον
έδιωχνα πάντα και παρακαλούσα να πε-
θάνω για να πάω να υποφέρω...

— Για μία στιγμή ή Ραυμόνδη γύρισε και
με κύταξε και έαφνικά σόπασε. Είχε σί-
γουρα καταλάβει πώς ή ιστορία της με
είχε ξάψει σε άφανταστο σημείο, έναν-
τιον του άπαισιου τυράννου της.

— Κι' ύστερα απ' όλα αυτά, ρώτησα
τρέμοντας τη Ραυμόνδη, λες πώς δεν θέ-
λεις να σκοτώσω αυτόν τον κακούργο;
Αυτή τη φορά...

— Σταμάτησα άπότομα τη φράσι μου. Το
αυτοκίνητο βρισκόταν έμπρός στο σπίτι
μας. Ο Ρικέ που κάθονταν δίπλα στον
σασφέρ, έτρεξε ν' άνοίξη την πόρτα. Ο Γκι-
ουζέπε με έκδηλώσεις αθόρυμτες χαρής
ήρθε να μάς προϋπαντήσει:

— Α! ή κυρία, φώναξε ό καλός ύπη-
ρέτης. Η καλή μας κυρία!

— Γρήγορα περάσαμε και οι τρεις στο
διαμέριμά μου και παραγγείλαμε τρία
υγράκια ζεστά. Ύστερα κλεισθήκαμε στο
διαμέριο γραφείο μου για να κανονίσω-
με τις λεπτομέρειες της μονομαχίας.

— Ήθελα να πληρώσω αυτός ό άναθεμα-
τισμένος ό Βούλγαρος όλα τα βάσανα της

γυναίκας μου. Δεν θα ήσύχαζα παρά μέ-
νο όταν ό αντίπαλός μου έφευγε νεκρός
ή βαρεία πληγωμένος στο χόμα.

— Έψαχνα να βρω τους μάρτυράς μου.

— Έπρεπε να έχω δυό θαρραλέους συντρί-
φους, που να με βοηθούσαν να φέρω σε
πέρασ τη διαφορά που είχα να κανονίσω
με τον Βούλγαρο.

— Όστε είσθε άποφασισμένος να χτυ-
πησθε όπωσδήποτε; με ρώτησε πάλι
άνήσυχος ό Ρικέ.

— Θα τον σκοτώσω! φώναξα έξω φρε-
νών.

— Μα δεν είναι πιο φρόνιμο να τον πα-
ραδώσετε, όπως σάς είπα, στην άστυνο-
μία;

— Θα γλύτωνε με μερικές μήνες φυλα-
κή! Αυτό όμως δεν με ικανοποιεί, ούτε
και μπορεί να θεωρηθεί πληρωμή για τα
βάσανα της γυναίκας μου.

— Η Ραυμόνδη εν τω μεταξύ είχε γίνει
κατακίτρινη. Καταλάβαινα όμως ότι κι'
εκείνη εύρισκε πώς είχα δίκιο, χωρίς να
τολμά να το όμολογήσει.

— Ο αντίπαλός μου ακόμα δεν είχε έρ-
θει. Άλλ' εύτυχώς δεν μάς έκανε να περι-
μένουμε πολύ. Σε λίγο, ένα αυτοκίνητο
στάθηκε σε κάποια άπόστασι και ό Βούλ-
γαρος με τους μάρτυράς του κατέβηκε
γελαστός και εύθυμος.

— Οι μάρτυρες συναντήθηκαν άμέσως
και έκανόνισαν όλες τις σχετικές λεπτο-
μέρειες.

— Σύμφωνα με τον κώδικα του Τσερνι-
θα ανταλλάσαμε τέσσερις πυροβολισμούς
από είκοσιπέντε βήματα, με την άδεια να
πλησιάζουμε πέντε βήματα έπειτα από τη
δεύτερα βολή.

— Όταν πήρα την ώριμένη στάσι, με
το περιστρωφό στα χέρια, όμολογώ πώς
δοκίμασα ένα παράξενο συναίσθημα.

— Δεν φοβόμουν άλλά άναρωτιόμουν αν
θα κατώρθωνα να σκοτώσω τον Βούλ-
γαρο και να έκδικηθώ για τη Ραυμόνδη.

— Ασφαλώς ό αντίπαλός μου θα έπιθυ-
μούσε τον θάνατό μου όσο κι' έγώ το
δικό του.

— Ένας κρύος άέρας φύσηξε, που μάς
πάγωσε τα δάκτυλα.

— Από τις σκέψεις μου με τράβηξε ή
φωνή του ρυθμιστού της μονομαχίας:

— Κύριοι, είσθε έτοιμοι;

— Έπειτα από ένα διάλειμμα ένός δευ-
τερολέπτου, χωρίς τίποτε να τάρασση τη
ήσυχία και ένω οι παριστάμενοι κρατού-
σαν και τις άναπνοές τους ακόμα, κά-
ποιος άρχισε να μετρά:

— Ένα!... Δύο!...

— Εκείνη τη στιγμή ό αντίπαλός μου έ-
πυροβόλησε. Άκουσα τη σφαίρα να σφυ-
ρίζη δίπλα από το αυτί μου, αλλά δεν άν-
τιτυποβόλησα προτού άκούσω τό: τρία!

Ο.Π. Ενδιαφέρει 1η γυναίκα

Μεταξύ μας

ΑΣΤΕΡΟΜΑΝΙΑ

Προχθές έλαθα ένα γραμματάκι από μια όμορφη άγνωστη της «Ατλαντίδος» που με παρακάλεσε να την πληροφορήσω πώς μπορεί να γίνει «αστήρ».

Μου έγραφε ότι έχει όλα τα προσόντα γι' αυτή τη δουλειά. Ότι είναι όμορφη, ότι έχει σέξ-άππηλ, ότι έχει όμορφο κορμί, είναι ψηλή, ότι έχει όμορφη φωνή, ότι έχει πλαστικές κινήσεις, ότι χορεύει υπέροχα, ότι ξέρει να οδηγήσει αυτοκίνητο, ότι στο κολύμπι δεν την παραδυναίνει κανείς, ότι έχει ήθοποιά, ότι, ότι... Ένα σωρό ότι, που αν τα άρδιάζα θα πιάνανε όλη αυτή τη στήλη και ασφαλώς δεν θα μ' έφτανε ο χώρος να γράψω τίποτ' άλλο από τις χάρες της όμορφής μας αστήρας άγνωστης.

Και όλα αυτά τα χαρίσματα, όλα αυτά τα υπέροχα πράγματα που σπανίως συναντώνται μαζεμένα σε μια γυναίκα, η δίσ Χ, η όμορφη άγνωστη, αφιερώνει τα πάντα στο όνομα μιας φιλοδοξίας.

Μιά φιλοδοξία!

Ναι, άσπλητες μου άσπλητες, δεν υπάρχει τίποτα άλλο πιο ισχυρό και πιο σχετικό με τον άνθρωπο από τη φιλοδοξία.

Η φιλοδοξία!

Αυτή δένει περισσότερο τη γυναίκα.

Πες στη γυναίκα ότι κουβεντεύουν γι' αυτήν, πές της ότι τώρα που περνάει από κάτω την κυτάξανε, πές της πώς έκανε εντύπωση σε μιά συναναστροφή.

Θα χαμογελάσει, θα κυτταχθεί στον καθρέφτη και θα πει μέσα της ένα ενσί!

Αυτό είναι! Η φιλοδοξία της ικανοποιήθηκε, η ψυχή της γέμισε από άφραση χαρά.

Κανείς πιά δεν μπορεί να διαψεύσει την πεποίθησή της.

Καλά δλ' αυτό, αλλά το να φθάσουμε μέχρι του σημείου να ρωτάμε πώς θα γίνουμε αστέρες αυτό είναι πάρα πολύ.

Λίγο πάρα πολύ γιατί βρισκόμαστε στην 'Ελλάδα.

Οκ' αυτό ίσως να ήταν καλά, αν βρισκόμαστε σε καμιά κινηματογραφούπολη, ανάμεσα σε κόσμο καλλιτεχνικό του εξωτερικού και σε λιμπρέριους, τότε μπορούσαμε να πούμε ότι η παρουσία, η παρατήρηση θα κεντρύωναν τη ματιά των ενδιαφερομένων.

Αστήρ, σήμερα δεν πιά να πη, δουλειά, όπως λέμε, ράφτρα, καπέλλο, αστήρ είναι μιά λέξη δύσκολη και καλά-καλά δεν συνενώνεται κανένα έπαγγεμα.

Αστήρ, πιά να πη τύχη!

Αστήρ, άσπλητή μου, είναι μονάχα τύχη!

Ίσως να μπορεί να πει πλούτος, ευτυχία.

Αρα, δεν πρέπει να με ρωτάς πώς μπορείς να γίνεις αστήρ.

Αν έπρεπε να γίνεις αστήρ, τότε χωρίς να ρωτάς, μονάχοι τους θα σου προτείνουν, έλα να λάβεις μέρος σ' αυτή ή στην άλλη ταινία.

Τότε και όλη η γυναίκα σου φιλοδοξία θα ικανοποιηθεί και ίσως να χάσει και την εντύπωση που έχεις σήμερα, χαρίζοντας όλα τα όμορφα που κατέχεις γι' αυτό το μοναδικό σκοπό.

ΠΡΙΣ

Μόδα

ΤΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα πιο μοντέρνα καπέλλα δεν είναι μεγάλα. Οι καλύτερες μικραίνουν σε σχήμα και ο τεπές μικραίνει στο ελάχιστο. Κι' επειδή η γαρνιτούρα δεν παίζει και μεγάλο ρόλο, τα καπέλλα έχουν καταντήσει εις το ελάχιστο.

Σε διάφορα σχήματα μεταβλητά τα καπέλλα από μπερέ μέχρι τούρμπανια και κοζάκια.

Η ταλιμπά, που είναι π.χ. ένα καινούργιο υπέρυθρο, είναι πολύ μαλακό, φαρδύ και μακρουλό προς τα πίσω. Πολύ πρωτότυπη γαρνιτούρα.

Η ίδια έχει την έμπνευσή να μας δώσει ένα φιλέ με μεγάλα τετράγωνα, το όποιο άλλοτε μόνον σφίγγει όλα τα μαλλιά, άλλοτε αντικαθιστά τη θελεία στα μπέρ των καπέλλων.

Στα άνοδαμπλ σπόρ φοριέται το τυρολέζικο φέτρ. Το κανονικό με μικρά μπέρ, ίσια και καλώς πλαστικά, τα μπρετόν, τα τορεαντό, τα μπρεσολιέρι. Επίσης τα φτερά των πετεινών θα στολίσουν πολύ το καπέλλο.

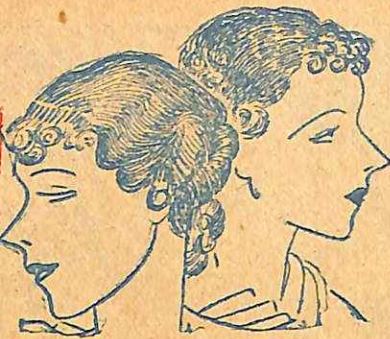
ΚΟΝΤΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Πολύ, πάρα πολύ της μόδας είναι οι θέστες, οι κάπες, ακόμα και τα μπλερό για τις έδεσμες και τους περιπάτους.

Το μακρύ μαντίο δένεται για το αυτοκίνητο. Για να περπατάμε χρειάζομαστε να είμαστε κοντά ντυμένες, ελεύθερες.

Έξω από προήλθε και η «jupe-culotte» και θρονιάστηκε στις γκαρνταρόμπες μας.

Κάτι που πάει και φοριέται με τις «ζυπ-κυλότες» είναι οι θέστες-κάπες με μακριά μανίκια, πολύ εύρυνες, από ύφασμα σκούρο.

Επίσης τα μπλερό, μπλουζάν ή τα εύρυντα μαντίο από δέρμα ή γούνα. Οι γούνες σπόρ από «πουλέν» «ρά» της Αμερικής, φώκα, λούτρ είναι οι καλύτερες και στερεώτερες, πρακτικές και κατάλληλες για τη θροχή.

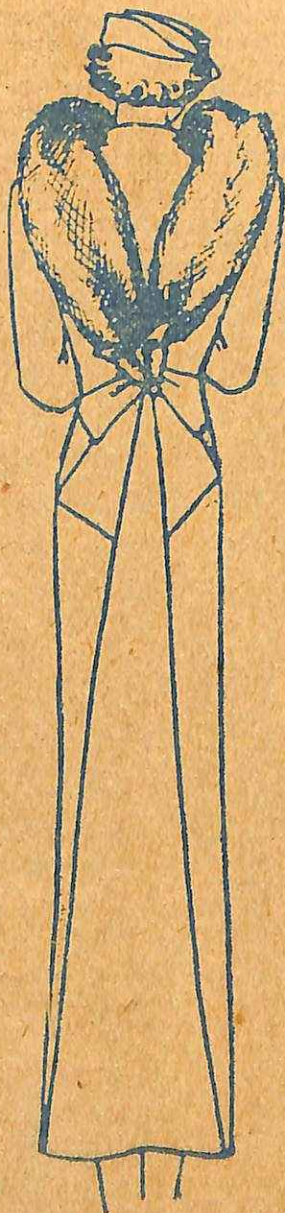
ΓΟΥΝΕΣ

Και πάλι σήμερα θα μας απασχολήσουν τα γουνάρια που θα φορεθούν έφετος με μανία — αν επιτρέπεται η έκφραση.

Τα καστόρια σε πολυπόκιλους συνδυασμούς με τα περσικά δέρματα άρνιων έρχονται στην πρώτη σειρά γιατί άφ' ενός είναι φθηνά γουνάρια που μπορεί κάθε κυρία να αγοράσει χωρίς άδελφες στον προπολογισμό της και άφ' έτερου είναι γουνάρια λουστά που προσθέτουν εξαιρετικά στην εμφάνισή.

Για τους γιανιάδες και τις μανσέτες μέσα στην μόδα είναι τα φυσικά «ρά-μυσκε».

Εάν όμως θέλετε να παρουσιάσετε κάτι το εκκεντρικό και ταυτοχρόνως το οικ σ'ας συνιστώμεν να φορέσετε πάνω από ένα όμορφο μαύρο και ίσιο παλ-

1η πλάτη του σπέναντι φροντίλλου

το ένα ζιλέ χωρίς μανίκια από περσικό άφ' ενός έκτακτο άνοδαμπλ.

Από τις ρενάρ όπως συνήθως κατέχει τη γραμμή, ή «ρενάρ-άφζαντέ» και ή «ρενάρ-άφζαντέ»

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΠΙΖΟΥ

Όταν λέμε «μπίζου» δεν πρέπει να ένοια παρατηρήσει «πολύτιμα αντίκρισμα». Ο γαστρίτης, τα διαμάντια και οι διάφορες χρωματιστές πέτρες δεν φορούνται παρά πολύ επίσημες και ειδικές βραδιές επίδειξης.

Την ημέρα, η κομψή γυναίκα διαλέγει και κάτι από κείνα που θα αποτελέσουν ένα σπόρ για την τουαλέττα της.

Δηλαδή κάτι από κείνα που ενώ δεν έχουν αξία, μπορούν να κοσμήσουν σε χρώμα, σε ποσότητα το φόρεμα που θα φορέσει.

Για να εξυπηρετηθεί η γυναίκα λοιπόν τρόπος οι διάφοροι βιομηχανοί κοσμημάτων και φτιαίνουν διάφορα πραγματάκια από κέρατο, από πετσί, από γυαλί, από πορσελάν, από σελουλόιντ και από κάθε άλλο υλικό.

Πάντως σαν γυναικείες που είμαστε, τα αυτά διακοσμητικά πραγματάκια ένοια πράγματα αξίας τα μεταχειριζόμαστε για ροζι και διακοσμησι της τουαλέτας μας.

Η Σιαπαρέλλι άφζαντ μας επιβάλλει άλλουσιδες πέτρες με χοντρούς χαλκάδες τους, τις όποιες φοράμε γύρω από το λαιμό, τις όποιες στην άκρη κάτω - κάτω έχουν πορτοπ' άνοιγουν και μέσα βρίσκουμε το ρούζ, τη τρά, λεφτά, σιγαρέττα.

Στης ίδιες βρίσκουμε τα μεγάλα κλίμα της σάζ, τα όποια ταυτοχρόνως είναι και φιαλίδια άρωμα.

Η ζώνη σιγαροθήκη της 'Αρντάνς κι' αυτή πνέουση από την ίδια αίτια άφελείας.

Τα καλλιτεχνικά κουμπιά έχουν λανσαρισμό και κάμποσα χρόνια.

Εξακολουθούν να μας παρουσιάζουν ένα να μας ένοιασάν με την παραδοξολογία της Σαλιάνγκο σιντιφένιο, καθρεφτάκια, λουλούδια, καρδιάκια κι' ένα σωρό άλλα σχήματα.

Κάθε μεγάλος έμποροραπτικός οίκος σ'αυτά του κουμπιά σε δική του έμπνευσι και να σ'αυτά θα εγξάσωμε ν' αναφέρουμε και κάτι παραπάνω που συνήθίζεται πολύ τώρα τελευταία να σ'αυτά κουμπιά χύνουν θουλοκέρι και πάνω σ'αυτά χέρι ή κυρία αποθέτει μιά σφραγίδα με χημικά ή με την υπογραφή της.

Υγιεινή

ΟΜΕΛΕΤΑ ΜΑΡΙ — ΛΟΥΪΖ

Για 4—5 πρόσωπα.

Αυγά

42 δράμια θούτορο

Μιά χούφτα μαϊντανό, σελινό

Ένα κομματάκι σκόρδο

15 δράμια κόρα ψωμιού

1 ποτήρι γάλα

Άλάτι, πιπέρι.

1ο) Μέσα σε μιά κατασπορλίτσα ρίχνουμε και την κόρα το ψωμί τριμμένη για να σ'αυτά κάτ' το πυκτό.

2ο) Ψιλοκόβουμε όλα τα χορταρικά και τα 3ο) Ρίχνουμε δλ' αυτό σ' ένα τηγάνι με πολλή και με λιγάκι θούτορο. Ρίχνουμε πάνω περιεχόμενο της κατασπορλίτσας, άλατι, πιπέρι τ' ανακατώνουμε.

4ο) Χτυπάμε ιδιαίτερος καλά τ' αυγά και τα φαρδύ πιάτο και τ' ανακατώνουμε με το περιεχόμενο του τηγανιού.

5ο) Τότε, όλο όπως είναι τ' αδειάζουμε σε θερμό πιάτο που έχουμε πασαλείψει με έλαιό το βάζουμε στο φούρνο. Νά μη ψηθεί και το τ' εγάζουμε και το σερβίρουμε με σαλάτα.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Φθάνει ένα μικρό ελάττωμα του παπουτσιού μικρός πόνος στο πόδι για να μας κάνει δυστυχισμένη. Σε κέπομαι όλες εκείνες τις άγνωστες που υποφέρουν από χιονιστρες και από πόνους κι' εγώ υποφέρω μαζί τους γιατί κάποτε μασα κι' εγώ αυτό το μαρτύριο.

Μεταξύ μας όμως πρέπει να δηλώσουμε ότι οι πόνοι και οι ένοιαλίες που προέρχονται από τα πόδια μας είναι από φταίξιμο δικό μας.

Γαμπιές μου φίλες, τα πόδια πρέπει να τα κείμενα καθαρίζουμε φροντίζουμε και με σέβαν.

Κάθε μέρα λοιπόν πρέπει να τα πλένουμε με νερό προσέχοντας να σκουγίζουμε κατάνη τα δάκτυλα και τα μεταξύ αυτών κενά, να τους σχηματίζονται μικροί κάλοι. Επίσης να τους πρέπει να τρίβουμε το δέρμα μαλακό στο μέρος που τείνει να σκεπαστεί το νύχι.

Το άφρασμα άφροντετα θα κολλήσει άφρασμα μ'ας προεβήνουμε μεγάλους πόνους.

Όμοιος, με μιά έλαφρόπτερα πρέπει να φροντίζουμε με σχηματίζεται στην πτέρυγα.

Επίσης πρέπει να καθαρίζουμε συχνά τα πόδια.

με μεγάλη προσοχή. Συνιστώ ιδιαίτερος το δειδές κάψιμο και τούτο γιατί όταν το πόδι είναι περιορισμένο μέσα στο παπούτσι και τα δάκτυλα βρίσκονται ήνωμένα, μπορεί το κακοκοιμένο νύχι να προκαλέσει τραύματα πολύ δύσκολα.

Διά τους κάλους επίσης συμβουλεύω τας κυρίες να μη προσπαθούν να τους ξεριζώσουν με λάμες του ξυρίστου ή ξυράφια που συνήθως προκαλούν σοβαρότατες μολύνσεις με τραγικά αποτελέσματα.

Και εν συμπεράσματι, τα πόδια μας πρέπει να τα φροντίζουμε όπως οποιοδήποτε άλλο μέλος του σώματος.

ΜΑΛΒΑ

★

ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ

Δεν είναι μονάχα το εξωτερικό φόρεμα που κάνει μιά γυναίκα όμορφη, κομψή, αλλά και το εσωτερικό.

Λοιπόν, καμιά άλλη μόδα δεν έπαθε τόσο ριζική μεταβολή όσο η μόδα των ασπρρρούχων.

Από δώ και μπρός είναι θέασιμα ανάγκη να της αλλάξουμε και το όνομα.

Δεν μπορούμε να τα λέμε πιά ασπρρρούχα, άφου ούτε ίχνος γυναικείου εσωρρούχου δεν είναι άσπρο.

Είναι δε πολύ άστεια ή παραβολή ενός γυναικείου ποικαμίου του περασμένου αιώνα μ' ένα ποικαμίο της σημερινής εποχής μας.

Τα σημερινά ασπρρρούχα ή μάλλον εσωρρρούχα, αποτελούνται: 'Από μιά ζωνίτσα με ζαρρετιέρες που συγκρατούν τις κάλτσες, από μιά κομπινέζον, και από ένα παντελονάκι. Όλα χρωματιστά ανάλογα με το χρώμα του φορέματος.

Πάντως όμως, το χρώμα της μόδας των εσωρρούχων έφετος, είναι το γαλάζιο, ένα γαλάζιο που μοιάζει μάλλον με γκριζό.

Θα φορεθούν όμως και τα ρόζ, λίγο τα κίτρινα και τα πράσινα.

Τα μαύρα έχουν καταργηθεί ως μάλλον άθυγιεινά.

Γενικά τα εσωρρρούχα πρέπει να κεντημένα με το χέρι.

Αποφεύγετε τα λάστιχα πάνω στα εσωρρρούχα. Προτιμάτε τα κουμπώματα με κουμπιά ή τα δεσμάτα με κορδελίτσες.

Τα εσωρρρούχα της ημέρας όσο το δυνατόν πιο κοντά, πιο μικρά.

Το ντυντίον της νύχτας όσον το δυνατόν μακριά, φαρδιά, μπατζάκια και μανίκια.

Τα ποικαμια της νύχτας, αν δεν φοράτε πυτζάμες, πρέπει να έχουν κάτι το αρχαιοπρεπές. Νά θυμίζον τα ποικαμια των αρχαίων Έλλήνων γυναικών μ' ένα μεγάλο ντεκολτέ τετράγωνο σούρες ή ζωνίτσα στη μέση, μανίκια φαρδιά κεντητά. Το ντεκολτέ τρίγωνο κεντημένο με μιά κορδελίτσα στο ίδιο χρώμα με τη ζώνη.

Αλλά και η πυτζάμα μολονότι έχει εξέλιξη στην εμφάνισή της, εν τούτοις δεν συνήθίζεται τώρα και τόσο πολύ γιατί η γυναίκα με το νέο ρεύμα της γυναικότητας της, καταλαβαίνει ότι μέσα στην πυτζάμα χάνεται η γυναίκα. Ενώ μέσα σ' ένα ποικαμίο εμφανίζεται η γυναίκα σε όλη την ομορφιά της.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Όχι μόνο τα εσωρρρούχα, αλλά εν γένει και ό,τι άλλο έχουμε λευκό που έχει κιτρινώσει από το κλείσιμο και από τον καιρό, καθαρίζεται ως εξής:

Παίρνουμε μιά όκα γάλα, μέσα στο όποιο έχουμε τρίψει σαπούνι άσπρο. Ρίχνουμε τα ρούχα και τ' αφίνουμε να θράσουν μισή ώρα.

Τα βγάζουμε και τα ρίχνουμε σε ζεστό καθαρό νερό, μέσα στο όποιο έχουμε φτιάσει προηγουμένως μιά καλή σαπουνάδα, τα τρίβουμε λίγο, τα ξεπλένουμε με πολλά νερά και τέλος με το τελευταίο ξέπλυμα τα περιβάμε και έλαφρό λουάκι.

ΠΑΝΕΤΑΙ ΤΟ ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ:

Το καλό κρέπ ντέ σιν δέγεται πολλά πλούσιμα. Φτάνουμε μιά παχειά σαπουνάδα σε ζεστό νερό. Την άφινουμε να κρυσώσει και τότε πλένουμε γρήγορα γρήγορα το κρέπ ντέ σιν. Αμέσως μετά το ρίχνουμε σε κρύο νερό, μέσα στο όποιο έχουμε λιώσει λίγο άλάτι. Τρίβουμε, στραγγίζουμε, στεγνώνουμε σε ύψαθρο στον άέρα, άπλώνοντας τα με καρφίτσες για να μη σ'αυτά πτυχές.

Όσο γρηγορώτερα στεγνώσει, τόσο καθαρώτερο θα γίνει.

Ζαχαροπλαστική

ΝΤΑΜΠ ΦΙΝΤΕΝ

50 δράμια ζάχαρι ψιλή

4 κρόκους αυγών

4 κουτάλια μαγιό μύρας

20 δράμια θούτορο

2 ποτήρια γάλα

150 δράμια άλεσρί

2 κουτάλια σκόνη κανέλλα.

1ο) Σ' ένα δοχείο αναμειγνύουμε τους κρόκους των αυγών με τη μύρα και 20 δράμια ζάχαρι και την κανέλλα.

2ο) Προσθέτουμε το θούτορο αναμειγμένο.

3ο) Προσθέτουμε λίγο-λίγο το ένα ποτήρι γάλα για να τ' ανακατώνουμε καλά.

4ο) Ρίχνουμε τ' άλεσρί σιγά-σιγά για να σχηματισθεί μιά ζύμη συμπαγή.

5ο) Δουλεύουμε τη ζύμη αυτή με τα χέρια. Την τοποθετούμε πάνω σ' ένα φαρδύ έδλο ή τραπέζι και το τρίβουμε να γίνει ένα ρουλό.

6ο) Τα κόβουμε σε φέτες ενός εκατοστού πάχους.

7ο) Τοποθετούμε τις φέτες πάνω σε μιά λαμαρίνα θουτορομένη και τις πηγαίνουμε στο φούρνο να ψηθούν ένα τέταρτο.

8ο) Τα βγάζουμε από το φούρνο.

9ο) Τοποθετούμε τις φέτες σ' ένα φαρδύ πιάτο.

10) Ζεσταίνουμε το ποτήρι το γάλα. Ρίχνουμε τη ζάχαρι στο γάλα να γλυκάνει. Ποτίζουμε τότε τις φέτες από λίγο και τις άφινουμε να μουσκεψούν.

11ο) Ρίχνουμε το υπόλοιπο της ζάχαρης ανακατεμένο με κανέλλα ψιλή.

Και σερβίρουμε στα πιάτα.

Ένα από τα υπέροχα μοντελλάκια του Παρισινού Οίκου Ζαν Πατο από την τελευταία του έκθεση μοντέλων.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Τώρα μὰς υπολείπεται νὰ μάθωμε τί γίνηκαν τὰ ἄλλα πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας.

Ἡ Ζιλ ντὲ Μιρμὸν ἐπῆγε στὸ Ραμπουγιέ καὶ ὤρθηκε τὸν ἀνακριτὴ Πουλθερέλ καὶ τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὰ αἵματηρὰ δράματα τοῦ Φουσερόλ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἀνακριτὴς ἔμεινε κατὰπληκτος δὲν εἶδε μπροστά του τὸν ἄνθρωπο στοῦ ὁποίου εἶχε παραστή τὴν κηδεῖα.

Ἐπεσέθη λοιπὸν στὸν κόμητα νὰ τὰ κρατήσῃ ὅλα μυστικὰ καὶ πράγματι τίποτα δὲν ἔγινε γνωστὸ ἀπὸ τὸ μυστήριό αὐτό.

Ὁ Φλανκάρ παρ' ὅλη τὴν ἐπιτυχία τῆς περιπετειᾶς αὐτῆς, τὴν ὁποία ἔκανε ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ προϊσταμένου του, δὲν ἦταν καθόλου ἥσυχος.

Πῶς θὰ ἔκρινε ὁ ἀνακριτὴς τίς πράξεις του; Δὲν θὰ ἐξωργίζετο ἐναντίον του; ποὺ ἀφήρεσε ἀπὸ τὰ κακουργιοδικεῖα μιά ὑπόθεσι τόσο πλουσία, ὅπως ἦταν τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ροσκώφ;

Πάντως ὁ κόμης εἶχε φροντίσει καὶ ὁ Πουλθερέλ τὸν ἐδέχθη μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιν.

—Κύριε Φλανκάρ, τοῦ εἶπε, λυπᾶμαι πολὺ ὅτι θὰ στερηθῶ τίς ὑπηρεσίας. Διορίζεστε στὸ Παρίσι. Καὶ ξέρετε ὅτι ἐκεῖ ἀπὸ ἀπλοῦς ἀστυνομικοὶς μπορεῖ κανεὶς νὰ φθάσῃ, σὲ μεγάλα ἀξιώματα.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, ἐλάβαινε τὸν διορισμό του.

Ὁ Καραντέκ ἔμεινε κοντὰ στὸν κύριό του καὶ ἀνέλαβε τὴν διαχείρισι τῶν κτημάτων καὶ τῆς περιουσίας τοῦ κόμητος.

Ὁ Πέτρος ἐργάζεται εὐτυχῶς κοντὰ στὴ Λευκή, ἣ ὁποία δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς της καὶ τῆς ὁποίας ὁ γάμος μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Τεβάν ὠρίσθη γιὰ τὴν ἀνοιξί.

Ὁ Ζιλ περιέμενε αὐτὸ τὸ γάμο γιὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Τὰ διάφορα γεγονότα εἶχαν κλονίσει τὴν ὑγεία του καὶ ἤθελε νὰ πάῃ νὰ μείνῃ ἕνα χρόνον στὴν Ἀνατολή.

Στὰ θάβη τῆς καρδιάς του δὲν εἶχε μείνει ἄραγε καμμιὰ τελευταία τρυφερὴ ἀνάμνησι; Κανένα πικρὸ παράπονο;

Ἰώσως!

Πιθανὸν τὸ πρὸς τὴ Λευκὴ ἐρωτικὸ του αἶσθημα νὰ μὴν ἐξηλεῖθη. Μετριάστηκε καὶ γι' αὐτὸ ἠλπίεζε νὰ γιαιτρευτῇ ἐντελῶς μὲ τὸ ταξίδι πού θὰ ἔκανε στὴν Ἀνατολή.

Ἡ Μάρθα; Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ροσκώφ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ ἐπέστρεψε στὴ Ρωσία.

Ἡ δὲ κόμησησα Μαργαρίτα μετὰ τὴν ἀπότομη ἐμφάνισι τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖο ἐθεώρει νεκρὸ, μετὰ τίς ἐπιτιμήσεις πού τῆς ἔκανε ὁ κόμης καὶ ἀφοῦ ἔμαθε τὰ τερατώδη ἐγκλήματά τοῦ Ροσκώφ ἔπεσε ἄρρωστη στὸ κρεββάτι.

Μετὰ ἕξι μῆνες ἐπέθανε.

Καὶ σήμερα πού τὰ πρόσωπα ὅλα αὐτὰ ζοῦνε, ὁ Φλανκάρ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ διακεκριμένους ὑποαλλήλους τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων.

Πιθανὸν νὰ τὸν θροῦμε καμμιὰ μέρα σὲ καμμιὰ ἄλλη ὑπόθεσι ἐμπροσθέν.

Τὸν δὲ Ροσκώφ θὰ τὸν εὐρῶμε νὰ μετέλῃ σ' ἕνα ἄλλο ἐξ Ἰσου συγκινητικὸ δρᾶμα, πού θὰ ἀφηγηθοῦμε.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΤΕΡΨΕΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

I

Ἦσαν ἡ ὀγδόη ἑσπερινή.

Μιά θάρκα ἔσχιζε τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Μάρνη, ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα. Τέσσερις ἄνδρες κοπιλατοῦσαν ἥρεμα, ἥσυχά, σὰν νὰ ἔκαναν τὸν περίπατό τους πᾶνω στὸ ποτάμι.

Ἦσαν ἐργάτες τοῦ σιδηρουργείου Μπελ-Αίρ.

Οἱ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν ἀδελφοί: ὁ Γιάννης, ὁ Λεὼν καὶ ὁ Φρανσουά Μποσκάρ. Ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς τρεῖς μονάχα ὁ τρίτος πού ἦταν καὶ ὁ μεγαλείτερος τῶν δύο

ἀλλῶν, ὠνόμαζετο Μποσκάρ. Στους ἄλλους δύο οἱ φίλοι εἶχαν κολλήσει παρατσούκλια.

Κι' ἔτσι, τὸν μὲν Γιάννη ἐπειδὴ εἶχε τρόποντι εὐγενικοῦς τὸν φώναζαν Ἀρχοντάνθρωπο, τὸ δεύτερο ἀντὶ Λεὼν τὸν ἔλεγαν Μαυριδερό γιατί ἦταν μελαφρός.

Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἐργατικοὶ καὶ καλοὶ νέοι. Ὁ πρὶ ἀνεπτυγμένος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἄντρες ὅμως ἦταν ὁ φίλος τους Στέφανος Μπερνάρ, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ σχεδιαστής στὸ ἐργοστάσιο.

Εἶχε νυχτώσει ἐντελῶς καὶ τὸ φεγγάρι ὕψωνότανε πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Εἶχαν περάσει τὰ δύο μικρὰ νησάκια πού βρισκόντουσαν ἀπέναντι στὸ Νουαζιέλ, ὅταν ὁ Ἀρχοντάνθρωπος ἀνασηκώθηκε ἔξωφινὰ καὶ κύτταξε ἔμπρός.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Μποσκάρ.

—Κατὶ πού κυλιέται ἐκεῖ κάτω στὸ ρέμα. Βλέπεις;

—Κανένα πτώμα;

—Ὁχι. Μᾶλλον φαίνεται πὼς εἶνε κιθώτιο.

—Τὸ φέρνει τὸ ρέμα καὶ σὲ λίγο θὰ τὸ πλησιάζουμε.

Ὁ Στέφανος ἔβλεπε μὲ προσοχή.

Ὁ Μαυριδερός λοξοδρόμησε γιὰ νὰ πλησιάσῃ κοντύτερα ἢ θάρκα τους.

Ξαφνικὰ ὁ Στέφανος ἔβγαλε μιά κραυγή.

—Ἐνα φέρετρο! Πρέπει νὰ πλησιάσωμε.

—Ναί, δὲν ἐπιτρέπεται δισταγμός.

Τὰ τρία ἀδελφία κυτταχθήκανε μὲ φόβο. Τοὺς εἶχε πιάσει μιά συγκίνησι.

Περάσανε πέντε λεπτά.

—Μποσκάρ, ἔλα ἀπὸ ἔδω, βοήθησέ με.

Ἐτοιμάσαν τὰ σκοινιά. Καθὼς φτάσανε μπροστά στὸ φέρετρο, τότε ὁ Μποσκάρ ρίχτηκε στὴ θάλασσα καὶ ἔδεσε τὸ σκοινὶ γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρο.

Ἡ θάρκα ἀλλάξε ἀμέσως διεύθυνσι, ἐπλησίασε τὴν ὄχθη καὶ ρυμούλκησαν τὸ φέρετρο στὴν ξηρά.

II

—Τί θὰ κάνωμε τώρα; ρώτησε ὁ Μποσκάρ.

—Ὁ, θὰ τρέξω στὸ χωριὸ καὶ θὰ ἐλδοποιήσω τὴν ἀστυνομία, εἶπε ὁ Μαυριδερός.

—Ὁχι, αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμο. Μπορεῖ

ΤΑ ΦΩΡΑΙΟΤΕΡΑ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὸ καράβι

Σὲ τραγουδῶ φτωχὸ καράβι ἀπόμαχο καὶ ξένον ἀπὸ τὸ πέλαγος τὰ μάκρη, πού οἱ μελαψοὶ νησιῶτες ἕνα ἀπόδραστο τοῦ λιμανιοῦ σὲ ἀνάσταν τὴν ἄκρη.

Θυμᾶμαι, κάθε χρόνο ὅταν ἐγύριζες, μὲ τὴ γοργόνα ὀρθὴ στὴν πλώρη πάλι τί πανηγύρι ἐβρόνταε στὸ νησάκι μας μέσ' στὸ λιμάνι ὡς ἔμπαινες ἀγάλη.

Καὶ στοῦ γιालοῦ τὸν κάθο τότε ὁλόχαρη κατέβαινε ἡ ψηλὴ γλυκεῖα παρθέν, ἕνα μαντήλι ὥραϊα σὲ καληνῶριζεν καὶ δυὸ ματάκια σὲ ἔβλεπαν κλαμένα.

Τώρα στὰ ξένα ἐχάθη ὁ καπετάνιος σου καὶ οἱ δόξες καὶ οἱ χαρὲς σου δὲ γυρνᾶν (νᾶνε) μιά νύχτα θλιθερὰ ἢ καμπάνα ἐσήμανε καὶ τὰ ματάκια ἐσθύνανε καὶ πάνε.

Καὶ σένα στὸ μουράγιο σὲ ἐτρασθῆκανε καὶ σὲ ἔχουνε, ὦ φτωχὸ, παρατημένα, καὶ ὁρμούνε τὰ ψηλὰ ἀφρισμένα κύματα καὶ ἀρπάζουν τὰ μαδέρια σου ἕνα-ἕνα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

νὰ μὰς θλάψῃ. Ξέρετε πόσο οἱ ἀνθρώποι τῆς ἀστυνομίας εἶνε φιλόποτοι. Θὰ μὲς βγάλουν τίποτα δυσκολίες. Δὲν φρονεῖτε αὐτὸ καὶ σεῖς, κύριε Στέφανε.

Ὁ νέος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Φαίνονταν πὼς συλλογίζεταν. Ξαφνικὰ ρώτησε.

—Ἐχομε κανένα σφυρὶ ἢ κανένα αἰδωρο μυτερὸ στὴ θάρκα;

—Τί νὰ τὸ κάνωμε;

—Ν' ἀνοίξωμε τὸ φέρετρο.

Τὰ τρία ἀδελφία κυτταχθήκανε τὸν τρόπο.

—Μὲ τὰ σωσὰ σου, τὸ σκέπτεσαι αὐτὸ, κύριε Στέφανε;

—Δὲν ἔχομε δικαίωμα νὰ τὸ κάνωμε;

—Εἶνε ἱεροσυλία! εἶπε ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του.

Ὁ Στέφανος ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

—Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ τῆς ἀστυνομίας, πῆγε νὰ πῇ ὁ Μαυριδερός.

—Ἦσυχάστε, φίλοι μου, θὰ ἐνεργήσω με μὲ τέτοιο τρόπο πού νὰ μὴ διαταρῶξωμε τὴν κατάστασι τῶν πραγμάτων καὶ δυσχεράνωμε τὰς ἐρεῦνας τῆς δικαιοσύνης.

—Πολὺ καλὰ, κύριε Στέφανε. Ξέρει ὅτι πάντοτε δεχόμεστε τὴ γνώμη σας.

Ὁ Μποσκάρ τότε πήδησε στὴ θάρκα καὶ ἔφερε ἕνα σφυρὶ.

—Ἐνα, δύο χτυπήματα, τὸ κατὰ νουίξε.

—Μιά γυναῖκα! φώναξαν ὅλοι.

—Καὶ ὥραϊα, εἶπε ὁ Μαυριδερός.

—Κρίμα στὴν ὡμορφιά, εἶπε ὁ Στέφανος.

Τὸ φεγγάρι φώτιζε τὸ πρόσωπο τῆς νεκρᾶς.

Τὸ κορμὶ τῆς ἦταν τυλιγμένον στὸ σάβαν καὶ τὰ χέρια τῆς καλὰ διπλωμένα σαυρωτά.

Ξαφνικὰ ὁ Στέφανος πού ἦταν σκεπτόμενος πᾶν, ἀνεπήδησε.

—Ἡ γυναῖκα αὕτη δὲν εἶνε νεκρὴ, εἶπε.

—Πῶς;

Κιτρίνισαν καὶ περίεργοι ἔσκυψαν νὰ δοῦν.

Τότε ὁ Στέφανος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σουγιά καὶ ἄρχισε νὰ σκαλίστὰ τὰ σάβανα.

Ἐλευθέρωσε τὰ χέρια τῆς γυναίκας, τὴν πήρε στὰ χέρια του καὶ τὴν ἐξέπλωσε χάμω στὸ χορτάρ.

Ἡ γυναῖκα ἄρχισε ν' ἀναστενάζει. Ἀνέπνεε, ἐκίνησε τὰ χέρια. Ἄνοιξε τὰ μάτια, κύτταξε γύρω της καὶ πάλι ξαναπέσε κάτω.

—Μήπως ἀπέθανε τώρα;

—Ὁχι, εἶπε ὁ Στέφανος. Σὲ λίγο θὰ συνέλθῃ. Ὁ καθαρός ἀέρας θὰ τὴν ὠφελήσῃ.

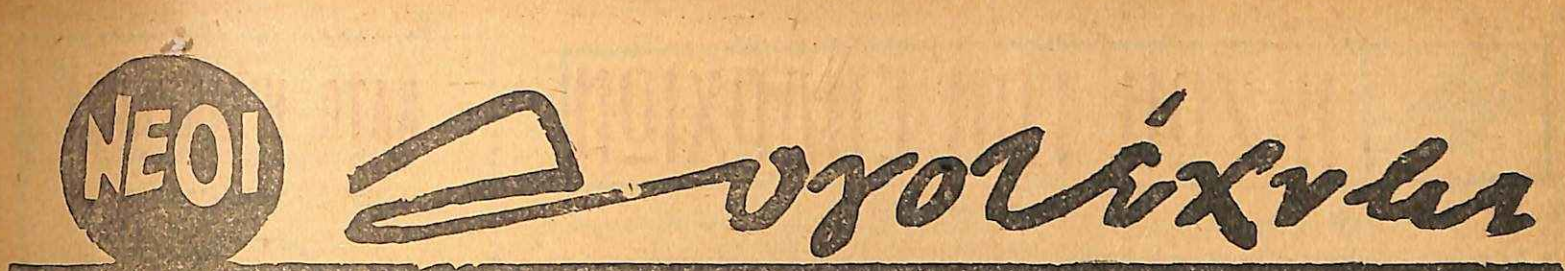
(Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Καὶ ἕνα... λεοντάρ

Πρὸ μηνὸς ἕνας κλέφτης ἦρος ἐκλεψέ... λιοντάρ ζωντανό!

Ἡ κλοπὴ αὕτη ἔγινε στὸ Λιβερτον. Τὸ λιοντάρ κλέφτης ἀπὸ τὸ θηριοκτόνο φεῖο τοῦ λόρδου Γιώργκ Σάγκερ. Σάγκερ εἶχε στὴν ὑπηρεσίαν του ἕνα νεῖο ἡθροδοκαστοῦ, στὸν ὁποῖο τὸ μόνον δικὸ λιοντάρ τοῦ τσέρκου ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ συμπεριφορά. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ, λιοντάρ, τὸν προϊσταμένον του ὁ καλὸς αὐτὸς βοηθός, ἀπεφάσισε νὰ κλέψῃ τὸ λιοντάρ. Βρῆκε ἕνα παλῶν, κατεστραμμένο κλαβὶ, τὸκρυνε σὲ μιά μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ ἱπποδρόμιου καὶ μιά νύχτα, δίχως νὰ γίνη ἀντιληπτός, ἀνέβη, ἀνοίξε τὸ κλαβὶ τὸ λιοντάρ καὶ τὸ κάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἔκλεισε στὸ δικὸ του κλαβὶ.

Ἐποχρῶθηκε, ὅμως, ἀργότερα, νὰ ἀμολογήσῃ τὴν κλοπὴν του καὶ τοῦτο γιὰ τὴν δὲν εἶχε τίποτα νὰ τὸ ταῖσῃ. Ἐπὶ τὸ λιοντάρ λησιμόνησε τὰ φιλικὰ του αἰσθήματα καὶ τὴν τετάρτη μέρα τοῦ ἑπομένου καὶ τοῦ ξέσχισε τὸ χέλι.

Νὰ τὰ δώσῃ στὴ Κάκια...

Σὲ λίγες μέρες θάφευγα. Τὴ τελευταία θραυὰ θάβει τὰ πόδια μου μὲ φέραν στὸν τόπο, πού μαζὶ μὲ κείνη περάσαμε τόσες ὡμορφες θραυές. Μὲ πῆγαν νὰ προσευχθῶ γιὰ τελευταία φορὰ στὸν ἱερό θάμνο τοῦ ἔρωτος. Κάθησα στὸ ἴδιο μέρος πού πάντα καθόμασε, ἡ ἴδια ἡ ὥρα ἦταν, τὴν ἴδια συγκίνησι ἐνοήσασα, τὴν ἴδια τραγούδι ἀκούγα ἀπὸ τὸ ἀπέναντι ραδιόφωνο. Ὅλα τὰ ἴδια, ἀλλὰ μὲ μιά διαφορὰ, ἐκείνη... δὲν ἦταν κοντὰ μου.

Πόσες ἀνεπίτρεπτες χαρὲς δὲν εἶχα νοιώσει! Πόσες ἀναμνήσεις δὲν εἶχα ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, πού τὸ θεωροῦσα γιὰ πάντα δικό μας καὶ φοβόμουν μήπως ἐργονταί σ' αὐτὸ καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ μολύνουν μὲ θεῖο ἥλο πῶς τὸν ἀκρίματον λειμῶνα!

Τὰ μάτια μου δοῦρκωσαν καὶ ἕνα δάκρυ κύλισε πρὸς ἑσὸ τὸ φῶς μου. Ἀμέσως σήκωσα τὸ κεφάλι μου στὴ σελήνη, πού πάντα ὅταν ἔρχινε τὸ φῶς στὸ γλῶφο προσώπου τῆς μου τὴν ἔκανε πρὸς γοητευτικὴ καὶ πρὸ μεθυστικὴ. Στὸ φῶς τῆς ἴδιας αὐτῆς σελήνης πόσες φορὲς δὲν μὲ ὠρκίστηκε ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾷ αἰώνια... Πῆς μου, σελήνη, σὲ ποῖοι ἔλλον τώρα θὰ χαρίζῃ τὴν εὐτυχία καὶ θὰ τὸν μετᾷ μὲ τὰ θερμὰ φίλια τῆς; Σὲ ποῖον ἄλλον θὰ λῇ τὰ ἴδια ὑποῦλα λόγια, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ καὶ κείνον νὰ αἰσθανθῇ ὑστερα τὴν πρὶο σκληρὴ ἀπογοήτευσιν; Ἀπάντησι καμμιὰ...

Σηκώνομαι νὰ φύγω. Πρὶν φύγω δίνω μερικὰ φίλια στὴ σελήνη, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ τὰ δώσῃ στὴ Κάκια μου, ἂν καμμιὰ φορὰ τὴν ἐναυθῇ στὸ ἴδιο μέρος, καὶ ἂς εἶνε μὲ κάποιον ἄλλον...

ΕΛΕΝΟΣ ΚΕΥΟΝΗΣ

★

Τριολέτο

Κι' ἐφευγες, κι' ἦταν κρύα ἡ μέρα ὁροχερή, κι' ἦταν θυμᾶμαι τὰ μάτια σου κλαμμένα. Μ' ἄφινες μόνι, μὲ μιά πληξὶ φοδερὴ κι' ἐφευγες, κι' ἦταν κρύα ἡ μέρα ὁροχερή. Καὶ μ' ἄφινες στὴν καμαρούλα τῆς μικρῆς μουσῆς, μὲ τὰ δεινὰ μου τὰ σθεσμένα, κι' ἐφευγες, κι' ἦταν κρύα ἡ μέρα ὁροχερή κι' ἦταν θυμᾶμαι τὰ μάτια σου κλαμμένα.

Μ. ΦΩΤΟΣ

★

Ἡ ζωὴ

Καποὶ παλμοὶ μὰς σιγοδέρνουν, κρυφοί, βαθεῖα μὲς στὴν καρδιά μας κατὰ δεινὰ μὰς σιγοφέρνουν εἰς τὰ παλὰ μας.

Καὶ τραγουδῶ ἀργοσθεσμένα μὰς κλαμμοῦν τὸ δειλὸ ὠμέ σὰν νᾶταν ἐξασμένα σ' ὅλων τὰ χεῖ.

Καὶ νὰ ἡ ζωὴ γοργὰ πῶς σθύνει μὲσα σὲ μύστες, σὲ χαρὲς, φίλια καὶ χάδια στὸν κόσμο ἀφίνει καὶ συμφαρές.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΓΑΡΤΖΟΛΑΚΗΣ

★

Ἐφυγες

Ἄχ, ποῦ τὴν ἔζηλευα. Αὐτὰ τὰ μάτια τῆς τὰ μᾶλλον μὲν ἔβλεπον τὸ μαλὸ μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ σκεφθῶ τίποτα, παρὰ ἀπὸ τὴν μονάχα εἶχα πάντα στὸ νοῦ μου. Ἦσαν ὡμορφὴ πραγματικά, μὲ χάριζε πᾶν, τὸν προϊσταμένον μου ὁ καλὸς αὐτὸς βοηθός, ἀπεφάσισε νὰ κλέψῃ τὸ λιοντάρ. Βρῆκε ἕνα παλῶν, κατεστραμμένο κλαβὶ, τὸκρυνε σὲ μιά μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τοῦ ἱπποδρόμιου καὶ μιά νύχτα, δίχως νὰ γίνη ἀντιληπτός, ἀνέβη, ἀνοίξε τὸ κλαβὶ τὸ λιοντάρ καὶ τὸ κάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἔκλεισε στὸ δικὸ του κλαβὶ.

Ἐποχρῶθηκε, ὅμως, ἀργότερα, νὰ ἀμολογήσῃ τὴν κλοπὴν του καὶ τοῦτο γιὰ τὴν δὲν εἶχε τίποτα νὰ τὸ ταῖσῃ. Ἐπὶ τὸ λιοντάρ λησιμόνησε τὰ φιλικὰ του αἰσθήματα καὶ τὴν τετάρτη μέρα τοῦ ἑπομένου καὶ τοῦ ξέσχισε τὸ χέλι.

Ἄχ, δυστυχισμένη καρδιά μου, σὲ ρήμαξε ὁ πόνος πού φάλασε καὶ ἀνάγε ἀγρία μέσα σου. Λησιμόνησε πρὸς τὸ παρελθόν καὶ γίνε πάλι καλὰ;

Ὁ, δυστυχισμένη καρδιά μου, ἔχεις δίκην νὰ πονᾷς γιὰ τὴν ἀποτυχία σου καὶ τὴν ἀποτυχία σου.

Ἄχ, ἐφευγες ἀγάπη μου γιὰ πάντα πιά κι' ἀφῆκε μιά καρδιά νὰ λυθῇ ἀπὸ πόνον. Ἀτυχὴ χαρὰ. Ἐφευγες! Ἐφευγες, μὰ γὰρ θὰ λυθῶ ἀπὸ πόνον γιὰ τὸ θᾶ μᾶλλον πάντα.

ΚΩΣΤΑΣ ΝΑΝΟΣ

Μαγεῖες

Κάθε δειλὴ τ' ἀκρογιάλια σὰ γυρῶνὰ τὰ χορτάρια μὲ μαγεύουν στὰ μουράγια, πού ἡ τεχνίτρα ἡ πικροθάλασσα μὲ τ' ἀγυρὰ κύματά της τὰ γενεῖ βράδυ-πυρρίνο.

Καὶ τὴ νύχτα πού γυρίζω στὸ θοῦνο, μὲ μαγεύουν τὰ λαλούδα στὰ πλάγια, πού τριγύρω καὶ μακρὰ χαρὲς καὶ μαγιο χύνουν πάνω στὸν κατὰμαυρο οὐρανό...

Κι' οἱ μαγεῖες μὲ πλανεύουν καὶ ποθῶ τὸ βραδάκι νὰ μοῦ ρθῇ σὰν τραχανήνι νὰ μὲ φέρῃ μπρὸς στοῦ Χάρου τὸ χωριό,

στῆς θυσίας μου τὴ στράτα νὰ μὲ σῶσῃ καὶ ἀπὸ ἀστεροπὸν καὶ διάφανο κροντηρὶ καὶ στὴν πλάνη μου τὸ θάνατο νὰ πῶ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Σ. ΣΑΤΘΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

★

Λίγη χαρὰ

Λίγη χαρὰ πὼς λαχταρῶ — θάρῶ τὸ θράδυ νὰ σὲ γιὰτ' εἶν' ἀνήμερ, ἡ ψυχὴ, σὰ χινοπῶρου δειλὴ τὸ χαμογέλιο σου τ' ἀνῶ — μὲ κάνει τόσα νὰ ἐχινῶ καὶ ἔχουν χαρὲς πού μὲ μεθοῦν τὰ κόκκινά σου χεῖλη.

Θάμαστε μόνι κι' ἡ θραυὰ — θὰ μὰς ἀγγίξῃ τὴν σὰν ἀνοιξιάτικα πνοὴ πού πάει νὰ εἰσπύσῃ μὲς στὸ σκοτάδι τὸ θαμνὸ — θὰ δῆς πὼς ἔρω ν' ὅταν ἡ πίκρα τῆς ζωῆς λίγο καιρὸ μ' ἀφήσῃ.

Θάρῶ τὸ θράδυ νὰ σὲ θρῶ — καὶ τὴ χαρὰ πού λατρεύω (χαρὰ) μὲς τὴ θολὴ σου τὴ ματιά — σὰν πάντα — θ' ἀντι-Θάμαστ' οἱ δυὸ μας μοναχοὶ — κι' ὡς εἶν' ἀνήμερ — ἀπόψε θέλ', ὅσο μπορῶ πολὺ, νὰ σ' ἀγαπήσω.

ΕΛ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

★

Λυρικὰ σχέδια

Δέρνει τ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Κρήτης)

Ο Τουριστικός Όμιλος Νεαπόλεως, που αποτελείται από όλην την Νεολαϊαν Νεαπόλεως, 150 περίπου μέλη, οργανώνει τακτικά εκδρομές, χοροσπορίδες και δίδει ζωήν εις την κοσμικήν κίνησιν της κοινωνίας μας.

Πρό ημερών παρέθεσε δωρεάν μαστίχαν εις το Ζαχαροπλαστεϊον «Μοντέρνο» του κ. Θανάκη, και επηκολούθησε τρικούβετο γλέντι, εις τους χορούς δε διεκρίθησαν αι δίδες Ζηνοδία Τσιρακλή, Σέβω Κοκκινάκη, Ρένα Φούση, Δέσπω Τσιγλή και οι κ.κ. Γ. Λογαριαστάκης (πρόεδρος), Κ. Λογαριαστάκης, Γ. Σερπέντης, Ι. Ζωγραφίδης, Μιχ. Συμμενέας, Γ. Μουρέλλος κλπ.

Διέθεσαν αρκετάς χιλιάδας δραχμών δια τας ανασκαφάς της αρχαίας Δρήρου, όπου ευρέθησαν διάφορα χαλκίνα αγαλμάτια, γοργόνεια και ένας μεγάλος σπουδαϊότερος ναός αρχαίας ελληνικής τέχνης, ο αρχαιότερος ελληνικός ναός που έχει θρηθεί μέχρι σήμερον, όπως εθεβαίνωσεν ο «Εφορος Αρχαιοτήτων Κρήτης» κ. Μαρινάτος. Ο ναός ανήγεται εις τον 6ον π. Χ. αιώνα, όπως εξάγεται από διαφόρους επιγραφάς που ευρέθησαν εν αυτώ.

Αι ανασκαφαί έγιναν υπό την διεύθυνσιν και επίτητον επιστάσιν των κ. κ. Μαρινάτου και Ε. Μαυροειδή, καθηγητού αρχαιολόγου.

Ο Τουριστικός Όμιλος έχει αναλάβει τον κινηματογράφον Νεαπόλεως και έχει καταρτίσει μαυδολιμένα υπό την διεύθυνσιν του κ. Σερπέντη, εις την οποίαν φοιτούν αι δίδες Μαρίνα Βουκκλάκη, Νίκη Διαλυνά, Μαρία Τσιγλή, Παπαδόκη και οι κ.κ. Γεώργ. Αβραμιάς, Γ. Ατσάλakis, Έμμ. Περάκης, Ματθ. Πατσιδιώτης και άλλοι, η εμφάνισις της δε δημοσίας θα γίνη τας εορτάς των Χριστουγέννων.

Σ. Ε. Π.

ΠΥΡΙΟΣ

Την παρελθούσαν εβδομάδα ετελέσθησαν τα εγκαίνια του χειμερινού κινηματογράφου «Πιάνια» εις πολυτελεστάτην αίθουσαν και με τα τελειότερα μηχανήματα, η αίθουσα ήτο υπερπλήρης. Εξ αυτών διεκρίνανε τους κ. και κ. Άγγ. Χαρίτου, κ. και κ. Ν. Μπαρμπάτση, κ. Ι. Τσελεπή, δίδα Ι. Κανελλοπούλου, κ. και κ. Στεργιοπούλου, κ. Θεόδ. Κοκολόπουλου, δίδα Τερσιπούλου, κ. Ι. Σταθοπούλου, κ. Ν. Ρουφοπούλου, κ. και κ. Ν. Δασίου, δίδα Στίπα, κ. και κ. Γ. Οικονομοπούλου, κ. και κ. Γκρίλα, κ. Χρύση Γουμένου, κ. Κωνσταντοπούλου, δίδα Έλενη Κορκολή, δίδα Καίτη Γουμένου, δίδα Α. Αλεξοπούλου, κ. και κ. Β. Ζαπάντη, δίδα Έλενη Φωτοπούλου, κ. και κ. Μένη Νταϊροπούλου, κ. και κ. Π. Βασιλάτου, κ. Κασσιμάτη, κ. Φλώρον, δίδα Σταματοπούλου, Καχίτση, κ. Δημ. Στροφύλαν κ. ά.

Η ανωτέρα κινηματογραφική επιχείρησις διευθυνομένη παρά των προσκευτικών συμπολιτών κ. κ. Μορτόγια και Παπαϊωάννου προβάλλει τα έκλεκτοτερα έργα και έχει εξασφαλίσει δι' όλην την χειμερινήν σεαζόν τα καλύτερα έργα.

ΖΑΝ ΓΙΑΝΑΓΗ

ΦΙΛΙΑΤΡΑ

Το παρελθόν Σάββατον 26 Οκτωβρίου έγινε η αναμενομένη εορτή του Συλλόγου της πόλεως μας.

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΚΡΑΓΙΟΝ

Ρέα

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomas, Σύμβουλος των μεγαλύτερων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφευρεσιν του σχετικώς με την κατασκευήν των κραγιόν χειλέων εις την Αρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον το Κραγιόν ΡΕΑ κατασκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή επιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

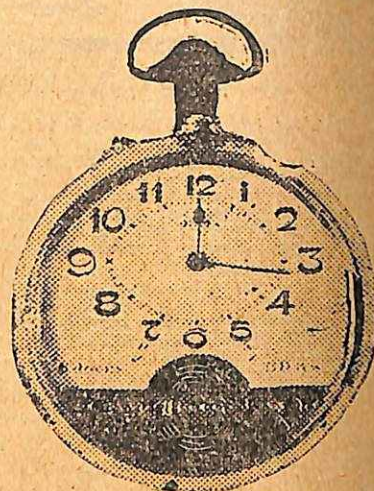
Εύρισκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν το φορήτε τα χείλη σας δεν φαίνονται ότι είναι βαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ο συντονισμός του με το χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τα χείλη σας 4-8 ολόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάμνει να αποφεύγετε το συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θα ιδήτε γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με το Κραγιόν ΡΕΑ.

ΚΑΤΩ Η ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Ήγγυσημένα Έλβετικά
ΗΜΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τιμαί Έργοστασίου
Άργυρά Νο 505 Αρχ. 480
» 507 » 500
Νικέλινα » 106 » 275
» 107 » 300

Δια τας έπαρχίας τα ταχυδρομικά επί πλέον. — Αι πρώται παραλαβαι εξηγητήθησαν ήδη. Σπεύσατε να προμηθευθήτε από την Νέαν Παράλαθην.

Παρακαταθήκη
ΜΙΧ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ
Κάνιγγος 12β, Άθήναι
«ΙΕΡΑΣ»

ΟΧΕΙΜΟΝ ΕΡΧΕΤΑΙ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Και πρώτα απ' όλα βάψατε με τας τα περσινά σας φορέματα με τας ιδεώδεις Γερμανικας βαφάς ARTI, οι δα γίνουν καινούργια και modérna με σούδεποτε δα διακρινώνται ως βαμμένα. Δεν είναι ρε κλάμα, είναι πραγματικότητα. Δοκιμάσατε και θα πεισθώτε. Αι βαφάι ARTI σούποτε ξεβάφουν, ούτε και επιφέρουν σφαιρέμα την παραμικράν φθοράν. Όταν αγοράζητε βαφάς ARTI, να προσέχητε το πακετίδιον που σας δίδουν να αναγράφη την λέξιν ARTI. Σούδεποτε να δέχεσθε να σας δίδουν βαφάς χύμα ή την δικαιολογίαν ότι και αυτάί είναι Μάρκας ARTI, διότι βαφάι ARTI χύμα δεν υπάρχουν, παρά μόνον εις πακετίδια με την Μάρκα ARTI και πωλούνται στα Φαρμακεία και Έμπορικά. Άντιπροσωπεία: Άθήναι, έδός Λέκκα 21α Θεσσαλονίκη έδός Έρμου 16.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Τα φορέματά σας δεν θα διακρίνονται ως βαμμένα μόνον αν τα βάψετε με:

ΜΠΡΙΓΚΗΤΕ. — Για το πρώτο που μου ζητάτε το μόνο κατάλληλο είναι το ντους με κρύο νερό. Για να εκτελήται όμως καλά πρέπει να προμηθευθήτε ένα ειδικό μηχανήμα το οποίον κοστίζει περί τις 250 δραχ., το οποίον όμως θα έχετε για πάντα. Το δεύτερο ερώτημά σας ακατανόητο. Είναι αδύνατα, μικρά; Πάντως, ούτε τα μικρά μεγαλώνουν, ούτε τα αδύνατα χοντραίνουν, αν ή φύσις σας έχη κάνει έτσι.

Επίσης μπορείτε να ζητήσετε από τα φαρμακεία το Τόνεξ, είναι ένα τονωτικό του οργανισμού. Για τα χείλη μεταχειρίζεστε το κραγιόν Ρέα. ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΥΓΙΑΡΕΙΣ. — Μ' ένα σπυρτάκι στο οποίον να έχετε τυλίξει ένα λεπτό μπαμπακάκι παίρνετε λίγο και το περνάτε απέξω στις ρίζες πρωί και βράδυ. Αυτά τα πράγματα δεν έχουν διάστημα, να το εξακολουθήτε διαρκώς, πάντοτε κάνει καλό.

Επίσης πάρετε ένα σωληνάριο Άζουρίνη. Τ. Μ., Έντ αύθα. — Δώστε ένα μπουκαλάκι στο φαρμακείο να σας φτιάσουν την κάτωθι συνταγή:

30 gr. Alcool camphré
15 » Teint Benjoin
60 » Alcool

Να ρίχνετε σ' ένα ποτηράκι του κονιακού λιγυρό νερό και λίγο απ' αυτό το υγρό και μ' ένα μπαμπακάκι να τρίβετε ελαφρά το πρόσωπο.

Για τις τρίχες να πάρετε καθαρό δευζενέ και να τρίβετε τις τρίχες να ξανθίνουν για να μη διακρίνονται. Κι' έπειτα με μιά ελαφρόπετρα τις τρίβετε ελαφρά να πέφτουν.

Ούτε το ξυράφι ούτε τα αποτριχωτικά κάνουν καλό. Μεταχειρισθήτε πούντρα και κρέμα Ρέα. Όσον αφορά τα μπιμπικία θα πλένεσθε διαρκώς με ζεστό χαμομηλόνερο. Πρωί και βράδυ. Κάθε βράδυ όμως πριν πλαγιάσετε θα τα τρίβετε μ' ένα μπαμπακάκι βουτηγμένο στο κάτωθι υγρό:

100 gr. Alcool
0,10 » Sublimé
1 » Resorcine
2 » Chloral
0,20 gr. Camphre
0,20 » Acide salicylique
2 » Oxyde de zinc
8 » Vaseline
8 » Lanoline

Θα τ' αφήσετε επάνω και θα κοιμηθήτε μ' αυτό. Το πρωί πάλι με χαμομηλόνερο ζεστό και ούτω καθέως ως που να φύγουν.

Α. Ι. Μ., Άλεξ ανδροπόλις. — Να δώσετε στο φαρμακείο να σας φτιάσουν την κάτωθι πομάδα:

6 gr. Huile de ricin
14 » Moelle de bœuf
0,25 » Chlorhydrate de quinine
0,25 » Chlorhydrate de pilocarpine
0,30 » Acetate de plomb cristallisé
0,10 » Teint de caniharide
0,60 » Baume du Perou

Σ' ένα σπυρτάκι τυλίγεται ένα μπαμπακάκι, αλείγετε τα μαλλιά και βάψετε πάνω στην επιδερμίδα. Κάνετε έπειτα μασάζ με τα δάχτυλα. Έπειτα σκουπίζετε καλά μ' ένα μαλακό καθαρό πανάκι. Επίσης να παραγγείλετε να σας φτιάσουν:

100 gr. Eau distillée de mélilo
20 » Eau de Cologne
10 » Carbonate de Soude
3 » Saponine

Αυτό τα τρίβετε κάθε πρωί. Σαπούνι γκουντρον ή Πήλη Σόπ. Για το πρόσωπο πούντρα και κρέμα Ρέα. ΝΕΑΡΑ ΦΥΜΑΤΙΚΗ. — Διαλέξτε τι συμβουλεύω στην δίδα Α. Ι. Μ., Άλεξ ανδροπόλις. ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ. — Το φιαλίδιο δόσιμα κοστίζει Δρ. 75.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

PERMANANT

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΜΥΡΤΩ»

Σας προσφέρει μία εξαιρετική PERMANANT με μηχανήματα τελειοτάτου τύπου και με τα τελειότερα φάρμακα. ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 100. Καθ' όλην δέ την διάρκειαν της PERMANANT. — ΜΙΖΑΜΠΛΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Κομμωτήριο «Μυρτώ»

Βερανζέρου 25 Τηλέφωνον 20-418

Κυρίες μου,

μία περμανάντ για να έχη επιτυχία προϋποθέτει πρό παντός άριστά φάρμακα και εύσυνείδητη έργασία. Το όνομά μου και ή μερίστη πελατεία που κατακλύζει καθημερινώς το κατάστημά μου σας έγγυώται ρι' αυτό.

ΧΑΜΑΔΡΑΚΗΣ
ΣΤΑΔΙΟΝ 27 — ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΝΥΔΑΛΛΗΛΩΝ
ΑΡ. ΤΗΛ 23208

Οι απαντήσεις του συμβουλίου των ιατρών μας

ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΟΝ ΚΥΡΙΟΝ, Μεσσηνήν. — Άν δεν έχετε δώσει ακόμη εις τόν οργανισμόν σας τας φυσιολογικάς του ικανοποιήσεις, να τώ κάμειτε τώ ταχύτερον. Αυτό αποτελεί θασικήν προϋπόθεσιν διά να απαλλαγείτε από τω μαρτύριόν σας. Επί πλέον λαμβάνετε τρίς ήμερησίως, πρό τού φαγητού, ανά έν κοχλιάριον τού γλυκού εκ τής:

Nevrosine

Και μεσημέριαν και έσπέραν εις τώ τέλος τού φαγητού ανά έν κοχλιάριον σούπας εκ τού κάτωθι:

Bromure de potassium gr. 10,0
Bromure de calcium gr. 5,0
Sirop de menthe gr. 60,0
Eau distillée q. s. pour 300 c.c.

NEAPON ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, "Υδραν. — «Κινάμενος υπό τών όρνων» έπρεπε άλλο να κάμειτε από ό,τι τώσον προθύμως έπείσησάτε. Ο ευκολώτερος τρόπος εις αυτός τας υποθέσεις δεν είναι εκά κωλύματος. Προτιμήσατε να άποκηρύξετε κάτι τώ πραγματικόν και όχι κατά φαντασίαν ό,τι σας άρέσει, και όπως σας άρέσει. "Όστερα τί «δόν Ζουάν» είθε σεις; Πρέπει να γίνετε τέτοιος στην πραγματικότητα και όχι μόνον εις την νοσηρόσαν φαντασίαν σας να θέλπετε κατακτήσεις αι όποιαι γίνονται μόνον επί τής... θόδης. Κάλωιό μίαν και αύτην... όχι στο χέρι. Δεν πρέπει να τις ανατάξωθε άλλες... τού χειριού σας. Έν τώ μεταξύ λαμβάνετε έωστερικώς πρώτ, μεσημέριαν και έσπέραν, πρό φαγητού, ανά έν κοχλιάριον σούπας εκ τού:

Lecithinol

Τήν δε έσπέραν, κατά την κατάκλισιν, δύο κοχλιάρια τού γλυκού, συγχρόνως, εκ τής:

Nevrosine

M. Δ. Κ., Καλάμας. — Είμε πολύ πρώτον τώ να άποφανή κανείς ότι ή βρογχίτις σας μετεβλήθη εις χρονία. Συνήθως μετά τας γριπώδεις καταστάσεις, παραμένει μικρός έρεθισμός τών αναπνευστικών όδών, όστις και προκαλεί τόν βήχα, διά τήν όποιαν αιτιάσθε. Να λαμβάνετε τρία κοχλιάρια τού γλυκού ήμερησίως εκ τής:

Brönccholsine

ή όποια είναι άριστή διά τήν περίπτωσιν σας, είτε πρόκειται περί χρονία πλέον βρογχίτιδος, είτε περί υπολειμμάτων της γριπώδους βρογχίτιδος εκ της προσφάτως προσεβλήθητε. Άκόμη αύτη εξαφανίζουσα τά ταιαύτα υπολείμματα, συμπληρώνει τήν θεραπείαν σας προσφυλάσσει από τας υποτροπές και άπό τόν κίνδυνον της χρονίας βρογχίτιδος.

ΠΟΠΗΝ Β., Ένταύθα. — Σεις είθε σωστόν άνατωρυχέον. Να εξακολουθήσετε βεβαίως κάθε καλοκαίρι τά λουτρά σας, αλλά προφανώς δεν πρέπει να μένετε άνευ θεραπείας και τών χειμώνων, ότε κυρίως ή άρθριτική σας κατάσταση επιδεινώνται. Αυτό άποτελεί συμφέρον παντός άρθριτικού, οιαδήποτε και άν είναι αι έκδηλώσεις τού άρθριτισμού του. Άλλοίως δεν άποκλείετε να περάσετε τόν χειμώνα σας πιασμένη στο κρεβάτι. Λοιπόν, εκτός τών καλοκαιρινών λουτρών σας, εκτός της διαίτης σας, ή όποια δέον να εξακολουθήσει μαθηματικώς, να παίρνετε πρώτ, μεσημέρι, άπόγευμα και έράδυ, δηλαδή τέσσαρας φορές τήν ήμέραν, νηστικάτα, από ένα χαπάκι εκ τών:

Comprimés uraxal

μαζί με μισό ποτήρι άγριάδα τώ καθένα. Μή τώ άμελήσετε, διότι όσον τά κρύα και αι άγριαί θα μεγαλώνουν, τώσον τά μετανιώσετε.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ίατρος	Ίατρος
Α. Μ. Σφακιανάκης	Χρήστος Δραγκής
Σωκράτους 30 Αθήναι	Χαβρίου 2, Αθήναι
Νοσήματα Έσωτερικά	Δερματικά, Αφροδίσια
Νοσήματα παιδών	Γυναικολογικά.

— Αύλη —

ΑΙ Α.Α. Β.Β. Υ.Υ. ο Πρίγκηψ Γεώργιος της Ελλάδος, μετά της Πριγκηπίσσης συζύγου του, ή Πριγκηπίσσα Αικατερίνη, ή Πριγκηπίσσα Εύγενία, ο Πρίγκηψ Πέτρος, ή Α.Β.Υ. ο Πρίγκηψ Νικόλαος μετά της Πριγκηπίσσης συζύγου του, ή Πριγκηπίσσα σύζυγος τού Πρίγκηπος Παύλου της Γιουγκοσλαβίας διαμένουν αύτην τήν στιγμήν εις τώ NEW CLARGES HOTEL half moon street Piccadilly London W. 1, όπου και ή Α.Μ. ο Βασιλεύς Γεώργιος της Ελλάδος συχνότατα έγευματίζε και προεγευματίζε μετά τών Α.Α. Β.Β. Υ.Υ.ψηλοτήτων εις τώ NEW CLARGES RESTAURANT.

Τά φορέματά σας μόνον άν τά βάψετε με: **ARTI** δεν ξεβάφουν ποτ!

Η επτάωρος Πούδρα προσώπου!

7ΤΟ ΒΡΑΔΥ.

ΠΟΥΔΡΑΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΕΙ ΝΑ ΔΕΙΠΝΗΣΗ Η ΝΑ ΧΟΡΕΨΗ.

2ΤΟ ΠΡΩΊ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ. Η ΜΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΧΟΡΕΨΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΣΜΕΝΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ.

Δέν υπάρχει λόγος να πουδράρεσθε συνεχώς διά να μη έχετε μύτη γυαλιστερή και να μη φαίνεται τώ δέρμα σας λιπαρόν. Μία νέα ανακάλυψις σας έπιτρέπει να πουδράρεσθε μίαν μόνον φοράν και να εξασφαλίζετε επί επτά ώρας τήν φρεσκάδα τού προσώπου σας και ώραίον μάτ και θελούδιον δέρμα. Ένα θαυμάσιον συστατικόν ή Mousse de Creme αναμιγνύεται τώρα εις τήν Πούδραν Τοκαλόν, σύμφωνα με κατατεθειμένην μέθοδον. Αυτό είναι εκείνο τού κάμνει, ώστε ή πούδρα Τοκαλόν να κρατά πέντε φορές περισσότερον από τας συνήθεις πούδρας. Δέν μένει ελάχιστον ίχνος γυαλάδας, έστω και σέ ζέστη, μετά πείσμονα παρτίδα τέννις ή μετά μακράς διαρκείας χορόν. Η πούδρα Τοκαλόν, προσδίδει δροσερά νεανική όψη, γοητευτικήν ώραϊότητα, εις τας όποιας οι άνδρες δεν δύνανται να άντισταθούν. Δοκιμάσατε ένα κουτί άμέσως άρμερον και θα πεισθώτε πόσον ή πούδρα Τοκαλόν διαφέρει από όλας τας άλλας πούδρας, διότι είναι ή μόνη, ή όποια περιλαμβάνει τώ μυστικόν της Mousse de Creme.

Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42. — Αθήναι.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Τού προσώπου και οϊουδήποτε μερους τού σώματος χρησιμοποιήστε τώ παγκοσμίω φήμης άποτριχωτικόν RAPIDENTIN, τώ όπινον εξαλείφει διά παντός με τήν ρίζαν τώ περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δε λόγω τών έλεκτόν του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις τώ δέρμα τήν απαλότητα θελούδου.

Άποκλειστική πώλησις διά τήν Ελλάδα

ERMAN MARX

Στοά Φέξη 59 (Πρώτος όροφος) Αθήναι.

Τελειοποιήσις εις τήν Γερμανίαν μεθόδον και διδασκαλία τών διαλύσεων όλων τών εύρωπαϊκών φαρμάκων. Τιμαί εύκαιρίας όλων τών τεχνικών όργων της μίαντιλ. Μπικκουτί έλαστικά τά 12 δραχ. 40. Μπικκουτί έξ άλουμινίου τά 12 δραχ. 40. Μπικκουτί έξ άλουμινίου μεγαλυτέρου μεγέθους τά 12 δραχ. 120. Πένες νικελέ έξ άλουμινίου οι 12 δραχ. 60. Πένες νικελέ γερμανικές οι 12 δραχ. 60. Πένες έξ άλουμινίου μεγαλυτέρου μεγέθους δραχ. 120.

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11 έναντι Θεάτρου Αλάμπρας.

ΛΗΜ. ΜΑΤΘΑΙΟΝ. — Τού λείπουν πολλά, πρό να γίνη πεζοτράγουδο. Έχει άνομοιογραφία στο γράψιμο, στή γλώσσα. Άσφαλώς θα έινε άπό τά πρώτα σας. Μην άποβαρύνεσθε, έπειθε όλο τόν καιρό μπροστά σας.

ΦΕΛΕΚΗΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά λόγια και τήν υποστήριξη. Φέρτε μας 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. να πάρете ταυτότητα. Τώ ποιητή σας δεν εινε άσχημο. Πάντως τού λείπουν πολλά για να γίνη ποιήμα. Δεν πρέπει να διαζώστε.

ΠΑΧΟΥΛΗΝ. — Τά φύλλα στέλλονται τακτικά, διαμαρτυρηθήτε στο ταχυδρομείο. Έλάθαμε στείλουν τής νέας διευθύνσεως.

ΕΛΓ. ΜΑΚΑΡΙΟΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά λόγια και θα στείλωμε στας ένεργείας σας τά (εβλ. θ' άποσταλόν).

ΛΑΖΑΡΙΔΗΝ. — Γι' αυτόν ακριβώς τόν λόγο ή δημοσιεύεται διότι προσωπικά ζητήματα δεν ήρουν ν' άπασχολήσουν τίς στήλες μας. Γι' αυτό είχα πη διήγημα, γιατί μέσα σ' ένα διήγημα ήμουν για υποθεσι, παίρνει τή δράση της και ήμουν από τώ προσωπικό και ταυτοχρόνως δίνει άνοι από τώ έλεκτό και τώ εύχάριστο.

ΛΑΖΑΡΙΔΗΝ. — Αποστείλατε άναποκρίσεις με όνόματα πού συμπεριέχουν στις συγκεντρώσεις ή έσπες κυρίων και δεσποινίδων. Ταυτότης άποστέλλεται.

ΘΕΜΗΝ ΜΥΡΒΑΝ. — Έγκρίνεται.

Γ. ΖΙΟΖΑΝ. — Όχι τόσο ενδιαφέρουσα ή ιστορία της "Γοργόνας". Χάθηκε άδοξα.

ΠΟΛΥΠΑΘΗ ΝΕΟΝ. —

Η Παρακλητική 250
Τό Τριόδιον 250
Τό Πεντηκοστάριον 200
Τά Δώδεκα Μηνιαία μικρά 700
Κ. ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Ευχαριστούμε για τά καλά λόγια. Δεν έχουν μέτρο καθόλου. Ξαναφτιάχτε.

ΕΛ. ΡΙΓ. — Τώ σημερινό σας ύστερεί πολύ από τά προηγούμενα. Δεν τώ προσέξατε καθόλου.

ΑΝΔΡ. ΖΗ ΣΗ. — Άσχημο όνειρο έκάνατε. Μή διαζώσατε να στέλετε.

Η. ΧΑΡΒΑΛΙΑ. — Πολύ υπερδεμένο. Για ξανα-

ΕΛ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Ο "Χειμών" κάνει για προγράφημα έφημερίδος. Στείλτε στο τόν κ. Π. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Πολύ καλά και τά δύο. Θα ήμουν όμως να δημοσιευθούν, γιατί έχει σειρά ή ιστορία για 6-7 φύλλα.

Ι. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ. — Έγκρίνεται.

Β. Γ. ΠΕΤΡΟΥ. — Άποκλείεται από τή σελίδα ή λογοτεχνία επειδή υπέγραψε για δικό του έργο ποιήμα με τόν τίτλο "Η Άννούλα" τού κ. Παν-

Π. Γ. ΠΕΧΛΕΒΑΝΙΔΗΝ. — Καλά να σας κάμει, από πετάτε τ' όνομό σας και υπογράφετε με όνομα και με αρχικά, σαν να μην έχετε υπογραφή, άτομικότητα, τώ "γνωθι σ' αυτόν" για τήν ιστορία πού κάνετε.

ΕΛΙΑ ΠΑΠ. — Τώ "Σ' άγαπώ" δεν μ' άρέσει καθόλου. Άφήστε αυτό τώ ύφος τώ έντελώς προσωπο μέσα σ' αυτά πού γράφετε. Τή διέθνουν τού κινηματογραφικού άστέρος πού μοι ζητάτε δεν τήν άφήτε από κανένα κινηματογραφικό οίκο ήμμενης ταινιών.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΕΥΘΗΝ. — Άποστείλατε 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. Γράφατε ιδιαίτερος και στο "Πραγματικά της Ε.Φ.Α. κ. Άρη Τριποδάκι "ΕΑ. Τριποδάκι 8, να σχηματίσετε παράρτημα.

ΕΛΕΘΗΝ. — Έχουν δημοσιευθή σε άλλα περιοδικά και έφημερίδες.

ΕΛΕΘΗΝ ΣΑΡ. — Άτέλειωτα. Μπορούσε να ήμουν 4 ολοκληρωι σίχοι από τώ καθένα και να ήμουν τώ γόρμα σε μία λύσι.

ΣΤΑΥΡ. ΣΤΑΥΡ. — Δεν είναι διήγημα. Δεν ήμουν καθόλου τεχνική.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΑΖΟΥΡΑΝ. — Καθόλου επιτυχημένο. Μή διαζώσατε. Προσέχετε.

ΕΛΕΘΗΝ ΜΠ. — Τώ θέμα του καλό, αλλά κακοκατασκευασμένο.

ΕΛΕΘΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. — Δεν μαζεύτεκε ακόμα ή όρμησις για τήν έκδοσι. Θα σας είδοποιήσω έν καιρό.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΑΛΗΑΝΤΖΑΚΟΝ. — Ευχαριστούμε για τήν ένεργεία σας. Δυστυχώς σταμάτησε ή δημοσίευση τών φωτογραφιών στο "Άλμπουμ".

ΕΛΕΘΗΝ ΘΕΟΦΙΛΗΝ. — Πολύ ώραϊο τώ ποιήμα, αλλά δυστυχώς απέχουμε από πολιτικά... για τήν ένεργεία σας.

ΕΛΕΘΗΝ ΤΣΙΚΗΝ. — Έτσι ώραϊα γράφονται αι άναποκρίσεις με τή διαφορά να έχετε και όνόματα πού αναφέρονται κυρίων και δεσποινίδων. Ταυτότης άποστέλλεται.

ΕΛΕΘΗΝ Π' ΑΓΑΠΑ. — Πολύ καλό άν τώ μυστικόν ήμμενης. Πέραστε όποτε θέλετε από τά γραφεία ή τώ αντίγραφο να σας ύποδείξω. Πάντως, άν ήμμενης, θα δημοσιευθή με όνομα και όχι με μυστικόν.

ΕΛΕΘΗΝ Β. ΣΩΤΙΚΟΝ. — Δεν χάνεται τίποτα. Πάνε με τή σειρά. Στο έμμετρο άποτύχατε. Τώ σημερινό περ σας δεν με ικανοποιεί καθόλου. Μή διαζώσατε.

ΕΛΕΘΗΝ ΓΟΥΛΟΝ. — Μή διαζώσατε. Έξασκηθήτε άκόμη άρκετά. Τώ μελάνι και τώ χαρτί είναι φτηνά. Καίσατε άναποκρίσεις. Ταυτότης θ' άποσταλή.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΑΣΤΑΝ ΑΥΓΕΡΙΝΟΝ. — Πολύ καλό μπορούσε να γίνη άν θγάζατε τίς επαναλήψεις. Για

τήν ώρα 6-7 φύλλα, σειρά έχουν οι τής επαρχίας. ΜΙΡΕΤΤΑ. — Τί τραβάει μ' αυτούς τούς λυπημένους, άμ' δεν παρουσιάζεται και κανένας χαρούμενος. Μή διαζώσατε, με τή σειρά του θα δημοσιευθή.

ΔΑΔΕΚΑΝΗΣΙΑ. — Καλό είναι να δίνη κανείς θάρρος, τόν τορπιλλίζουν τότε με δεύτερο, τρίτο, έκατόστο, ένώ πολλοί άλλοι περιμένουν πίσω τή σειρά τους. Πάντως, τώ σημερινό σας πολύ κακογραμμένο. Γιατί; Μακτούμ επί γέρ κέφ, λέ.

Δ. ΔΡΙΒΑΛΑΝ. — Θα ιδρώστε παράρτημα με ταξυ τών συμμαθητών σας. Άποστείλατε άναποκρίσεις με όνόματα πού συμπεριέχουν στις συγκεντρώσεις ή έσπες κυρίων και δεσποινίδων. Ταυτότης άποστέλλεται.

ΘΕΜΗΝ ΜΥΡΒΑΝ. — Έγκρίνεται.

Γ. ΖΙΟΖΑΝ. — Όχι τόσο ενδιαφέρουσα ή ιστορία της "Γοργόνας". Χάθηκε άδοξα.

ΠΟΛΥΠΑΘΗ ΝΕΟΝ. —

Η Παρακλητική 250
Τό Τριόδιον 250
Τό Πεντηκοστάριον 200
Τά Δώδεκα Μηνιαία μικρά 700
Κ. ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Ευχαριστούμε για τά καλά λόγια. Δεν έχουν μέτρο καθόλου. Ξαναφτιάχτε.

ΕΛ. ΡΙΓ. — Τώ σημερινό σας ύστερεί πολύ από τά προηγούμενα. Δεν τώ προσέξατε καθόλου.

ΑΝΔΡ. ΖΗ ΣΗ. — Άσχημο όνειρο έκάνατε. Μή διαζώσατε να στέλετε.

Η. ΧΑΡΒΑΛΙΑ. — Πολύ υπερδεμένο. Για ξανα-

ΕΛ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Ο "Χειμών" κάνει για προγράφημα έφημερίδος. Στείλτε στο τόν κ. Π. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Πολύ καλά και τά δύο. Θα ήμουν όμως να δημοσιευθούν, γιατί έχει σειρά ή ιστορία για 6-7 φύλλα.

Ι. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ. — Έγκρίνεται.

Β. Γ. ΠΕΤΡΟΥ. — Άποκλείεται από τή σελίδα ή λογοτεχνία επειδή υπέγραψε για δικό του έργο ποιήμα με τόν τίτλο "Η Άννούλα" τού κ. Παν-

Π. Γ. ΠΕΧΛΕΒΑΝΙΔΗΝ. — Καλά να σας κάμει, από πετάτε τ' όνομό σας και υπογράφετε με όνομα και με αρχικά, σαν να μην έχετε υπογραφή, άτομικότητα, τώ "γνωθι σ' αυτόν" για τήν ιστορία πού κάνετε.

ΕΛΙΑ ΠΑΠ. — Τώ "Σ' άγαπώ" δεν μ' άρέσει καθόλου. Άφήστε αυτό τώ ύφος τώ έντελώς προσωπο μέσα σ' αυτά πού γράφετε. Τή διέθνουν τού κινηματογραφικού άστέρος πού μοι ζητάτε δεν τήν άφήτε από κανένα κινηματογραφικό οίκο ήμμενης ταινιών.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΕΥΘΗΝ. — Άποστείλατε 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. Γράφατε ιδιαίτερος και στο "Πραγματικά της Ε.Φ.Α. κ. Άρη Τριποδάκι "ΕΑ. Τριποδάκι 8, να σχηματίσετε παράρτημα.

ΕΛΕΘΗΝ. — Έχουν δημοσιευθή σε άλλα περιοδικά και έφημερίδες.

ΕΛΕΘΗΝ ΣΑΡ. — Άτέλειωτα. Μπορούσε να ήμουν 4 ολοκληρωι σίχοι από τώ καθένα και να ήμουν τώ γόρμα σε μία λύσι.

ΣΤΑΥΡ. ΣΤΑΥΡ. — Δεν είναι διήγημα. Δεν ήμουν καθόλου τεχνική.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΑΖΟΥΡΑΝ. — Καθόλου επιτυχημένο. Μή διαζώσατε. Προσέχετε.

ΕΛΕΘΗΝ ΜΠ. — Τώ θέμα του καλό, αλλά κακοκατασκευασμένο.

ΕΛΕΘΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. — Δεν μαζεύτεκε ακόμα ή όρμησις για τήν έκδοσι. Θα σας είδοποιήσω έν καιρό.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΑΛΗΑΝΤΖΑΚΟΝ. — Ευχαριστούμε για τήν ένεργεία σας. Δυστυχώς σταμάτησε ή δημοσίευση τών φωτογραφιών στο "Άλμπουμ".

ΕΛΕΘΗΝ ΘΕΟΦΙΛΗΝ. — Πολύ ώραϊο τώ ποιήμα, αλλά δυστυχώς απέχουμε από πολιτικά... για τήν ένεργεία σας.

ΕΛΕΘΗΝ ΤΣΙΚΗΝ. — Έτσι ώραϊα γράφονται αι άναποκρίσεις με τή διαφορά να έχετε και όνόματα πού αναφέρονται κυρίων και δεσποινίδων. Ταυτότης άποστέλλεται.

ΕΛΕΘΗΝ Π' ΑΓΑΠΑ. — Πολύ καλό άν τώ μυστικόν ήμμενης. Πέραστε όποτε θέλετε από τά γραφεία ή τώ αντίγραφο να σας ύποδείξω. Πάντως, άν ήμμενης, θα δημοσιευθή με όνομα και όχι με μυστικόν.

ΕΛΕΘΗΝ Β. ΣΩΤΙΚΟΝ. — Δεν χάνεται τίποτα. Πάνε με τή σειρά. Στο έμμετρο άποτύχατε. Τώ σημερινό περ σας δεν με ικανοποιεί καθόλου. Μή διαζώσατε.

ΕΛΕΘΗΝ ΓΟΥΛΟΝ. — Μή διαζώσατε. Έξασκηθήτε άκόμη άρκετά. Τώ μελάνι και τώ χαρτί είναι φτηνά. Καίσατε άναποκρίσεις. Ταυτότης θ' άποσταλή.

ΕΛΕΘΗΝ ΚΑΣΤΑΝ ΑΥΓΕΡΙΝΟΝ. — Πολύ καλό μπορούσε να γίνη άν θγάζατε τίς επαναλήψεις. Για

τήν ώρα 6-7 φύλλα, σειρά έχουν οι τής επαρχίας. ΜΙΡΕΤΤΑ. — Τί τραβάει μ' αυτούς τούς λυπημένους, άμ' δεν παρουσιάζεται και κανένας χαρούμενος. Μή διαζώσατε, με τή σειρά του θα δημοσιευθή.

ΔΑΔΕΚΑΝΗΣΙΑ. — Καλό είναι να δίνη κανείς θάρρος, τόν τορπιλλίζουν τότε με δεύτερο, τρίτο, έκατόστο, ένώ πολλοί άλλοι περιμένουν πίσω τή σειρά τους. Πάντως, τώ σημερινό σας πολύ κακογραμμένο. Γιατί; Μακτούμ επί γέρ κέφ, λέ.

Δ. ΔΡΙΒΑΛΑΝ. — Θα ιδρώστε παράρτημα με ταξυ τών συμμαθητών σας. Άποστείλατε άναποκρίσεις με όνόματα πού συμπεριέχουν στις συγκεντρώσεις ή έσπες κυρίων και δεσποινίδων. Ταυτότης άποστέλλεται.

ΘΕΜΗΝ ΜΥΡΒΑΝ. — Έγκρίνεται.

Γ. ΖΙΟΖΑΝ. — Όχι τόσο ενδιαφέρουσα ή ιστορία της "Γοργόνας". Χάθηκε άδοξα.

ΠΟΛΥΠΑΘΗ ΝΕΟΝ. —

Η Παρακλητική 250
Τό Τριόδιον 250
Τό Πεντηκοστάριον 200
Τά Δώδεκα Μηνιαία μικρά 700
Κ. ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Ευχαριστούμε για τά καλά λόγια. Δεν έχουν μέτρο καθόλου. Ξαναφτιάχτε.

ΕΛ. ΡΙΓ. — Τώ σημερινό σας ύστερεί πολύ από τά προηγούμενα. Δεν τώ προσέξατε καθόλου.

ΑΝΔΡ. ΖΗ ΣΗ. — Άσχημο όνειρο έκάνατε. Μή διαζώσατε να στέλετε.

Η. ΧΑΡΒΑΛΙΑ. — Πολύ υπερδεμένο. Για ξανα-

διαβάστε τώ με περισσότερη ήρεμότητα. ΒΑΣ. ΣΦΥΡΟΕΡΑΝ. — Όχι. Δεν είναι αυτός. Έγκρίνεται τώ "Θέλω".

ΛΥΡΗΝ ΘΕΟΔΩΡΟΝ. — Καλό είναι. Άλλά μη μοι στέλετε άκροστιχίδες.

ΕΦΗ ΖΑΝΗ. — Θα ήταν πιο καλό άν έξέρατε πώς γράφατε ένα ποιήμα. Διαβάστε πρώτα.

ΜΑΡΙΑ ΠΥΛΑΡΙΝΟΥ. — Παρ' όλη τήν άυστηρή τακτική μου τής σειράς σεβάσθηκα τώ... έπείγον σας και τώσεται άμέσως στο τυπογραφείο. Ο κ. Τριποδάκης θ' άπαντήσει. Όλα... έπείγοντα τά θέλετε.

ΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΝ. — Μή παραπονιάσατε, όλα θα δημοσιευθούν.

Α. ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΝ. — Έγκρίνεται.

ΑΝ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Σταματήστε για όνομα Θεού. Έχουν τόσοι και τόσοι σειρά πού παραπονούνται.

ΕΜΜ. ΡΟΥΣΤΟΝ. — Αυτό πού μοι στείλατε είναι μονόπλευρο. Να παραθέσετε λίγη κοσμική κίνηση, όνόματα κυρίων, δεσποινίδων.

Α. ΕΓΓΛΕΖΟΝ. — Και τά δύο σας τραγουδία έντελώς άδούλευτα.

ΠΥΛΑΔΗΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Στά τραγουδία σας λείπει τώ θέμα. Οι σίχοι δεν άρκουν.

Γ. ΟΡΦΑΝΟΝ. — Φτιάσατε κάτι έν είδει άναποκρίσεως και φέρτε μας. Φωτογραφίες σταματήσαν.

Μ. ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ. — Δεν είναι ακόμα ώριμο τώ πεζοτράγουδό σας. Μή διαζώσατε.

ΕΛ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Ο "Χειμών" κάνει για προγράφημα έφημερίδος. Στείλτε στο τόν κ. Π. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Έγκρίνεται.

Γ. ΣΑΡΡΗΝ. — Πολύ καλά και τά δύο. Θα ήμουν όμως να δημοσιευθούν, γιατί έχει σειρά ή ιστορία για 6-7 φύλλα.

Ι. ΣΥΝΟΔΙΝΟΝ. — Έγκρίνεται.

Β. Γ. ΠΕΤΡΟΥ. — Άποκλείεται από τή σελίδα ή λογοτεχνία επειδή υπέγραψε για δικό του έργο ποιήμα με τόν τίτλο "Η Άννούλα" τού κ. Παν-

Π. Γ. ΠΕΧΛΕΒΑΝΙΔΗΝ. — Καλά να σας κάμει, από πετάτε τ' όνομό σας και υπογράφετε με όνομα και με αρχικά, σαν να μην έχετε υπογραφή, άτομικότητα, τώ "γνωθι σ' αυτόν" για τήν ιστορία πού κάνετε.

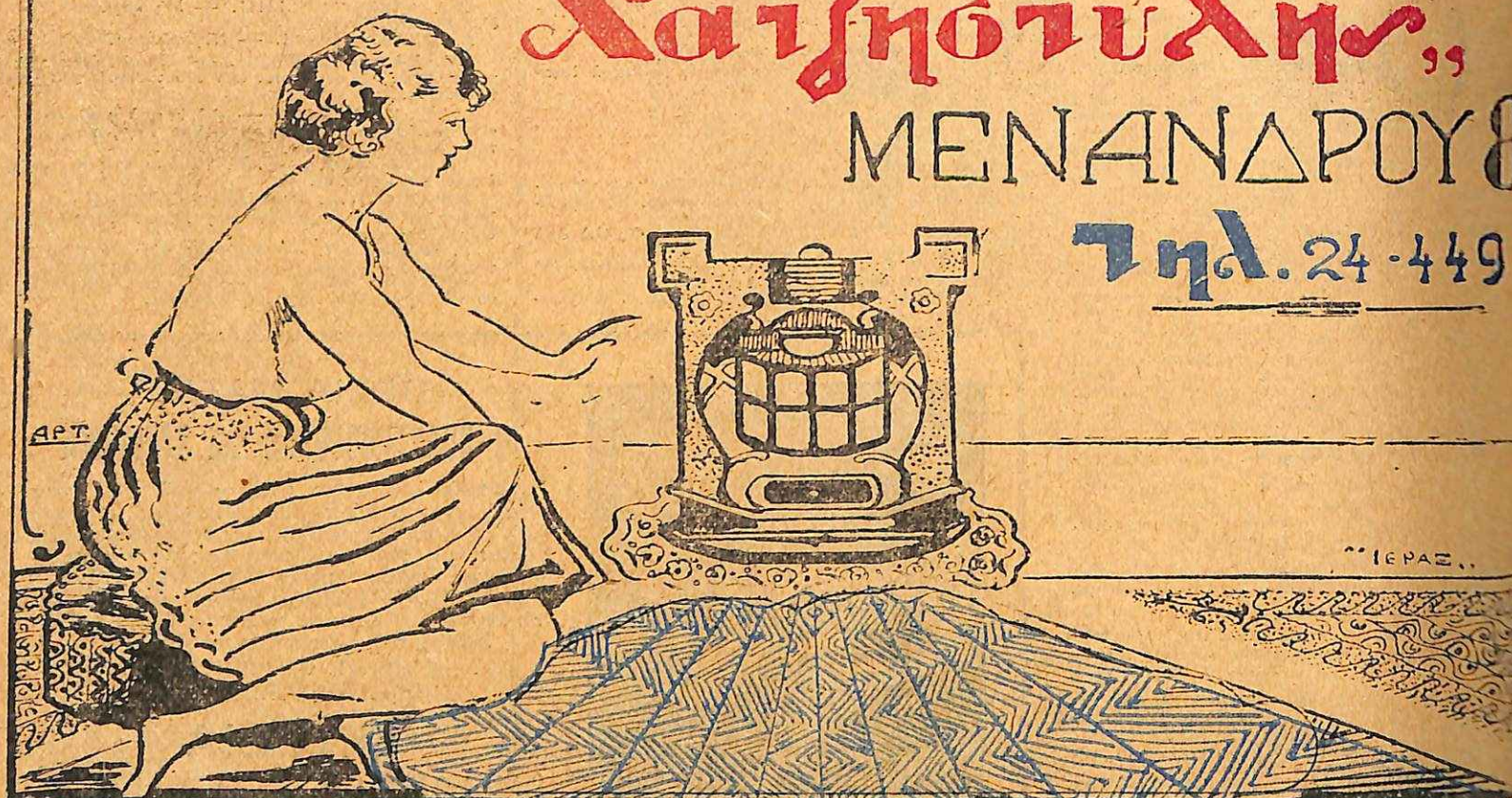
ΕΛΙΑ ΠΑΠ. — Τώ "Σ' άγαπώ" δεν μ' άρέσει καθόλου. Άφήστε αυτό τώ ύφος τώ έντελώς προσωπο μέσα σ' αυτά

Ανδραίτης

Χαίρητύλης

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

Τηλ. 24-449

Μοντέλλο
Περμανάντ 1935-36

ΟΙΚΟΥ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Τὰ ἐργαστήριά μας θὰ σᾶς παρουσιάσουν τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς **PERMANANT**. Τόσον δι' ἡλεκτρισμοῦ, ὅσον καὶ τῆς ἀνεῦ ἡλεκτρισμοῦ.

Ἔχουμεν τὰς τελειοτέρας μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις καθὼς καὶ φάρμακα εὐρωπαϊκά.

Ἐγγυώμεθα τὴν ἐπιτυχίαν διὰ 6 μῆνας.

Διὰ σᾶς **ΚΥΡΙΕΣ** μου, ποὺ ἔχετε βαμμένα μαλλιά ἢ ὀξυζενωρισμένα ἀπ' ὅ,τι δῆποτε φάρμακα ἂν εἶνε, ἀναλαμβάνομεν νὰ σᾶς χάμωμεν **PERMANANT** ἀνεῦ ἡλεκτρισμοῦ, χωρὶς μηχανήματα, ἐγγυημένη διὰ 6 μῆνας. Δοκιμὴ δωρεάν. Τιμαὶ 100-180. Ἡ διαίτερον τμήμα Μασάζ (Ράδιο Λουξ) διὰ τὰς Κυρίας. Κρέμα διὰ πανάδες εἰς χῶμα. Ὁδηγία δωρεάν.

Ἐργαστήρια Περμανάντ

Βεργοπούλου

13 Χαλκοκονδύλη 13
Τηλ. 24.961

rescail

IOANNES A. TZOTIAS
IATROS
EMERY 10 EN ACHI PARECHIOS
IOANNINA

